

ÁRADÁS

RONNIE W. A.

Copyright © Bakos Anikó, 2024
Borító © Pálffy Gergő, 2024
Versek © Sue J. Hopeheart, 2024
Szerkesztés: Sue J. Hopeheart
Korrektúra: Tímár-Kerekes Zoltán
Felhasznált kép forrása: Adobe Stock

Minden jog fenntartva!

Book Dreams Kiadó
info@bookdreamskiado.hu • www.bookdreams.hu
facebook.com/bookdreamskiado
instagram.com/bookdreamskiado

ISBN 978-963-586-183-5

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítást, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része, semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható!

Tudod, valami romantikus versrészlet illene ide, ami arról árulkodik, hogy ez a sztori rólunk nem olyan mocskos, mint elsőre gondolod, és ha vége lesz, akkor mindent érteni fogsz, lesz erkölcsi tanulság, happy end és mindenki maradéktalanul boldog.

Most rontsam el?

Az élet nevű játék pont ilyen szívás, szóval nem biztos, hogy úgy lesz, mint elsőre várnád.

ELSŐ FEJEZET

Önkéntelen vágyom,
Hogy a tél tisztára mossa lelkem,
Hogy a bűnöm, mi más bűne,
Ne létezzen tovább szívemen.

- NOVA -

Az arcom elé kötött piros, babos kendőn át beszívott zsíroldó permete marja az orrom. Már nem érdekel a saját tisztaságom, megdörzsölöm a homlokom a gumikesztyűs kezemmel.

Elmúlt dél, már négy órája kaparom a szemetet a padlóról, súrolok a csempét, és lapátolom az elmúlt tíz évben összegyűjtött, patkányok és egerek által összerágott, teleszart hír- és szórólapok halmát.

Manyi néni ránézésre húsz éve, azaz pontosan Kovács bácsi halála óta nem pakolt arrébb a házában semmit. Nem vált meg semmitől, szó szerint semmitől, és ha még ez sem lenne elég, haza is hordhatta a szemetet.

Nos, Manyi néni nem gyűjtöget tovább.

– Csipog a telefonod! – kiált a konyhából nyíló szemét és kartondobozok közt hagyott keskeny folyosón át valahonnan Illa. Nem látom őt sem, és azt sem tudom, pontosan hova tehettem le a saját hátizsákom, benne a telefonnal.

– Ráér – morgom a kendő alól.

Mocsok december eleji idő van, odakint nagy pelyhekben szakad a hó, sivalkodnak a szomszédnál a gyerekek, a kutya a kertben szakadatlan ugat.

Felismerem magam benne. Kicsi, morcos, és ha hozzáérnék, szétmarcangolná a kezem. Nekem sincs kedvem sokkal több kedvességet adni a világnak, mint neki.

Minden üzenet ráér.

– Ne már! – Illa hangja közelebből hallatszik. A tűzhely mellett térdelek, onnan pillantok fel rá. Barna haja szanaszét áll, a ruháján több a folt, mint a tiszta terület. Összefonja a karját a túl szűk póló derekánál, és úgy néz rám a kendője felett, mintha hazugságon kapott volna. A lelkiismeretem tiszta. Azt hiszem. Ha mégsem, akkor még megharaphatom, mintha Manyi néni kutyája lennék. Amúgy sem tartozom Illának elszámolással az üzeneteimet illetően. A viszonyunk nem éppen olyan. – Vagy úgy! Kell még a kaparó?

Túl hirtelen a váltás, nem kapcsolok azonnal, csak miután a lábával megbökdösi a kezem mellett pihenő spaklit.

– Csak egy férfi – vallom be, és lehajtom a fejem a bűnösök tipikus megbánó mozdulatával.

– Munka? – kérdi.

– Írt, és...

– Nem szoktál nekik válaszolni. – Illa hangja metsző, de nem mond többet; felkapja a spaklit, és mielőtt kihúznám magam, eltűnik a szeméttel övezett folyosón.

– Csak... – kezdem a magyarázkodást, de inkább befogom a számat, és fújok még egy kis zsíroldót a sütő oldalára.

Délután négyig csendben sűrölünk. Nem állok meg, és ki sem megyek rágyújtani Illával. Szinte belefulladok a sok

vegyszerbe. Ez bőven elég az én tudómnak. És csak akkor mozdulok, amikor már nem bírok tovább térdelni, akkor a szemeteszsákokba tömködött hulladékot kezdem kihordani a kertben lepakolt konténerbe.

A hólé mocskos foltokban olvadozik a padlón a sokadik köröm után. Ahogy a folyosó ürülni kezd, már látom, hogy holnap a régi fapadlójáról fogom felkaparni az odaszáradt lerakódást.

– Eljössz hozzám? – kérdezem Illától az utolsó zsák nyakát markolva.

– Nem.

Nem is vártam mást. Illa hajlamos bevágni a durcát, ha nem felelek meg annak a képnek, amit a fejében őrizget rólam.

Nem kérdezem meg tőle, hogy holnap este már lenne-e kedve bármihez. Ha akar, úgyis jön, aztán minden úgy megy, mintha soha nem történt volna feszítő.

– Akkor én megyek – mondom.

A zsákot húzom magam után. Mani neni régmúlt életének egy használható szeletét, amit majd otthon kimosok.

– Döntened kéne, hogy Novaként vagy Kataként élsz tovább. Segítene tisztán látni.

Nézek rá, és ő visszanéz rám.

Végszónak több, mint tökéletes.

Illá nem köszön, és én sem foglalkozom a formasággal, csak felmarkolom a hátizsákom, és megyek.

*

Döntöttem. Nem azonnal, nem Illa miatt, hanem sok rezsicsökkentett, hiperakciós minden miatt, amit már nem bírok megfizetni.

Ilyenkor a *muszáj* elsőbbséget élvez minden mással szemben. Nem számít, hogy ki akarok lenni, az számít, hogy a képernyő előtt képes vagyok egy erkölcstelen cafattá alakítani magam.

Eljátszom azt, hogy mennyire boldog leszek ettől.

Kikerestem egy telefonszámot azok közül, amiket időtlen idők óta eltettem arra az esetre, *ha...*

Rick, a szinte állandó forгатós partnerem adta ezeket, szerinte mindegy melyiket választom, okés mindegyik tag. Mivel rosszabb passzban vagyok, mint eddig bármikor, a legfurább nevű színészt választom.

Holló. Csak így. Azóta visszhangként károg a fejemben a neve, még takarítás közben is. Tetszik a hangzása. Holló. Annak ellenére is, hogy nem tudok róla a nevén kívül mást.

Még megrágom, mikor írjak neki. Félek. Nem olyan egyszerű pornózni, mint mindenki más hiszi. Nem is fizet olyan jól. Szükségem van rendes életre, rendes állásra is mellette.

Hogy ne forduljak teljesen ki önmagamból egy gyűjtögetős Manyi nénivé.

Zúg a szárítógép; a hófehér, patyolattiszta fürdőm padlóján ülök, a hátam a fürdőkádnak vetve. Manyi néni szebb állapotú gönceinek fele már illatosan sorakozik a bokám mellett a kosárban.

Reggel munkába menet leadom a központban, jól jön majd valamelyik hajléktalannak. Ritkán kapnak tiszta, tényleg használható ruhákat. Ha lomtalanítok, vagy ki kell takarítanom pincétől a padlásig egy halott házát, a menthető, jó állapotú darabokat mindig leadom.

A telefon újra rezeg a combom mellett. Ugyanaz a férfi, mint akitől már van három olvasatlan üzenetem. Dan.

Elmésen, egyszerűen.

Felmarkolom a telefont, hogy töröljem az üzeneteket, és tiltsam a pasit, mielőtt Illa véletlenül meglátná, miket kaptam. Nyilván semmi érdekes, csak a szokásos pöcsös kép, vagy a *de kinyalnálak, kisanyám* rövid, és kicsit sem szellemes megnyilvánulás. Nem akarom, hogy valami netes idióta feszültséget keltsen köztünk.

Nem mintha kapcsolatban lennénk, vagy járnánk. Illa nem akart soha elköteleződni, és főleg nem egy olyanal tenné ezt, mint én.

Egyrészt nő vagyok, amit a családja nem nézne jó szemmel. Már így is a kiátkozás szélén áll, mert dobta a csalfa pasiját az esküvő előtt, pedig *olyan rendes fiú volt*. Aztán végképp megásta a sírját azzal, hogy ettől a nagyon rendes fiútól teherbe esett. És ezt a gyereket megtartotta.

Ha nem aggódna mások véleménye miatt, mert egy nővel kezd bűnös viszonyt, akkor ott lennék én...

... *a pornós ribanc.*

... *a kurva*

... *az a nézdmeghogynézk...*

Sorolhatnám.

Megdörzsölöm a homlokom, és feloldom a billentyűzárat. Danen kívül nem keresett más, és ennek oka leginkább az, hogy a saját nevemen, Kataként, és nem Nova Greenként vagyok fent a közösségi oldalakon. Ez sem segít sokat. Ha benne vagy a nagy pornófelhőben, felismernek, és elterjed a híred. Ez a város nem olyan nagy. Ezért néha megtalál egy-egy idióta, de sorban tiltom le őket. Előbb-utóbb elfognak.

Dan üzenete lényegre törő:

Dan: Minden este megnézem az első videód.

Csodás, egy újabb idióta!

A szárítógép magasabb fokozatra kapcsol, a zúgása betölti a fürdőszobát, és kiüríti a fejemet annyira, hogy valamiért mégis visszaírok ennek a Dannek.

Én: Miért?

Tényleg érdekel. Mi a jó pontosan abban a videóban? Hiszen olyan esetlen, és alig történik benne valami. Csak két tinédzser fekszik egymás mellett az ágyon és szerencsétlenkednek. A pózok is bénák, a megvilágítás szörnyű, a képminőségről nem is szólva.

Az akkori fiúm egy régi webkamerán át közvetítette az egészet. Egy cserép haldokló szobai futóka mögé tette a kamerát. A virág egyik levelének széle belógott a képbe, de még így is sikerült felvennie, és majd szétküldenie a világba az első szeretkezésemet.

Szeretkezés. Igen, mert az volt. Hiába rontotta el az élményt másnap az iskolában, amikor megtudtam, hogy mindenki látta, hogyan veszítem el a szüzességem, milyen a mellem alakja, vagy ha felülök, van egy kis zsír a hasamon.

Nem borotváltam, a bugyim egyszerű, fekete pamut volt, csodás csipkecucc helyett sportmelltartóban remegtem az ágyon. A hajam két copfba fonva.

És mégis minden jó volt, még a fájdalom is.

Finomak csókokat kaptam, meleg bőr ért az én bőrömhöz. Akkor nem éreztem azt a mély szégyent, amit még éveken át minden pillanatban, ha emberek közé kellett mennem. Szégyelltem a testem. A melleim alakját, mert olyan kis hegyes volt, nem szépen kiálló mellbimbóval, mint a többi lánynak az öltözőben.

Kislányos alakom volt.

És ez Dan nevű férfi mégis egy kislány képére gerjed az üzenete alapján.

Minden este megnézi a szégyenem...

A gyűlölet az ilyen férgek iránt és az öngyűlölet apró hullámokban önti el a mellkasom. Le kell tegyem a telefont a kezemből. Messzire tolom a padlón, majd négykézláb kimászom a kosár és a mosógép közt a szürke metlakin a fürdőszobából, a hálószobám felé.

A fejem sötét veremmé alakul, a szemem előtt kis pontok táncolnak, amik ahogy telik az idő, egyre nagyobbá válnak, mígnem csak feketét látok magam előtt néhány fényes villanással. Olyannak képezelem, mint egy éppen kipattanó agyvérzést. Belülről feszíti a koponyám, lenyomja egészen a mellkasomig, és az is szorítani kezd.

Rohadj meg, Dan!

A pánikroham egyre inkább legyűr. Nem vagyok képes levegőt venni, ennek ellenére bemászom az ágyba, és a fejemre húzom a takarót, ami alatt magzati pózban görcsösen ringatom magam, amennyire a testem engedi.

Illára van szükségem. De Illa nem lesz itt, szinte sosincs itt, csak amikor havonta egyszer-kétszer enged a kísértésnek. Hozza magával a kisfiát, aki addig a kanapé kényelmét élvezi, amíg mi a hálóban összebújunk aludni. Ritkán jönnek, és csak akkor, ha Illának kedve szottyan rá. Csak azért, mert én kértem, még egyszer sem esett meg.

Zokogás szorítja a torkom, és ahogy legördül az első pánik-könnycsepp az arcomon, elnevetem magam. Az állapotom leírható a szálnalmas és a szar szavakkal.

Felesleges pánikolni, mert senki nem fog segíteni rajtam. Az ölelés egy olyan bónusz, ami nekem nem jár.

Mert pornós vagyok, nem jár. Akkor csak a riválisok féltékeny tekintete követ, és néha dobhatok egy csókot a másik szimpi csajnak a forgatási szünetekben, szigorúan a levegőben, hogy ne menjen tönkre a tökéletes, szopásálló smink.

Akkor sem járt ölelés, amikor tizenhét éves, összetört szívű kamaszlány voltam, akit átbaszott a fiú, akibe beleszerettem. Gyűlölet járt, becsmérő szavak, a fejem felett ordibáló szülők, és a bajszuk alatt somolygó rendőrök, akik ugyan felvették a vallomásom – aminek a megtételét a szüleim erőltették rám, *mert kell* –, de igazából tehetetlenek, mert az ilyen filmek útjai követhetetlenek.

Nem jár ölelés soha többé pánik, félelem, szomorúság esetén, mert ami egyszer kikerül az internetre, az örökre ott marad.

Még mindig ott van, kitörölhetetlenül.

Tudom, mert próbáltam eltüntetni. E-mailekben könyörögtem, a szüleim ügyvédje követelte formális levelekben, de a pornóoldalak üzemeltetői csak széttárták a karjukat sok héttel az eset után, vagy még csak nem is reagáltak.

A kattintásszámok nőttek, mintha mindenki az én első szeretkezésemre lenne kíváncsi, az arcomra, ahogy elnyílt szájjal, csodálkozva nézem a pasim vállát. Követhetetlenül terjedt a videó és a belőle kivágott random képkockák. Szinte minden keresési néven belefutottam már az elmúlt évek alatt.

Ott maradtam örökre elnyílt szájjal, arra várva, hogy az egész város, minden ismerőszámom titokban megnézzék, ahogy eljön a nagy Ó pillanatom.

Megnézték, mert utána ítéleztek, elhatárolódtak, eltávolodtak, aztán idővel beleolvadtak abba a szürke, arctalan embermasszába, ami egyöntetűen kurváz le manapság.

Fogalmam sincs, Illa miért áll szóba velem. Arról végképp nincs elképzelésem, mi vitte rá fél évvel ezelőtt az egyik takarító, nyáraleji délutánunk közben, hogy

odabújjon hozzám egy vidámabb pillanatban és megcsókoljon.

Nem számított neki a pornó, hogy egy senki vagyok, hogy a lelkem legmélyéig utálok magam, és a depresszió olyan szintem felemészt, hogy embernek sem lehet nevezni.

Átölelem magam a takaró alatt, és elképzelem Illa karját, miközben ölel, az ajka a homlokomhoz ér, a kifújtt levegője a bőrömet cirógatja. És ez épp elég.

Lassabban veszem a levegőt, szinte lecsillapszik körülöttem az éjszaka. A szárítógép sem zúg már. Minden kibaszott nyugodt lesz, és mint ilyen, összeegyeztethetetlen a lelkemmel. Mindig kell valami zaj, valami elfoglaltság, hogy ne csússzak vissza a szeméttel teleszórt múltamba.

Nem akarok egy Manyi néni lenni, akinek majd a halála után idegenek túrják a szeméttel telehordott lakását, majd bezsákolják az ágy alatt tartott pornógyűjteményét.

Mert az van bőven a matracom alatt. A csodálatos munkásságom díszborítású tokokban.

Az internet nem felejt, és nem tudtam túllépni a törtéteken. Nem kaptam rendes állást, mert nem akart senki sem foglalkoztatni, ha mégis, akkor mindig jött egy hordóhasú pöcsfej a nem is tudom, milyen osztályról, aki azt hitte, hogy rohadt vicces macsó, és addig nyomult, amíg sírva mondtam fel.

Azt tettem, amihez értettem. Szép fizetésért szexeltem a kamerák előtt, és élveztem, hogy apám a vasárnapi ebédek alatt szörnyülködik rajtam. Nem érdekelték a szüleim, mert őket sem érdekelte, hogy ordítózás helyett inkább megöleljenek.

Film jött film után, a depresszióm mélyült, míg olyanná nem váltam, mint Manyi néni: körbevettem magam

mindennel, amit találtam, falat húztam, biztonságos, bűdös burkot, ami megvéd.

Mindent megtartottam, minden kedves tárgyat, mindent, ami kicsi örömet okozott, aminek kellemes volt a tapintása, vagy éppen tetszett a színe. Mindig találtam okot, mit és miért akarok megtartani. Minden *kellott*. A bogár is, később a csótány is.

Olyanná váltam, mint egy szorgos hangya, ami a boly táplálékszükségleteinek biztosítására mindent felhalmoz. Legyen élelem, ruha, újságok, és szó szerint bármi a végére. Nem tudtam szelektálni, nem tudtam eldönteni, minek van értéke, és nem tudtam megmondani, miért teszem félre a sokezredik szórólapot, csak tudtam, hogy annak ott a helye a kupacban a többi felett.

A patológikus halmozás egy pszichológiai betegség. Olyan semmiség, amire kezdetben mindenki legyint, hiszen majd ha a másik jobban lesz, biztosan kitakarít.

Biztosan...

Egy idő után a szüleim már nem látogattak, és igazából ez az akkori lelkiállapotomban pont jól jött. Én sem mentem, más sem jött, és mert szégyelltem az otthonom, nem hívtam át magamhoz senkit. Kifejezetten a férfiakat nem. Segített megfékezni a mellkasomban burjánzó félelmet.

Ha csak a filmekben szexelek, akkor nem találkozgatok senkivel, és ha el tudom kerülni a randevúzást a rettenet lakásom miatt, akkor nem kerülök egy elképzelhetetlenül szar kapcsolatba egy toxikus férfival. Ismét.

Kényelmes volt így élni, és nem akartam szabadulni belőle.

Illa segíteni jött, mert hallott rólam. A szomszéd panaszkodott valakinek, aki tovább adta a hallottakat. Így megy ez...

Jött, majd könnyörtelenül kidobált mindent. Nem foglalkozott a hisztimmal, az okaimmal, az érveimmal, a sírással. Kipakolt mindent, még azt is, amit éjszaka visszacsempésztem a ház elé hozatott konténerből.

Azt mondta, minden jobb lesz utána.

Zsákról zsákra bontotta le a falamat, és ahogy megtisztult a tér, úgy tanultam meg újra szabadon lélegezni. Persze ehhez szükség volt némi antidepresszánsra is.

De Illa most nincs itt, és úgy érzem, szükségem van valamire, egy tárgyra, bármire, ami helyettesítheti őt.

Próbálom elnyomni magamban ezt a hiányt, mert tudom, mi lehet a vége. Újra a gyűjtögetés...

De hiába hunyom le a szemem, és lazítom el a görcsbe merevedett izmaimat, egy pillanat múlva eszembe jut Manyi néni kutyája a hóban, kiláncolva a ház végénél.

Ugyanolyan nyomorult állat, mint én. Egyedül maradt a hidegben.

Úgysem fog hiányozni senkinek...

*

Dan: Nem tudom, hogyan kérjek bocsánatot...

Mégis miért kéne bocsánatot kérnie? Mert a pornóimra veri ki, mint megannyi másik férfit? Még csak képet sem küldött magáról, miközben ezt teszi.

Én: Miért?

Úgy tűnik, nem tudok neki mást írni, mint ezt a rövidke kérdést.

És ezt a kérdést magamnak is feltehetném. Miért nem tiltottam még?

Elfordulok az utca sarkán, és visszasüllyesztem a telefont a kabátom zsebébe. Jólesik a meleg a bőrömnek. A kézfejem a gumikesztyűtől és vegyszerektől kiszáradt

bőr fájdalmasan húzódik, és hiába bármilyen krém rá, nem lesz jobb.

A vállam majd leszakad, a reggeli bevásárlás húzza. Minél előbb haza akarok érni, hogy ledobjam a szatyrom az asztalra, és megetessem Pávelt. A kutyát, akit éjjel loptam magamnak.

Mégis mi ütött belém?

Mondhatnám, hogy a kutyának jobb sora lesz nálam, mint kikötözve a hóban, de egyelőre csak kétségeim vannak.

Megmozgatom az ujjaimat a kabátom zsebében, mert eszembe jut a vérre menő, hajnalig tartó kutyafürdetés. Több tucat sebbel lettem gazdagabb. Pável nem adta könnyen a kezdetleges bizalmát, a bolháit és a sok koszt, amit a szőre közé gyűjtögetett.

Vigyázva lépkedek, hogy ne csússzak el a síkos járdán a házam felé. Csak akkor pillantok fel, amikor a negyedikre befordulva meglátom – a bakancsa alapján – Illát a bejárati ajtóm mellett ácsorogni.

– Ugat a rohadt ajtód! – közli, és a hangja csupa rosszállás.

Nem állok éppen nagy állatvédő hírében, és ami azt illeti, nem irányítom olyan jól az életem, hogy tudnék gondoskodni egy másik lényről is magamon kívül. Illa fiával éppen csak kijövök. Nem szeretem, ha hozzám ér, esetleg összenyálaz, vagy rám kerül bármilyen testnedve.

Egyszerűen nem érzem jól magam semmi olyan közelében, ami nem lenne képes életben maradni felnőtt ember segítsége nélkül. Éhen halna mellettem, mert elfelejtenék enni adni neki. Sokszor magamról is elfelejték gondoskodni.

A kutyáktól egyenesen rettegek, a múltban szerzett harapás miatt. Még nem jöttem rá, mi készítetett arra, hogy elhozzam Pávelt.

– Beépített biztonsági rendszer – felelem, annak ellenére, hogy tökéletesen tisztában vagyok vele, mennyire idiótán hangozhat. – A kényszeres gyűjtögetés sok esetben kleptomániával párosul.

– Á! – néz Illa megvilágosodva az ajtó felé.

– Senkinek sem hiányozna – teszem hozzá, majd kinyitom a felső zárat.

Az ajtón túlról tényleg tompa kutyaugatás hallatszik ki. Öreg, rekedt hang, kevés energiával.

– Mit loptál még vele haza? – néz Illa hamis vidámsággal a szemembe.

Tudja, hogy nem lopkodnék és hordanék haza mindent. Legalábbis bízom benne, hogy elhiszi, tényleg kontrollálom magam.

Pável... nos, ő kirohanás volt.

– Semmit. Csak ő fért a kezembe. Gyalog mentem, mert csúszik a rohadt autó.

– Nyári gumival nem csoda.

– Csóró vagyok – lököm be az ajtót, és felkészülök, hogy el kell kapnom a kutyát, mert szökni fog, hiszen bizonyára rémült, de Pável szemmel láthatóan megnyugszik a látványomra, és hízeltgően a lábam köré tekeri magát, mint egy ribanc macska.

– Ez nem az a kutya! – húzza fel Illa a szemöldökét.

Valóban, ez a kutya illatos, még véletlenül sem sötét színű, és úgy csóválja a farkát, hogy vele mozdul az egész hátsó fele.

– Illa, ő Pável, Pável, ő Illa. Illa használhatja a vécét, bele is kakilhat. Megengedjük neki.

– Jézusom! – rázza meg Illa a fejét, majd a lábával félretolja az útból a kutyát, és bemegy a konyhámba.

- DAN -

Éva legördül rólam, miközben süt róla az elégedettség. A haja kócos, a tetoválástengerben a mellein karmolásnyomokat fedezek fel, amiket önnön keze által ejtett. Az arcán lusta mosoly terül el.

Nem foglalkozik azzal, hogy felöltözzön, csak felpattan, és az ablakhoz lép, hogy kipöcköljön a kezébe egy szál cigit a párkányon heverő dobozból.

Nem szégyellős. Közel tökéletes az alakja, és a testét borító több tucat tetoválás csak növeli az esztétikát.

Nincs kedvem felkelni, sőt megmozdulni sem, pedig ott hagyott az ágy közepén, a pöcsömön egy gumival, amit ezúttal sem lőttem tele. Mondhatnám, hogy egyszerűen nem hagy rá időt, hogy én is élvezhessek, de ez nem fedné a teljes igazságot.

Lankadtan, és igen sóváran nézek a cigisdoboz felé. Mellette forrósodik a konvektoron a mobilom. Talán az lenne a legjobb, ha spontán öngyulladna, benne minden tartalommal együtt.

Éva bezzeg elégedett. December ellenére kitárja az ablakot, és anyaszült meztelenül elkattintja az öngyújtót. Sötét van, nem látszik kintről, de ki tudja... Lézenghetnek odalent a megfagyni vágyó turisták. Megvan az előnye és a hátránya, ha a belvároshoz közel laksz.

– Van kedved...

– Nincs – fojtom belé a szót, meg sem várva, hogy befejezze a mondatot.

Felkelek, és leszedelem magamról a latexet, ha már semmi hasznát nem vettem, ne rontsa a hálósobám összképét a csodás testemen.

A padlóról felveszem a melegítőnadrágot, és az ablak felé menet belebűvészkedem magam. Éva mellé állok, és hogy ne érezzem magam olyan pocsekul az ágyban lévő szereplésem miatt, én is rágyújtok.

Nem, nem kúrok szarul, csak irtó sokáig tart, amíg eljutok én is a csúcsra. Addigra szétdőrzösölődik a pöcsöm.

– Be sem fejeztem!

– Nem baj – fújom Éva mentol ízű szarjának füstjét az arcába. Egyszerűen nem tud normális cigit venni. – Dolgom van ma estére.

– Keresel valami pornót, és kivered rá? – szúr oda.

Majdnem be is talál, de az ilyen kicsinyes női bosszúval nem megy semmire. Pornófüggő vagyok, vállalom.

Többek közt ezért sem tudok elélvezni csupán attól, ha billen kettőt a farkamon, majd leszáll, mert ő megcsinálta a maga kis orgazmusát.

Mindkettőtöknek ugyanannyi idő áll rendelkezésére, szokta Ákos haverom mondani, ha panaszkodom arról, hogy megint állva hagytak, csak ő éppen az orgazmusképtelen feleségére gondol, és nagyban leszarja, jó volt-e a nőnek vagy sem.

Szomorú a kókadts koton, de ez az én hibám. Tisztában vagyok vele, de a fejemben lévő képeket idő betölteni, és akkor sem válik olyan intenzíven élővé, hangossá, mintha a laptopon bámulnám a videókat. A valóság sokkal kiábrándítóbb, mint szeretném.

– Slim fenyőfát akar venni – vallom be.

– Mi a szarnak? – néz hátra Éva, és a füstöt a szoba felé fújja, pedig tudja, hogy azzal kiidegel.

A kezével beletúr a fejtetőmön a sima, hosszúra növesztett hajba, majd lefuttatja az ujjait az azt alul dúsító raszta tincsekre.

– Boldog karácsonyt akar – ütöm el a kezét. Nem szeretem, ha a rasztáimat baszogatja. Lehúzom a csuklómról az egyik ezeréves, kinyúlt hajgumit, és összecsomómozom az arcomba lógó tincseket.

Éva úgy néz rám közben, mintha újra vissza akarna ülni a farkamra, de ezúttal nem vesz rá egy újabb körre. Pontosabban fél körre.

Állunk a csendben és mérgezzük a tüdőnk. Ha társaságban lennénk, az arcunkon feszülne egy vigyor és rohadt boldognak tűnnénk, de az elmúlt sok dugással teli hónap során megismertük egymást, ezért pontosan tudjuk a másiktól, hogy előbb ugranánk le önként az egri vár faláról, minthogy tényleg megéljünk egy depressziómentes, igazán boldog pillanatot. Valahogy összenőtt a lelkünkkel a nyomasztó sötétség. A covid, persze, de szerintem mindig ilyenek voltunk. Mindannyiunk ilyen a kurva stresszes érettségi óta.

Ki így, ki úgy baszta el az életét. Nem beszélünk róla.

– Haza kéne mennie – mondja Éva a tutit, megtörve az egyre hidegebb csendet.

– Jön majd Slim Granny pár nap múlva, letudják ennyiben.

– Neked is haza kéne menned – néz a szemembe keményen Éva.

– Majd egy análosan boldog pillanat után megvitathatjuk ezt – morgom oldalra.

Nem megyek haza, és ezt Éva pontosan tudja. A szüleim nem nagyon várnak karácsonyi vacsorával, sem egy ronda kötött pulcsival a fa alatt. Nem beszélünk... mert

egy fasz vagyok és nem hagyom, hogy találkozzunk. Ők se törik túlságosan magukat. Nem vitatom, igazuk van.

Anyámra gondolok... Idén több üzenetet írt. Meglepő tőle. Talán válaszolnom kéne, az meg tőlem lenne baromira meglepő.

Éva elnyomja a csikket, majd felém fordul, és nyelvet ölt rám, mintha ezzel el lenne intézve bármi. Igazság szerint, el is van. Haverok vagyunk, dugunk. Ettől még nem lesz szorosabb a kapcsolatunk. Néha átjön, összekavarunk, még az is megeshet, hogy mindkettőnknek elég kielégítő a találkozás. De sosem alszik nálam, nincsenek randik, és ha találkoznánk egy fröccs felett a haverokkal körbevéve, letagadnánk az egészet. Slim, a lakótársam előtt főleg. Oda és vissza van Éváért, de a csaj túl bonyolult hozzá.

Cigin keresztül beszívok egy nagy korty levegőt, hogy csillapítsam a telefonom utáni sóvárgást. Egész este ez lesz. Félig állni fogok, mintha én is egy rohadt karácsonyfa lennék a piac parkolójában.

Túl könnyű lenne Nova Green nevét bepötyögni a pornós oldalon, aztán jól érezni magam.

Az a nő két kézzel fojtana meg, ha a szeme elé kerülnék. Bár nem biztos. Semmiben sem lehet biztos az ember, ha Mia Khalifa magyar megfelelőjéről van szó.

Egyáltalán miért vállalt pornókat azok után, hogy átcsesztem a fejét? A pornózásba fogni lenne az utolsó gondolatom. Szépen meghúzhatta volna magát egy nyugis irodában élete végéig. De neki a pornó kellett. Már nem annak a csajnak tűnik, aki irodalmat akart tanulni az egyetemen.

*

Százalmasan korán van, épp csak este tíz. Idióták kurjongatnak a lakásom alatt a gangon, ebből kettő jó haver, a harmadik valamelyiknek a nője. Az esti iszogatas alatt nem tudtam eldönteni, hogy Zsóka igazából kinek a kije. Óránként másfele dőlt az asztalnál egy smárolásért, és amikor már annyi bor lötyögött a hasában, ami fedezné az éves adagom, a csaj egyszerűen átnyúlt az asztalon, és megragadta a pólóm nyakát, majd odahúzott magához. A szája pont olyan meleg volt, mint ahogyan szeretem, és annak ellenére, hogy Évával az elmúlt hónapok alatt perfektre fejlesztettük a csőrözést, Zsóka tudott valamit, amitől élőnek éreztem magam egy pillanatra. Azonban ez a milliszekundum könnyen elszállt, mert a csaj nem akart sem gyorsítani, sem kimenni velem a kocsma mosdójába. Abban meg határozottan nem lennék benne, hogy a haverokkal vegyük körbe.

Elsőként pattantam, amint asztalt bontottunk, és a többiek elindultak a kocsmatúra előtt a Meki felé. Az késő estig nyitva.

Slim a kanapén horkol. A csípőjén a gatyá olyan mélyre tolva, hogy nem is kell elképzelnem, miért van teli a kanapé alatt a padló papír zsebkendőkkal. Bizonyos korosztály – leginkább az, amiért büntetnek, tehát a tizenhét-tizennyolc év közti lányok – sikkantva csúsztatnák a bugyijukat bokáig, mert Slim kicseszett Damiano David hasonmás, kopasz fejjel.

Sovány és inas, nem véletlen a beceneve.

Bár ingerem van rá, nem csapom be hangosan a bejárati ajtót. Levetkőzőm, majd a hűtőben is csendben matatok, amíg nem találok egy szendvicsre valót.

– Te tudtad, hogy nem költözött el?

Slim hangja úgy töri meg a lakás csendjét, mint egy nyári, nyugodt éjszakát a mennydörgés robaja. Slim a kanapén ül és úgy néz rám, mintha szellemet látna.

Ebben a pillanatban határozottan nem éreznék cikinek egy sikítást. A szívem majd' kiugrik a mellkasomból.

– Kicsoda? – kérdezem, és igyekszem a kezem helyett a zsömlét félbevágni.

– Kata – mondja.

Csak ennyit dob, de a szívem sokkal jobban rázendít, mint az előbbi szívroham után.

– Kata? – kérdezek vissza, annak ellenére, hogy pontosan tudom, kire gondol. Más Kata nem létezik számomra.

– A Juhász Kata. – Nos, igen, ő...

– Kurvaélet!

– Beszélsz vele? – pattan fel. Szinte a nyakamba liheg; érzem rajta a csár¹ szagát. A gyomrom szaltózik még egyet.

– Nem! – csapom rá a zsömle tetejét a sonkára, majd elfordulok.

A levegőt kis kortyokban nyelem, és azt kívánom, bárcsak elhúztam volna a haverokkal Big Macet enni.

– De ő Kata – köti Slim az ebet a karóhoz.

– Éppen ezért! Én sem baszogatlak, mert fasz vagy Jankával.

Betalálok, ettől Slim végre lekopik. Nem követ a hálószobámba. Még csak az kénel! Tele van a hócipóm az állandó rinyálásával.

Szétdobálom a cuccaimat, a szenyót az éjjeliszekrényemre teszem, aztán a kezembe veszem a

¹ A marihuána egyik megnevezése.

telefonom. Évekkel ezelőtt tiltottam Katát a Facen, mert anyám ragaszkodott hozzá, hogy véletlenül se kerüljek kapcsolatba a lánnyal, akit átbasztam.

Már nem élek otthon, és a szüleimmel sem találkozom, de Kata valahogy úgy maradt: tiltva. Nem akartam tudni, kivel van, mennyire boldog, hol volt nyaralni, mert a lelkiismeret-furdalás marta a torkom.

Magamra vállaltam a szart, mert valakinek azt is kellett, és úgy volt helyénvaló, ha az a valaki az, akinek a farka mélyen Katában járt.

Pornót csináltunk. Én meg ő. A többiekért veszem bele, mert bár nem tökig, de azért mélyen benne voltak. Leginkább azért, mert jó heccnek tűnt, és három percig nőnek érezhették magukat a savazós oldalakon. De bennem csak a keserűség dolgozott. Kata állítólag smárolt az őszi szünetben Slimmel. Aztán dugtak is. Nem nagy cucc, főleg felnőtt fejjel, de akkor jó ötletnek tűnt megleckéztetni miatta.

Mint kiderült, kurva nagy kamu volt az egész. Az is, hogy smárolt rajtam kívül bárkivel, és az is, hogy vannak barátaim.

Ez a rohadék maradt csak nekem, odakint a kanapén.

– Utállak, baszd meg! – ordítom torkom szakadtából.

Jó érzés. Ki kell adni a dühömet.

Slimet csak azért nem nyuvasztottam ki, mert nem tudott arról, hogy ő mit is csinált régen elméletben Katával, és mert nem volt benne a pornós szarban.

Megnyitom a francos Facebookot, és nyomok rajta egy kamu reget. Mégsem oldhatom fel a tiltást, hogy Kata lássa, milyen szánalmas szarkupaccá nőttem ki magam. Mit tudnék felmutatni? Ki tudnám neki cserélni a telefon képernyőjét olcsón és gyorsan. Tutira leesne a bugyija.

Regisztráció után kikeresem a tucatnyi Juhász Kata közül a legvisszafogottabb csajt a net kerekén. Átlagos. Majdnem. Csak a fekete haja teszi mássá a zöld tinccsel a jobb füle mellett. A szeme kéken világít ki az arcából, de akár a tömegbe is olvadhat, ha lesüti a pillantását. Nem teszi ki a cuccot a kirakatba. Itt nem...

Viszket az ujjam, nem tudom, miért kattintok az üzenetküldés gombra.

Én: Minden este megnézem az első videód.

Túlontúl késő arra gondolni, ennek soha nem lett volna szabad kimennie az éterbe.

MÁSODIK FEJEZET

Nyílna a világ, tán nyitok én is,
A szoba csendjében mosdatom lelkem.
A választás visszatér, hagyom áradni,
Hallgatok rá... Ő mondta, hogy így kell.

– Szállj le rólam! – motyogom álomittasan a párnámba. A hangom kásás, szédülök, és csak félálomban érzékelem, hogy fogollyá váltam a saját ágyamban. Az arcomba lógó szőke tincsek, és a tetovált, szfinxes női kar alapján megállapítom, hogy Éva valami aljasságot igyekszik elkövetni ellenem. – Éva!

Próbálok megfordulni, hogy visszaszerezsem az irányítást, és legyűrjem a nőt, de nem hagy. Nem használom ki vele – vagy más nővel – szemben a testi fölényem. Valahogy nem lenne fair, hiszen meglövöm az egykilencvenet, és hozzá nem kevés a testsúlyom.

Éva pontosan tudja ezt rólam, ezért húzódik el, de mielőtt megkönnyebbülhetnék, beleharap a fenekembe. Nem engedi a bőrt, úgy tesz, mintha marcangolná a húst.

– Ez neked jó? – adom meg magam. A csipetnyi fájdalomtól a farkam ébredezni kezd, és a matrachoz szorul.

– Üzeneted jött – nyammogja bele a húsomba. A foga közt szenved kínhalált a bőröm.

– És?

– Bejön a csaj. Bár csak egy pillanatra láttam, ahogy felugrott az értesítés...

Kinyitom a szemem, és belehunyorok a hálósobám sovány fényébe. A padlón, majdnem az orrom előtt, az ágyhoz közel két félliteres, fekete ribizlis royalos üveg hever a lehajigált ruháink közt.

Alattomos szar az ízesített puncivodka. Éva rendszerint behúz a piáival a csőbe. Már értem, hogy miért kavarog a fejem.

A függöny résén át beszűrődő napfény egyre erősödő világosságból meg tudom állapítani, hogy máris rohadtul késésben vagyok. Éva persze nem, ő éjjeli bagoly, ha lehet mindig éjszakás műszakba kéreti magát a kórházban. Bájos nővéruha mögé rejtí a teletetovált, szálkásra edzett testét.

– Engedj, elkéstem!

– Mikor nem késel? – enged ki a foga közül végre. A bőröm lángol a nyálas ponton a levegő hűvösétől. – Tíz perc alatt a plázában leszel, ne vergődj! Mesélj inkább a csajról!

– Milyen csajról? – kérdezem, de a hangom csak egy nyikkanásra emlékeztet. Éva nyelve föl-le siklik a bőrömön. A párnába fúrom a fejem, mert forogni kezd a szoba.

– Juhász Kata – feleli, és a nyelve leszánkázik a seggem két partja közt. Fel sem fogom, mit mond. – Ártatlan a kis szentem, de a szemel! Na, az nem mindegy!

Juhász Kata...

Lassan csorognak az információk az agyam felé. Nem hibáztathatom magam a lassú gondolkodás miatt, ha minden vér odalént csörgedezik az alsó régióimban. Éva nyelve éppen rátalál arra a pontra, amit imádok, de letagadom, mint minden férfi, ha a szent lyukat baszogatják.

– Írt? – Végre magamhoz talállok. Éva kuncogva gördül le rólam. Most nem háborog a lelkem azon, hogy állva

hagyott. Vannak sokkal fontosabb dolgok is az életben. – Elolvastad? – nyílik ki újra a szemem, és a hátamra fordulok.

– Sok aljasságra képes vagyok, de erre nem – harapja be Éva az alsó ajkát. Az arcát az arcomra borítja, és egy pillanat alatt ott ül lassan ringatózva rajtam.

Sziszegnék a gumi hiánya miatt, de nincs energiám; a csaj védekezik bogyókkal, és ha úgy van, akkor elegendő alkohollal. Valahonnan az ágynemű közül kiszedsz egy újabb likőrösüveget. Ezúttal – az illata alapján – pisztáciás. A szájához emeli az üveget, közben a mellkasomba marva tartja magát.

– Begerjeszt a gondolat, hogy egy olyan ártatlanságra gerjedsz, mint az a Kata – húzódik édes mosolyra Éva szája. Cseppet sem ront az összképen, hogy a rúzs az éjszaka folyamán szétkenődött az arcán, vagy hogy a tusvonal, amit mindig olyan alapossággal rajzol meg, a szemöldökéig mosódott. Pontosan ellentétesen fest a szajhásan szétzilált hajával, mint Kata a szűzies profilképén.

Visszaírt. Ennyi elég ahhoz, hogy még keményebbé válva megragadjam Éva csípőjét, és ne engedjem csak úgy lepattanni. Gyorsabb tempóra bírom Évát, azzal a szándékkal, hogy tényleg elkéssek.

Már az felébresztett a téli melankóliából, hogy Kata válaszolt.

Éva ajka az enyémre tapad, lihegve nyitjuk ki a szánkat, és érintjük össze a nyelvünket. Pisztáciaízű a csókja. Érzem, hogy már nagyon közel jár. Gyorsan kapkodja a levegőt, és ahogy rám szorul a puncija, a húsa forrósága, majd az egyre erősebben érződő lüktetés a farkam körül engem is átdob a peremen. Fájdalmasan húzódnak össze a golyóim, de leszarom, mert az orgazmus úgy leteper, mint

egy úthenger. Belemorgom Éva szájába, hogy mennyire jó volt, és nem ereszttem. Érezni akarom még, ahogy magához láncol.

A piásüveg kettőnk közé reked. Inhaláljuk a páráját.

– Randizol velem? – rombol bele az elégedettségembe két lihegés közt. Már-már túl jó volt ez az egész.

– Tessék? – nézek bele a szemébe közvetlen közletről. Hiába olvad egybe szinte minden vonása, mégis átütnek a haragos érzelmei. Lecsapja a líkőrösüveget az éjjeliszekrényre.

– Szerintem jól hallottad!

Tény, jól hallottam.

Felpattan rólam, mintha mondtam volna bármit is. Meg sem várja, hogy szóljak, csak emeli a kezét, hogy elhallgattasson.

– Tudod, egy ilyen béna, pornófüggő fasz, mint te, nem válogathat. És nézz meg engem! Sokan karnak, de rád pazarolom az energiáimat.

– Meg sem szólaltam!

Úgy fekszem az ágyban a párnák közt, mint egy haldokló vénember. A fejemben táncot járnak a gondolatok, a gyomrom kavarg, és félek, hogy okádni fogok.

– Valóban nem – néz végig rajtam úgy, mintha a világ legszánalmasabb szardarabja lennék. – Hónapok óta ez van. Egy nyomorult randit megérdemelnék...

– De hát megbeszéltük, hogy ez csak szex!

– Ja. Meg. De az ilyen szendeszüz kiskirálylányoknak, mint ez a Kata, elérhető vagy...

Ez a végszó. Bőr leggingsben és melltartóban, a pulcsimat maga elé szorítva trappol ki a hálószobám ajtaját feltépv, egyenesen Slimnek.

– Baszod, ti dugtok?

Nem tudom, hogy kinek szánta Slim a kérdést, de egyikünk sem felel. A nyilvánvaló dolgok nyilvánvalóak. A nőket meg ő sem érti jobban, mint én...

Ideje megkeresnem a mobilom, hogy lássam, mi az az üzenet Juhász Katától, ami miatt Éva elbaszta a jól működő rendszert.

- NOVA -

Pável nem tart velem a régi otthonához. Beéri napi két sétával, és közben, amíg nem vagyok otthon, nem piszkít oda sehova. A lakásomat elnézve, nem csinálhat mást, mint alszik az ágyam közepén. Öreg kutya. Az arca jó részén világosabb a szőr, és a fogai sincsenek a legjobb állapotban. Oltásokat évek óta nem kapott. Öreg, zsörtölődő vénember, mégis hagyta, hogy az állatorvos alaposan átnézze.

– Ha már lopsz, csináld rendesen – húzza el a száját Illa.

Bence Pável pórázát szorítja az egyik kezében, a másikban az én ujjaimat markolja. Úgy vezeti a kutyát, mintha ez lenne a világon a legeslegfontosabb feladata. Szerencsére a kutya tud pórázon sétálni. Többségében szeret is.

Bence büszke magára. Ruganyosan lépked, szinte visszapattan az aszfaltról. Az állatorvosnál is olyan hősieken viselkedett, mint a legbátrabb három és fél évesek legbátrabbika. Csak egyszer sírt el magát. Utólag bevallotta, azért sírt, mert Pável nem tudna.

Lassan pattogunk tovább, mert Pável nem egy versenykutya, és elég rosszul vette az új oltását. Lassú lett egy kis fájdalomtól, mint egy csiga. De az én csigám, immár hivatalosan is, akárhogy morog miatta Illa.

Bence cinkosan összenéz velem, a szája huncut mosolyra húzódik, mert tudja, hogy megnyerte magának alvós macinak a kutyámat.

Az én mosolyom leolvad, ahogy Bence visszafordul a járda felé. Ezúttal nem vagyok benne biztos, hogy jó ötlet volt a kölyöktől az, hogy rábeszélte az anyját egy pizsama partira.

A hangulatom a lakásomhoz érve határozottan beborul. Csak Bence miatt nem mutatom, hogy jobban örülnék egy üveg vodkának, mint az oltári rendetlenségnek, amit maga után szokott hagyni. Bár most még az is beleférne. Leginkább az anyja savanyú ábrázatára nem vágyom.

Irtam végre annak a Holló pasinak. Nem tudok róla semmit, sosem hallottam még a nevét. Úgy húztam őt ki, mint egy vak bűvész a döglött nyulat a kalapból, abban a reményben, nem járok nagyon rosszul.

Be kell adagoljam valamikor Illának, hogy eltűnök majd pár napra forгатni, de egyelőre még gyáva vagyok ilyesmivel előállni.

Illával valahogy mostanában fasírtban vagyunk, és mi sem bizonyítja jobban, mint az elmúlt hét. Minden miatt húzta a száját, mintha semmi sem tetszene neki. Munka közben is megjegyzéseket tett mindenre; sokszor az sem tetszett neki, hogy mennyi vegyszert használok, vagy túl sokáig súrolok egy foltot. Ötletem sincs, hogy mit akar levezetni a vergődésével.

Az elmúlt napokban igyekeztem tartani a kellő távolságot. Bevettem magam Manyi néni hálószoájába, hogy végleg bezsákoljam a múltat.

Fehér overallban és maszkban szelektáltam a szemetet. A szekrényben penészes ruhák lógtak az akasztókról, a cipők dobozokban ugyan, de centis koszréteggel vártak a megsemmisülésre. Az ágy szinte azt kívánta, locsoljam

körbe benzinnel, és gyújtsam fel. A matrac feketéllett a sok réteg lepedő alatt, és olyan szag áradt belőle, mintha meghalt volna benne valaki.

Láttam már olyan lakást, amiben meghaltak. Ordítja a tér, ha halál járt benne. Legyek ezrei zöngik be a falak közét, kukacok rágják a padlót, ami beszívta a testnedveket. És Manyi néni matracán belül sok minden mozgott. Illa először öklendezett egy helyszínen, és láttam, muszáj kimennie rágyújtani, különben tényleg kidobja a taccsot.

Ő nem az a fajta nő, akit érzelmileg megérintene bármi. Hiszen a barátom, és épp ez az oka annak, hogy barátkozni kezdtünk. Egy érzelmi nulla pont leszarja, hogy a pornosok gyöngye vagy. Nem érdekli, csak túllép rajta, és bezsákolja az ellenérzéseit, mint minden mást a kiűritendő házakban.

Mégis úgy tűnik, Illa előrukkolt valami újjal: érez.

– Hideg van – rázkódik meg Bence az előszobában, de ennek ellenére leveti a kapucnis pulcsiját is a téli overallja után. Pókemberes harisnyanadrágban iramodik Pável után a nappaliba, hogy megszerezze a távirányítót mindenki előtt. Ha rajta múlik, ma este is Bogyó és Babócát nézünk.

– Nem fűtesz? – veszi fel az előszobai tükrön keresztül a szemkontaktust Illa. Az arcán szokatlan érzések szaladnak át.

– Felkapcsolom – kerülök a konyha felé, hogy beállítsam a termosztátot. Tizenöt fokra hűlt a lakás. – Néha nehéz dönteni, hogy csóró, gyógyszerfüggő pornos vagy még csóróbb, ugyanolyan körülmények közt tengődő takarító legyek.

– Nem vállalsz új filmet?

A hangjából több mindent kihallok. Gyanús, hogy a felét csak odaképelem, mert jó érzés lenne, ha Illa néha aggódna értem és jobban kedvelne, mint ahogy én kedvelem őt.

Letekerem a sálát a nyakamból, és gondosan beterítem vele a hátizsákom.

Ismét hazahoztam valamit. Egy pillanatra megcsap a szégyen halovány érzete, mert amit elhoztam Kovácsék házából, az nem olyan, amit tovább akarnék adni bárkinek.

Ismét gyűjtögetek?

De ez nem számít annak. Ezek csak levelek. Annak tűntek. Gyönyörű kézírással írt öreg, megsárgult lapok.

Nem dobhattam egy konténerbe, hogy megsemmisüljön.

– Még nem tudom – hazudom, és rádobom a kabátom is a táskámra. Biztos, ami biztos. Nem akarom, hogy Illa meglássa, mit rejtegetek. – Nem érné meg, és idén már senki sem kezd bele új projektbe. Maximum haknizni hívnának el. Az pedig esélytelen.

– Ezért írogat az a pasi?

A karját összefonja a mellkasa előtt, és olyan lazán dől a konyha ajtófélfájának, mintha tényleg csak arról beszélnék, hogy roséból vagy vörösborból finomabb a fröccs. A tartása a lazasága ellenére mégis túl feszes.

Most komolyan aggódik egy pasi miatt, amikor eddig semmi sem volt köztünk, csak néha itt aludt, és smároltunk kétszer?

– Nem. Ő csak megbánja minden alkalommal, ha kiveri a pornóimra. Ezekről írt. Van valami kattanás a fejében.

– Bejön neked?

– Elhívott egy kávéra, de nem mentem bele.

Friss vizet öntök Pável táljába, aztán feltöltöm a vízforralót is, hogy teát csináljak. Jól fog esni mindenkinek a meleg a séta után.

– Még nem? – nyúl fel a nyolcvanas évekből itt ragadt narancspiros konyhaszekrény polcára Illa, hogy bögréket

vegyen le. Olyan közel áll hozzám, hogy a hűvös konyhában érzem a teste melegét.

– Amúgy sem – mondom kiegyenesedve. – Nem éri meg. Totál fake profil. Valami házasság lehet. Vagy egy olyan kopaszodó nyomorék, aki csak a pornóig lát, aztán ott lesne egy kávé felett húsz feszengős percig néma csendben, míg olyan kínos lenne a lét, hogy azon a szent helyen elásnék magam.

– Túl nagyok az igényeid...

– Nem vagyok kopasz, de hasonló, lelkisérült nyomorék vagyok én is. Hadd válasszam meg, kinek az energiáit akarom lenullázni.

– Kéne neked valaki, aki kipicsáz ebből a depiből.

Olyan közel állunk egymáshoz, hogy érzem az arcom bal oldalán a kifűjt levegőjét. Nem tudom, mi ezzel a szándéka, de a heti hisztijeit elnézve nem az, hogy engem felvidítson. Talán mindkettőnknek nagy szüksége lenne arra, hogy engedjek a csábításnak, és oldalra fordulva hozzáférjek Illa szájához.

Azonban az is lehet, hogy csak fázik...

– Illa, ez... – kezdem, de elakad a hangom, és a vízforraló is éppen ekkor kattant. Elfelejttem, milyen kifogással akartam jönni. Voltak egyáltalán kifogásaim egy finom csók ellen?

– Hagyd áradni a dolgokat – súgja, miközben az állát az enyémhez dörzsöli.

A parfümje édes, mézes illata a tudatomba tódul, és megakadályoz abban, hogy gondolkodjak.

Csak egy csók...

– Nem szeretem a teát.

Bence! Hát persze! Lepillantok, ott áll szinte a lábunk alatt, mellette Pável csóvál.

– Mit kérsz? – préselem ki magamból, és hátrébb lépek a zsebkendőnyi konyhában, amennyire a falhoz tolt asztal és a székek engedik. Nem kéne egy kisgyereknek olyasmit látnia, hogy anya és a barátnője nagyban nyalakodnak a konyhában.

– Kakaót.

– Aha – mondom, és felpillantok az igencsak megsárgult plafonra. Ideje lenne újrafesteni.

És ideje lenne rendet rakni a gondolataim közt is.

– Később – súgja Illa, ahogy megfordul, hogy kiterelje az apróságokat a konyhámból.

Később. Persze, ismerem ezt.

Később, ha majd a pokolban is olyan hideg lesz, mint a fűtés nélküli vécémben.

*

Meredek, ha a kutyád néz zuhanyozás közben. Pável, mióta az életem része, ragaszkodik ahhoz a szokásához, hogy lakáson belül mindenhová kövessen, ezért együtt megyünk pisilni, kezet mosni, és természetesen zuhanyozni is. Összehúzódik egy szőrös, bolyhos kupacba a kád kilépőn, ami majdnem azonos színű a szőrével, és néz a nagy barna szemeivel.

Gondolom, ez rohadtul természetes kutyaviselkedés. Nem tudhatom, mert eddig soha nem volt egyetlen állatom sem, leszámítva a múltban gyűjtögetett hangyákat és poloskákat, amik ellepték a lakásom.

Azóta, ha lehet, kerülöm a felesleges élőlényeket.

Pável határozottan más, mint a bogarak. Egyrészt puha a szőre, és elképesztően hideg tud lenni az orra hajnalban, amikor odadugja a nyakamhoz az ágyban, mert már sétálni akar, másrészt kutya létére sokkal inkább hasonlít egy

emberre. Kicsit morgós, pontosan, mint én, sokszor elégedetlenkedik, ha eltolom a már zsibbadt lábamról, és nagyon szereti a hasát.

Nem gondoltam, hogy elég lesz egy hét megszoknom a jelenlétét, annak ellenére, hogy kifejezetten zavarba ejtő, ahogy bámul. Na meg, kicseszettül nem szeretem az állatokat.

– Fogadjuk, hogy te vagy Kovács bácsi, akit Manyi néni valami vuduval kutyatestbe kényszerített – mondom, ahogy kiszállok a kádából. A lábfejemmel el kell toljam a kutyát, nehogy rálépjek valamelyik testrészére. Pável morran, mint aki nem szereti, ha feleslegesen baszogatják, de nem akar odakapni sem, hogy megsebesítsen. – Rohadt, vén kéjenc! – fűzöm még hozzá.

A kutya nem reagál, de végre talpra kecmereg, majd megvárja, hogy kitaláljam, mit vegyek fel. Felkapcsoltam a fűtést a vendégeim kedvéért, ezért nem látom szükségesnek pizsamában aludni, de Illa miatt nem elég az alváshoz használt #pornqueen feliratú pólóm sem. Kell egy bugyi.

És az is jó lenne, ha az életem visszazökkenne egy olyan kerékvágásba, amilyenben talán sosem volt. Csalódottan ácsorgok bugyiban néhány pillanatig a tükör előtt.

A hajam leér a vékony pamut derekáig. A végei már túl szálkásak, és a színes tincs a fülem mellett már inkább sárgára kopott, mint zöld.

A legutóbbi felvétel kedvéért festettem be. Ez Nova egyik különlegessége: az étellel teli haj, benne az élénk szín. A rendező szerint egyszerre voltam tőle angyalian ártatlan és fesletten kurvás. Ahogy felnézek szopás közben, kivilágít az arcomból a szemem, és a hajam nagyszerű keret hozzá.

Ó, igen... Gondolom.

Nem nézem vissza a munkáimat. Úgysem azt látnám, amit mindenki más lát benne. Rá sem izgulnék.

Az utolsó forgatásom után egy hétig fájt az állam az előjáték és a levezető szopás miatt. A szerep szerint minden jelenethez három pofon járt. Nem tudnám megmondani, hányszor vettük fel, de Rick farkát már zsibbadtra nyálaztam, és ez ment három napon át. Két kicsi jelenet miatt. A többiről nem is szólva.

Ami a pornóban a pasiknak öt perc és könnyűnek tűnik, az a valóságban sokszor eljátszott csúcspont és túl sok Viagra. Kevés színészt láttam, aki tényleg élvezné. Én sem amiatt feküdtem, mert annyira jó lenne. Rickkel jó, mert az egyike a figyelmes pasiknak.

Vele szexeltem utoljára. Randizni vele sem mennék el, mert jobb, ha csak a kamera előtt találkozunk.

Milyen lesz ez a másik? Talán nem a legjobb ötlet, hogy ilyesmit tervezgetek. Tudom, mi jön utána, milyen érzések kavarnak majd bennem Holló után.

A tükörben a nő feszengve kihúzza magát, és még el is mosolyodik. Érthetetlen, mert semennyire sem érzem magam boldognak vagy elégedettnek, hogy csak úgy ontsam magamból a vigyort.

Leginkább a kétségebesés szorítja a mellkasom.

A lábamnál a kutya és az ágyamban Illa ebben a hónapban az egyetlen jó. Sok ideje ez az első december, amikor nem érzem magam veszettül magányosnak.

Szeretem azt az érzést, hogy nem vagyok egyedül, és máris megértem a tükörben a nőt. Nem baj, ha mosolyog.

Talán valami jót fog hozni számára az év vége. Némi pénzt és újabb állfájást biztosan. Csak írjon vissza az a tag.

– Gyere, te vén kéjenc! – simogatom meg Pável fejét, majd kilépek a fürdőszobán kívüli valóságba.

Odakint csak a nappalimban világít az ablakpárkányon a sólámpa. A hálószoa teljesen sötét, nem látok be az ágyig. Pável keresztülvág a puha, meleg, vajszínű, hosszúszerű szőnyegen, majd a padlóra letett párnán egyensúlyozva felkapaszkodik a kanapéra.

Az apró, kétszemélyes, állattartáshoz gyanúsán fehér, zsákszövetű ülőalkalmatosság kihúzza, rajta a megvetett ágyon Bence alszik. Lenyúlta a párnám, a legpuhábbat, amin aludni szoktam.

Pável a kölyök lábához kucorodik, és hangos mancsnyalogatásba kezd. Ki nem állhatom ezeket a neszeket az éjszaka közepén, de ezúttal nem nekem kell elviselnem a kutya ezernyi zörejét, hanem Bencének. Ő immunis a zajokra, tőle aztán éjszaka bármi történhet.

– Alszol? – suttogom Illának, ahogy átvágok a nappalin, és bekukkantok a hálósobámba. Illa nem felel, a hang, amit kiad, inkább hasonlít nyöszörgésre. Tehát már kómában van.

Bebújok mellé a takaró alá, figyelve arra, hogy ne nagyon fészkelődjek. Nincs rosszabb érzés, mint mikor aludnál, de valaki lyukat ficereg melletted a matracba. Odahúzódok Illa mellé, átölelem a derekát, mert mindig így alszunk. Már majdnem megtalálom a helyem, amikor kiszakad belőle egy óriási sóhaj, és szembefordul velem.

– Mennyire vagy gázban?

Nem beszél hangosan, mégis olyan, mintha beleordította volna a kérdést a szoba csendjébe. Ha oda nem is, az arcomba biztosan. Úgy hat rám, mintha fejest ugrottam volna egy medence kávéba.

– Megvagyok – felelem kényszeredetten.

Vannak dolgok, amit Illa nem nagyon tud befolyásolni. Mondjuk a túl sok munka és az időhiány miatt bebukott

bölcsész diplomámat, és az egyetemen felvett diákhiteltörlesztésem.

Horkantásra emlékeztető hanggal válaszol.

– Komolyan. Majd jobb lesz – biztosítom.

– Ki akarom bérelni a házat – zúdít nyakon a második adag koffeinnel.

– Melyiket?

– Amit most takarítunk.

Ködni-nyelni nem tudok, és végképp elakad a szavam, mert Illa – bár nem lehetséges – még közelebb húzódik hozzám. A combját befúrja az én combom közé, miközben fölém gördül. A mellkasunk összeér, alig marad köztünk tér. A karjaival a fejem két oldalán támaszkodik, ezzel tökéletes csapdába zárva az ágyban.

– De miért?

– Elegem van a szüleimből – dönti neki a homlokát az enyémnek. Érzem a fogkrém illatán átszűrődni a vacsira letolt pizzát. Ha más lenne felettem, mint ő, talán undorodnék is. – Nagyon sokat segítettek, de kezdenek ránk telepedni. Mindent meg akarnak szabni.

– Szar dolog, megértem – bólogatok. Annyi helyem még maradt. – Mit akarsz ezzel a helyzettel? – suttogom.

Illa mellkasa lejjebb ereszkedik, érzem a teste súlyát az én mellkasomon. A mellbimbója két réteg ruhán át karcolja a bőröm.

– Gyere velem – kéri.

Ha többet akarna mondani, esetleg választ is várna, nem hagy lehetőséget rá, mert elkapkodja a helyzetet, és ezt cseppet sem bánom. Az ajkán a bőr kissé kiszáradt, talán a hideg miatt, talán mert izgalmában sokat rágcsálta a száját. Serceg a bőre az én ajkamon, ahogy végighúzza rajta, majd megismétli ugyanezt a mozdulatot a nyelvével is.

Ösztönösen tárom szélesebbre a lábam, hogy beférjen a combom közé. Betérdel, és közben fölöttem támaszkodik. A kezem automatikusan csúszik a trikója alá a derekánál. Visszahúdom magamhoz, és nem hagyom visszakozni. Szerencsére nem akar menekülni. Összeér a nyelvünk, és érzem, hogy Illa háta lúdbőrzik a gerjesztett érzésektől. A nyelvpiercingemmel játszik, körberajzolja a nyelve hegyével, aztán visszahúzódik, mintha meg akarná nézni az arcom magának. A szája után kapok, és megcsókolom.

Hagyom áradni a dolgokat. Ő mondta, hogy így kell...

HARMADIK FEJEZET

Emlékezz a múltra, emlékezz a hibára
Mi kísérti szíved, s folyton int feléd.
Rajzolg új ajtót, indulj nyomban utadra,
Baráttal vagy egyedül, keresd magad jelenét.

- DAN -

Kata nem ír. Telnek a napok, és ott árválkodik az utolsó üzenetem. Képet kért, de azt írtam neki, hogy az első, randis kávé előtt semmilyen. Pontosan úgy érzem magam minden alkalommal, amikor megnyitom a Messengert, mint valami herélt idióta. A csaj képet kér, és én erre álszent puncit játszok. Még csak nem is a pöcsömről akart képet.

Mi történik akkor, ha megtudja, ki a zaklatója? Tizedmásodperc alatt tilt. Pontosan úgy, mint Éva. Bár Éva ezen lépését meglehetősen furcsának tartom. Egy a baráti társaságunk, a kedvenc beülő, hambizós helyünk is, még a ruháink egy részét is ugyanabban az alter shopban vesszük a Dobó térhez közel. Nem véletlenül kavartunk össze. Túl sok volt a keresztezés az életünkben, és ha nem vagyok olyan agyhiányos, hogy Nova után ácsingózom, akár komolyabb is lehetne a téma kettőnk közt. Talán randizhatnánk is. Semmivel sem lenne elbaszottabb, mint Slimmel vagy bármelyik haverral tespedni a tér szélén egy padon és fagyival turbózott kürtőskalácsot zabálni orrvérzésig.

Talán írni kéne Évának.

– Azt a picsát nézd! – ráz fel Ákos haverom a kezdődő „kapcsolatot akarok” pánikomból. Alig feltűnően vág vállon, majd mutogat Kriszta felé.

Kriszta a kolléganőnk, ha szigorúan vesszük. Itt mindenki munkatárs, csak ki ebben, ki abban a butikban dolgozik a plázán belül.

– Te meg vagy húzatva! – sandítok oldalra. Kriszta minden, csak nem *asztapicsa*. Van neki, csak nem éppen ilyen kontextusban szoktuk emlegetni. Kriszta alig foglal el két helyet. Nem randiznék vele, és Ákos eddigi felvonultatott XS-es seggű nőit látva igencsak meglepő tőle ez a pálfordulás. – Kriszta, komolyan?

Kriszta tök természetesen meghallotta a nevét a dugig tömött plázában, és integetve, ezer wattos vigyorral közelít felénk egy tál parfümmintával. Ha közelednek az ünnepek összenő a parfümmintás tálkájával, és mint egy jó eladó, körbejárja vele mind a két emeletet, beleértve a mozi előterét és a büféket is, hogy közben osztogasson. Mert jól tesz az üzletnek.

Kriszta bájos, kedves, és olyan az illata, mint akire fél polc ráborult a legdrágább pacsuliból.

– Nem, te idióta! – hajtja Ákos a tenyerébe a fejét oldalasan és úgy sandít fel rám. – A hosszú hajú bula mögötte.

Az más... Nyújtom a nyakam, hátha kanyarba belátok Kriszta mögé; az esélytelenek nyugalmával ereszkedem vissza a talpamra, amikor feltűnik oldalt az üvegfalak mellett tengernyi gagyi boltos szatyorral megpakolva a csaj, aki nyomorba tette az életem. Napok óta nem tudok értelmesen gondolkodni Kata miatt, és most egyszerűen élém hajtja a sors.

– Sziasztok, fiúkák! – takarja ki újra a képet Kriszta. Bekönyököl a pultra és vigyorog. – Na, hogy megy a mobil biznisz?

Annak ellenére, hogy Ákos állítása szerint ki nem állhatja Krisztát, odahajol a pulton, és megindítják a napi pletykával töltött óracsakájukat. Néha elgondolkodom azon, hogy Ákossal valami nagyon el van baszva. Ha nem venném figyelembe, hogy férfi, szakállas, és hogy edzőterem-fétises, azt hinném róla, édes, pletykás, szőke királynő.

– Dobok egy kétbetűst – kerülöm ki a pultot. Nem tudok másra koncentrálni, csak a sovány alakra a háttérben.

Kata ott áll a falnál, rengeteg a szatyor a bokája körül, a fejét hátradönti az üvegnek, és úgy néz ki, mint aki menten elájul.

Szinte biztos, hogy csak jobban elszarom a napját, de már eltökéltem, hogy beszélek vele. Talán mindkettőnknek jobb lenne, ha bocsánatot kérnék a múltban elkövetett faszágaim miatt.

– Kata! – szólítom meg, ahogy megyek felé. Nem akarok rinocérosz módjára hirtelen felbukkanni. Hagyni akarok neki egy kis helyet, hogy kényelmesen kinyújthassa a lábát, ha lendületből tökön akarna rúgni.

Kata felpillant, de nem felém. A mosdóktól rohan hozzá egy gyerek, miközben azt ordibálja: végzett.

Nagyszerű!

Szóval szaporodott. Nem tűnt fel a videóiban, hogy már szült volna. A nőknél nyomot szokott hagyni az ilyen.

– Kata? – Már nem futamodom meg.

Szorongatja a kisfiú kezét, és végre rám néz. Nem csillan düh a szemében.

– Ismerjük egymást? – kérdezi, de nem tűnik úgy, hogy rendesen rám merne nézni.

A pillantása végigsiklik a GymBeam feliratos katonazöld pólómon, majd lenéz az övcsatomra, aztán felméri az órát. Utoljára hagyja a fejem. Tipikus női reakciók. Az arcom teljesen hidegen hagyja, de az összefogott hajam, és a mellkasomra is lekúszó rasztatincsek megfogják. Ott fixálja a tekintetét.

Nem ismer fel, én pedig nem ismerem fel a hangját. Annyira más, mint a videókban, annyira más, mint az emlékeimben. A hangja most túl fáradt, karcos, tele olyan éllel, ami azt súgja, a töke ki van már az olyan tagoktól, akik csak úgy random felbukkannak odaköszönni.

– Nem vagyok jó a fotókban, de szeretnék elhívni egy kávéra.

Hadarok. Miért hadarok? A faszért kell mindent összehordanom! De most komolyan!

Értetlenül néz a hajam felé a nő, és ha nem lenne már így is kiemelkedően kínos, úgy bámul rám a kölyke, mintha az anyját ott helyben szentségtelenítettem volna meg.

Öcsém, azt díszletek közt szokták tenni az alkarom hosszú farkú férfiak.

– Sajnálom, de nem tudom, miről van szó. Ismerjük egymást? – ismétli a kérdést.

Elnéz az arcom mellett, gondosan kerüli a szemkontaktust, és hiába helyezem át egyik lábamról a testsúlyom a másikra, a kis moccanásra is korrigálja a tekintete irányát.

Hivatalos a hangja. Egyre kellemetlenebbül érzem magam, és ha ez nem lenne elég, reflexként eszembe jut minden mocskok a filmjeiből. Izzadtság csurog végig a hátamon, miközben arra koncentrálok, ne álljon fel a bré a rohadt karácsonyi vásár közepén, egy óvodás forma gyerek közvetlen közelében.

Kata persze meg sem moccan. Áll és néz.

– Dani vagyok. Beszélgettünk – mondom, és megütögetem a zsebemben a mobilom. Nem a legjobb, végiggondolt ötlet ez tőlem. A tekintete követi a mozdulataimat, az arca pedig azonnal elkomorul. Rossz helyen van az első zsebemben a telefon, mert túl közel van a farkamhoz, vagy csak az a baja, hogy elé toppant az egyik netes őrült, aki irkálhat neki?

Oldalazva távolodik két lépést, és jobban rászorít a gyerek kezére.

Ez nem ment túl jól eddig.

– Dani? – kérdez vissza, mintha nem lenne tiszta neki. A tekintete végleg elhagyja az arcom, már rám sem néz. Úgy szuggerálja a mosdók felől érkező mogyoróbarna hajú nőt az üvegfalon át, mintha megmenthetné a helyzetből. Egy idióta vagyok. Ez a nő határozottan nem az a csaj, akire én emlékszem. – Ja, hogy ő! – világosodik meg végre.

– Figyelj, ne haragudj! Ez nem volt egy fasza ötlet. Bocs, ha zavartalak.

A barna hajú nő kifordul a sarkon, és egyenesen Kata mellé lép. Nézem, ahogy az ujjai megtalálják Kata ujjait. Megfogja a kezét. Nem ám csak úgy barinósen, hanem birtoklón, mégis lágyan. A hüvelykujjával nyugtató köröket rajzol Kata kézfejére. Úgy állok ott előttük, mint egy zsák szerencsétlenség. Ezek ketten együtt vannak!

Ó, baszki, ez most komoly? Lesbikus?

Nos, hallottam már ilyesmiről, hogy így nyomják a csak heteró filmeket bevállaló színész csajok a forgatásokon kívül.

– Baj van? – kérdezi Kata csaja, ahogy a szemembe néz.

– Nincs – rázza meg Kata a fejét. – Ő az, aki írt nekem, hogy kávézni akar...

– Hát nem kopasz... – jegyzi meg a nő.

Nem tudom, miért állok ott. Egyszerűen nincs erőm visszafordulni Kriszta és Ákos duójához, hogy meghallgassak minden pletykát. A földbe gyökerezett a lábam.

– Na, idefigyelj faszikám, húzz a vérbe! – Meglepően vehemens Kata csaja... – Nem igaz, hogy állandóan megtalálnak téged ezek a fasz cibáló bohócok... – Ezt már nem nekem címzi, mégis jól céloz a szavakkal.

Mozdulnom sem kell, felmarkolja a csaj a csomagokat Kata mellől, és elkezdi húzni a gyerek kezét. Kata is megy velük.

A lelkemben ordító *SAJNÁLOM!*, amit annyira ki akart törni, a torkomra forr.

*

Nem jön a tavasz. Valahogy nincs kedve hozzá. Gyakran előfordulnak bőszerű szélviharok hó nélkül, és hajnalonként a bakancsom alatt úgy csúszik az út, hogy leginkább sehogyan sem akarok suliba menni.

Nem a hó tehet róla.

Slim egykedvűen baktat mellettem minden reggel, mert hát lerázhatatlan haverommá vált az elmúlt egy hét alatt. Előtte nem igazán haverkodtunk. A többiek eltűntek, szanaszét hordta őket a rohadt jeges északi szél és az az icipici pornó botrány. Egyikünk sem vállalta, hogy benne volt, én pedig nem akartam spicli lenni. Pedig mindegyik megérdemelné.

Nem tudott róla senki, milyen erőke mozognak a háttérben. Nem nyomtam a panaszt, pedig fater szíjat hasított a hátamból – majdnem szó szerint –, mert hát felkerültem a legergyább pornóoldalra, aztán sok más helyre is. Katával. Na, azért anyám nyomta a hisztit minden szabad RTL híradó mentes pillanatban. Ohybá tűnt, nem is igazán azzal van a baja, hogy a pöcsöm és a

seggem totálban ott van a képernyőn, és mindenki láthatja, hogy egész testemben remegek, annyira izgulok. Az volt az első. A legeslegelső. Bárhogy is vergődik az anyám, nekem sokat jelentett az az alkalom. Még így, elbaszva is.

Mindig oda és vissza voltam Katáért.

Állandóan jelen volt a legelső gimis napunk óta, de valahogy mindig a peremen. Nem lógott egyik bandával sem, csak összeült Roxival, a barátnőjével, és állandóan sutyorogtak valamit. Ha nem, akkor a sulis aulájában ült, egyszerre két széket foglalt el: az egyiket ült, a másikra a lábát tette fel keresztben, és rajzolt.

Nagy, vastag, barna bőrrrel bevont rajzmappája volt. Első pillanattól irigyeltem tőle, de nálam felesleges vacak lett volna, mert pár South Park figuránál vagy ultragáz koponyás tetoválástermnél többet rajzolni sem tudtam. Az a mappa kielégítette a széperzésem. Akartam tudni, hogy mi van benne, mert hát egy pro cucc nem jár olyannak, aki csak firkálgatni tud.

Zökenőmentesen, csendesesen kedveltem meg Katát. Ohannyira, hogy nem is tudott róla a harmadik gimis éviünkig.

Az addig a fiúbandánkhoz csapódó Roxi és a pasija, Peti találta ki, hogy hozzám nagyon illene Kata. Aztán vibogni kezdtek.

Akkor még nem vágtam, hogy Roxi és Peti tökéletesen kiegészítik egymást a mester szintű szarkavarásban.

– Ne nézz balra! – figyelmeztet Slim.

Mindig ezt teszi, ha Kata vésszesen közel kerül hozzám.

Slim nem szereti a balhékat, talán azért, mert a szülei nem képesek egymás társaságában megmaradni, és állandóan gyilkolják a házasságukat, sokszor ököllel is. Legalábbis az apja hajlamos könnyen osztogatni a pofonokat. Slim emiatt csendes tag, kerüli a legminimálisabb konfrontációkat is. Már emiatt kapcsolnom kellett volna, de tipikus, hogy nem tudok gondolkodni, ha Katáról van szó.

Roxi elmondta nekem totál bizalmasan sugdolózza a fizika szertárban, hogy Kata és Slim smároltak a tornaterem lányöltözőjében. Már ekkor rángatózni kezdett a szemem. Roxi

profin vágta, hogy erre rá kell tegyen még egy lapáttal. Rejtett számon felhívott panaszkodni, hogy Kata lemondta a shoppingolást, mert Slimmel akar valamit. Szerinte szexelni.

Teljesen elszakadt nálam a cérna, mert szeptember kilencedike óta nem jutottam be Kata ruhája alá annyira sem, hogy megsimízzem a cicijét. Slimmel persze azonnal reszel.

Lógattam az orrom. Mivel a szüleim olyan nagyon segítőkészeknek tűntek, elmondtam nekik a témát. Fater szerint Kata tökéletes kurva alapanyag, anyám meg minden alkalommal bólogatott. Annyira jól ment nekik ez, hogy kezdtem elhinni én is.

Szilveszterkor összeröföntünk a haverokkal a sarki kocsmába csocsózni és töltött Szófit szívni. Minden haverom elbordta Katát mindennek, aztán Peti előállt az ötlettel, ami akkor nem is tűnt akkora ökörségnek. Tegyük fel Katát az egyik savazös oldalra. Csakhogy nem volt a telóban egyetlen meztelen, csöcsös kép sem róla, és Messengeren sem küldött soha semmit kajákon, cicás képeken vagy kávéspoharakon kívüil.

Nem volt anyag, ezért csináltunk. Két webkamera kellett hozzá, hogy ne csak egy szögéből készüljön a videó.

Peti nagyszerűen koordinálta a folyamatokat, Roxi riszálta a seggét a háttérben, és büdösítette a szobám a cigijével. Aztán a megfelelő időben eltűntek.

Katát elvinni a szexig meglepően simán ment. Elégedett voltam, hogy végre megmutathatom neki, hol a helye. Azt terveztem, hogy miután megfektettem, kidobom.

Minden a rohadt terv szerint ment. A felvételek jók lettek, Peti összevágta, Roxi feltöltötte a netre „Juhász Katát megbasszák” címmel, aztán gondoskodott arról, hogy a sulis levelezőből leszedte minden hímnemű e-mail címét, és elküldte rá a linket.

Totális botrány lett. Kata állítólag feljelentett a picsába, és még azt sem mondhattam, hogy nem jogosan. A sulis igazgató, aki pechemre nő, harminc perces kiselőadást tartott arról a tornateremben, hogy a bosszúpornó a nők elleni erőszak egyik

formája, és minden kép vagy hanganyag ide tartozik, amivel visszaélek a másik tudta nélkül. Még akkor is, ha csak a haveroknak mutatom meg.

Aki nem ballott eddig a szarról, ezek után úgyis megtudta.

Azán csend lett, mintha semmi sem történt volna. Nem jöttek a zsaruk sem. Szégyelltem magam. Olyannyira, hogy egyik szünetben sem mertem odamenni Katához, hogy bocsánatot kérjek tőle. Hiába nyitottam meg a chatet, és gépeltem be oldalakat, nem mertem elküldeni neki. Slim csak annyit mondott, rohadt idióta vagyok, majd megölelt, mert szerinte erre van a legnagyobb szükségem, és a nagyija is ezt szokta csinálni, ha a szülei veszekednek. Hogy Katát megölelte-e bárki, azt nem tudom.

Bejárt az iskolába, de már nem ült az aulában, és nem rajzolta a diákok portréit, nem sugdolóztak állandóan Roxival.

Nem nézek balra, ahogy Slim súgta, megyek, egyenesen fel a másodikra, matekra. Kata nem jött be az órára, pedig, amióta elkezdtük a gimit, mindig ott ült, az ajtó felőli oldalon, a második padban. Azán Kata nem jött be soha többé egyik órára sem.

Azt pletykálják, átment másik suliba.

*

Este kilenckor szinte lefúj a szél buszpályaudvarról a Mekiig. Átfagyva sétálok le a szinte üres sétálón azt a háromszáz métert a lakásomig. Kivételesen utálok a várost. Nagy, szürke, bűdös betonmassza. Slim szokása így emlegetni. Hát most igaza is van.

Fáradtan dőlök az ajtónak abban reménykedve, hogy Slim kivételesen nem fog fárasztani a faszágaival, de nincs ilyen szerencsém. Bentről zene szól, és ahogy lenyomom a kilincset, szinte orrba vág a lépcsőházba kiáramló ópiumos füstölő illat.

– Slim Granny, hogy az isten basszon meg végre! – morgom ajtót nyitva. Ez az ocsmány szag csakis azt jelentheti, hogy Slim nagyanyja a városba utazott.

Helga néni nem szereti a bagószagot, ami néha érződik a lakásban. Én személy szerint csak szex után szoktam rágyújtani nyitott ablak mellett, de a ruháinkba beivódhat a szag. Az öreglány füstölővel akarja semlegesíteni a neki nem tetsző odort, aminek az eredménye általában az öklendeztető füst minden helyiségben.

Ott áll a boszorkány a hatvanas évek közepi, amerikai stíltre koppintott hippikonyha közepén, és palacsintát süt.

– Ha bementél a hálósobámba ördögöt űzni, én esküszöm...

– Esküszöl? – csapja a konyharuhát a vállára, majd felém lendíti a palacsintasütőt figyelmeztetésképpen.

– Ha megbaszod, csak használg gumit hozzá! – kiállt ki Slim a fürdőből.

Vigyorog a pöcsfej, hallani a hangján; mindig örül a nagyanyjának. Helga néni az egyetlen a családból, aki szívesen találkozik Slimmel.

Szegény kölyök.

– Ülj le, van túrókrém a hűtőben! – Ez olyan parancs, aminek nem lehet ellenállni. Helga néni fordul kettőt, és máris ott terem előttem egy megpakolt tányér palacsinta.

Úgy érzem magam, mint sok évvel ezelőtt. Tényleg rohadt finom a palacsintája, és még jobb érzés, hogy miután belecsurgatta a tésztát a serpenyőbe, alacsonyabb fokozatra kapcsolja a főzőlapot, és odajön, hogy a túl puha hasához és a melle közé ölelje a fejem.

Semmi perverz, csak lazán jólesik.

– Úgy nézel ki, mint akit leszoptak, de otthagytak, mielőtt...

– Be ne fejezd! – vágok a szavába. Semmi kedvem megdumálni, mennyire szerencsétlen, átokverte balfasz vagyok. – Odaég a vacsi!

Slim Granny kicsit olyan, mintha az én nagymamám is lenne. A szüleimmel nem dumálok. A Katás-pornós botrány hazavágta az otthoni hangulatot. Anyámék egyetértettek abban, ha leteszem az érettségit, elhúzhatok otthonról a halál faszára. Többek közt ezért lettem főiskolázatlan bunkó. Dolgoztam ott, ahol volt munka, és többre nem is nagyon vágytam. Slim hasonlóképpen járt. Menekült a szülei elől, mert nem akart több veszekedést hallgatni.

Jó ötlet volt összeállni, és kibérelni a lakást. Elvagyunk. Helga néni időnként lebuszozik hozzánk, hozza a fosbarna banyatankját, felvásárolja a fél várost, elmondja, hogy rendetlenek vagyunk, és néha elmegyünk Rohlicsekhez a piacra, lángost zabálni és napközis, cukros teát inni. Ez már amolyan szertartás nálunk.

Megkenek egy palacsintát vastagon túrókrémmel, majd négybe hajtom, hogy egybe betoljam az arcomba, de elakadok valamiért. Slim nagyanyja néha előhossa belőlem az őszinte kiskölyköt.

– Találkoztam Juhász Katával – hadarom, és utána tényleg betömködöm a számba a palacsintát, hogy véletlen se mondjak többet. Nem fér be az egész, oda kell szorítsam a szám elé két ujjam, hogy biztos, ami biztos, bent maradjon a kaja.

– Miasfaszom? – szűrődik ki a fürdőszobából. Nem kell megerőltessem magam, mert el tudom képzelni Helga néni arcára fagyott mosolya alapján, hogy Slim milyen képet vághat. – És még élsz?

Akkurátusan megrágom a palacsintát, majd csak azután szólalok meg, hogy nem fojtogat tovább a töltelék.

– Testileg ép vagyok, de fejben már elástam magam azóta vagy tucatszor – fújom ki a levegőt. Le kell kísérem a cuccot valamivel, mert tényleg végem lesz.

Slim Granny mintha a gondolataimban olvasna, elővarázsol a hűtőből egy dobozos Millert.

– Te vagy életem királynője! – nyalizok. Az arcomon nincs mosoly; ismét Katára gondolok.

– Ez az a kislány, aki...

– Akit megerőszakoltam – bólogatok.

Nem kell ennél jobban körbemagyarázni. Ma, sok év után végre felfogtam, hogy mit tettem akkor. Miután visszamentem Krisztához és Ákoshoz, hogy parfümöt inhaláljak be, eszembe jutott az akkor nagyon feministának tűnő igazgatónő nők helyzetéről szóló papolása, az egész fejmosás, és végre megértettem, milyen rohadt nagy faszságot csináltam.

Bántam, persze, de aztán mindenki túltette magát a sztorin, és senkit sem baszott meg egy rendőr sem. Tovább folyt az élet, immár Katátlanul, csak azt a gagyi pornófilmet lesve minden este.

Kikerestem a neten, és pergő másodperceken át bámultam az arcán a félős mosolyt. Félt, mégis bízott bennem. Mindig ezt súgta az a mosoly. Később egy filmjében sem láttam mosolyogni, még csak kacéran sem rándult meg a szája széle.

Azt hittem, hogy ő is túllépett az egészen, és élvezzi az életet, hiszen Marseille-ben és Londonban forgat.

De az a nő, aki így kerül a férfiak tekintetét, mint Kata, abban már nincs bizalom egy felé sem. Szerencsére nem ismert fel. Ez az én átkozott szerencsém.

Nem kell ide a zsigerig ható, *majd elmúlik a rossz* simogatás a nagytól.

Ég a rohadt palacsinta, de nem mozdul senki. Slim a fürdőajtónál maradt, Helga néni ujjai a hajamban, de nem mozdul újra, és nem is tesz semmit. Mintha sikerült volna megmérgeznem azzal a felböfögött szóval az egész kerek világot. Nem fog reggel egy veréb sem csipogni többé az ablakom alatt, és talán fagyit sem árulnak nyáron az Érsekkertben.

Hazavágtam az egész világot. Pontosan úgy, mint Kata egész életét.

– Danikám – találja meg Helga néni a hangját, de talán jobb lett volna, ha nem mond semmit. Kihallatszik belőle az utálat és a szánalom alkotta hidegség. – Ez kicsit erős szó.

Lecsúszik a hajamról a keze; visszafordul a tűzhelyen szenesedő palacsinta felé. Hát ennyi. Eltűnt a kedves nagymama – legalábbis mára.

Kenek magamnak még egy palacsintát, négybe hajtom, de már a frissen démonűzött, füstölőszagú hálószobámban eszem meg.

Hogy fulladnék bele!

- NOVA -

– Itt akarsz maradni? – kérdezem a szoba sarkában, az ágyon törökülésben ücsörgő Hannától, egy újabb segítségre szoruló, depressziós gyűjtögetőtől.

Pável az ölében fekszik, és élvezzi, hogy valaki megállás nélkül a fülét csavargatja. Nyugtató hatással van a jelenléte a lányra. Tegnap reggel, amikor először találkoztam Hannával, sokkal idegesebbnek tűnt, és olyan szégyenlősen vezetett körbe a lakásában, hogy feltörték az elnyomott emlékeim a saját, szemétben fuldokló albréteimről.

– Elmegyek. Pár napig anyuéknál alszom.

– Jó – mosolygok. Ez a mosoly az arcomra ragad, úgy nézem végig, ahogy Hanna belebugyolálja magát egy hosszú sálba, majd felveszi a kabátját.

Menekül, talán így könnyebb neki. Nem kell néznie, hogy rendet rakok, kiszelektálom a szemetet, kisúrolok mindent, helyrehozom azokat a dolgait, amihez eddig nem volt ereje.

A depresszió nehéz teher. Sokan csak akkor látják meg, hogy mennyire, amikor már a világ szennye betelepedett a lakásukba, körbeveszi őket, és csak egy kis szeletet hagy tisztán. Meg néha az ágyhoz vezető utat.

– Ne aggódj, minden jobb lesz utána! – ölelem meg a lányt. Huszonhét éves, pár évvel idősebb, mint én, mégis sokkal fiatalosabb a külseje, mint az enyém.

– Köszönöm! – A hangja inkább kétkedő, mint bizakodó.

Tökéletesen ismerem ezt az állomást. Ugyanígy éreztem magam, amikor ajtót nyitottam Illának. Nem hittem, hogy vége lehet. Néha még most sem tudom elhinni, hogy kontrollálható az életem.

– Próbáld meg elképzelni, hogy milyen lesz majd minden tisztán. Átsegít a következő napokon.

Hanna elmegy. Becsukódik mögötte a ragacssal borított ajtó. Sötétség telepedik rám, az ő sötétsége, amivel meg kell birkóznom helyette.

A sötétség a mobilom felől is sugárzik.

A Rick ajánlotta pornosok közül kiválasztott férfi visszaírt. Holló. Nemcsak hogy visszaírt, de még beszélgetni is akar. Kérdésekkel bombázott, és úgy vettem, mintha házi feladat lenne. Igyekeztem jó benyomást tenni.

Valahogy mégis átlátott rajtam és jött az újabb kérdéssel.

Azóta kerülöm a telefont.

– Bassza meg! – szusszanok a kukazsákokat szuggerálva az éjjeliszekrényen. Kell a figyelemelterelés.

Pável csóválja a farkát a hangomra. Kedvelem ezt a kutyát, a jelenléte rám is nyugtató hatással van. Az elmúlt napokban a hangulatom a béka segge alá csúszott.

Megköszöntem Illának, hogy megmentett, mert nem tagadhatom, hogy azt csinálta. Durván, mint egy vöröset látó bika a kis feleségét. Ettől egyszerre érzem magam meghatva és kétségbe esve.

Pontosan tudom, milyen elnyomva lenni egy rohadt kapcsolatban csak azért, hogy túléljem a napokat.

Köszönöm, nem kérek belőle újra!

Pár napja elpettingeltünk egy fél órácskát az ágyban, azóta Illa úgy viselkedik, mintha a tulajdona lennék. Ez megerősít abban, hogy *talán* nem kell ez nekem. Nem szeretem, ha ilyen szinten érzem, hogy valakié vagyok.

Hálát érzek, amiért a plázában megmentett. Egy pillanat alatt átlátta, hogy remeg a kezem, ezért megfogta, szorította, és addig tartotta úgy még a kocsiban is, amíg el nem múlt a félelmem.

Ennek ellenére azóta is Dan jár a fejemben. Miért nézett ki Dan annyira jól? Feszült a póló a mellkasán és a karjain, sőt az ilyen típusú pasikra szokták azt mondani, nem hagyta ki a lábnapot. Túl esztétikus, túl jóképű, túl menő, túl ápolts...

Minden olyan túlzóan jónak tűnt első pillantásra, hogy csak az kattogott a fejemben: a túl jó dolgok sokszor annyira hibásak.

Dan olyan, mint egy fényesre viaszolt alma. Tökéletes a formája, fenséges az illata, és arra vágyasz, hogy beleharapj, de a száránál valami belemászott, egy ici-pici kukac, ami belülről szétrohasztotta az egészet.

Túl sok ilyen férfival találkoztam vagy kerültem kapcsolatba, ahhoz, hogy tudjam, kerülnöm kell őket. Ha az én rohadt alma lelkem az övé mellé kerülne, mindenkit megfertőznénk magunk körül. A világ szürke lenne ismét, boldogtalan és elveszett.

Legutóbb Illa barátsága hozott vissza csak egy kis fényt. De a szex az sokszor komplikáltabbá tesz mindent, és az olyan ajánlatok, minthogy költözzek össze vele, akkora félelmet generál bennem, mintha egy férfival kerülnék szembe.

Mindemellett anyagilag a csőd szélén állok, de ez már sokszor előfordult. Túl sokszor. Mindig a pornó mentett ki belőle, nem pedig mások. A Rick és Nova páros jól működik a filmekben, mással pedig nem vagyok hajlandó forgatni egy ideje.

Rick szavak nélkül is megértette, hogy káosz él bennem. Néha a szemembe nézett, és mintha belelátott volna az agyamba, megkóstolt mindent, ami én voltam. Belezuhant forgatás közben a fejemben lévő űrbe, meglepve azzal, hogy nem veszik el benne. Szelídebbé váltak a mozdulatai, olyan nüansznyi különbségek voltak érintések és érintések közt, hogy azt a kamera sem szúrta ki. Csak én tudtam, és ő.

Majdnem beleszerettem. Szívfájdítóan közel jártam hozzá. Végre elém került egy férfi nemcsak szép izmokkal, hanem olyan érző lélekkel, amilyen nincs azoknak a nyomorékoknak, akiket eddig felém sodort az élet.

Ha rohadt alma vagy, mindig a rohadtak közé kerülsz. Az egyik valahogy vonzza a másikat. A férfiak a múltban pontosan látták, hogy csak a héjam tart össze. Uralkodhattak felettem, azt tehettek velem, amit akartak, és én nem ellenkeztem. Mert ha csak a *ribanc* Kata vagy, az

a *feslett kurva* abból a videóból, akkor előbb-utóbb elhiszed, hogy nem vagy képes más lenni.

Mert egy senki vagy.

Rick mutatta meg, hogy mégis számítok. De csak annyira, amennyi kényelmesen belefért a felesége és a két gyereke mellett.

Már jó ideje kiszereztem belőle, azonban, ha forgatás közben a két tenyere közé fogta a fejem, megcsókolt, majd kisímított az arcomból egy hajtincset, azt mindig meglepően gyengéden tette. Olyannyira, hogy a hazugsága napokra becsapott.

Kijózanodva megfogadom, hogy továbbra sincs szükségem senkire az életben. Sem férfira, sem nőre, csakis a pénzre, amiből élhetek. Mert az élet így működik a legkönnyebben.

Szeretnék a magam káosz szülte világában egyedül ülni a trónon. Azt hiszem. Azonban Pável társaságát kitüntetőnek érzem. Jó, hogy velem van.

Keletlenül visszatérek fejben Hanna lakásába. Újra végignézek a szobán. Gondolatban sorba veszem a kis garzon minden helyiségét, miközben tudom, hogy hazugság, amit magamban mormogok.

Az úr a mellkasomba mar, gúnyolódik azon, ahogy hazugságokkal áltatom magam. Az egyedüllét éppen olyan szennyes mélységekbe ránthat, akárcsak egy olyan társ, aki cipőtörlésre használja a lelket.

*

Öklendezve kapok a torkomhoz. Illa azonnal felül mellettem az ágyban, és nyugtatónak szánt, gyengéd simogatással kerget tovább az örületbe. Újra itt van velem. Érzem a jelenléte okozta nyomást a mellkasomban; a

fuldoklásomat előidézhetné a most nem vágyott társasága, de Illa nem igazán tehet arról, hogy nem jön a levegő.

A táskám aljában gyűrődő gázszámla létezése mázsás súlyként nehezedik rám. Nincs ennyi pénzem. Fojtogat az érzés, és közben a hányinger kerülget attól, hogy itt fekszem a meleg ágyban, a melegre fűtött lakásban.

Muszáj melegnek lennie, mert Illa sokkal fázósabb, mint én, és ha nem kapcsolnám be a fűtést, jönne az aggodó kérdéseivel.

De majd megoldom...

– Túl sok lehetett a por – simogatja tovább a hátam. A tenyere alatt lángol a bőröm. – Vagy beszívtál valamilyen vegyszert.

– Captain Morgant – szuszogom. – Orr helyett torokra ment.

– Ott találtad a lakásban?

– Mondhatjuk így is – döntöm neki a térdemnek a homlokom, miközben egyre nagyobb kortyokban nyelem a levegőt. Szükségem van rá, hogy visszaszorítsam a hányingert.

– Nem kellett volna egyedül takarítanod – sóhajtja.

– Átkutathatod a kurva táskám, nem vettem el azon az üvegen kívül semmit! – Elfordulok, és elcsapom a kezét. Semmi kedvem ahhoz, hogy rosszállóan nézzen rám. Pontosan tudom, hogy megvannak a hibáim.

Pávelt is hazahoztam, és Manyi néni megsárgult, bűdös lapokból álló szerelmes leveleit is. Hogy fennmaradjon és ne vesszen el. De ezen kívül semmi mást. Nem áll szándékomban visszaesni.

– Nem erre gondoltam – ér utol Illa szelíd hangja, de addigra már a fürdőszobában mosom az arcom. – Pontosan tudom, milyen nehéz ez a munka, hogy milyen így az élet.

– Pontosan? Igen? – Meredten nézek előre a tükörbe. Illa ott áll az ajtóban a kicseszett #pornqueen feliratú pólóban.

Beszél a tekintete.

Nem rá vagyok dühös, nem ordibálhatok vele, mégis könnyű megtenni, mert itt van velem. Furcsa, hogy nem egyedül kell összehúznom magam az ágyamban, hogy megküzdjek az érzéseimmel.

– Kata... – Túl lágyan ejti ki a nevem, és mire feleszmélek, ott áll mögöttem, hátulról öleli át a derekam. A fejét befúrja a lapockáim közé.

Borzongok. Még soha senki nem tett ilyet velem.

– Tudom milyen – csókolja meg a bőröm a trikóm fölött. – Nem hittem, hogy amikor Máté lelépett az életemből, visszafordíthatatlanul megsebezte a lelkem. Innen visszatekintve szinte nevetséges, mennyit vergődtem utána. Pedig mindig volt, aki fogta a kezem. Ott voltak a szüleim, aztán megszületett Bence. De igazából senki sem jött, hogy segítsen szarmentesen tartani a virágos mezőt. Idebent a szívem azelőtt olyan volt. De a szar nem bomlik le olyan gyorsan, mint szeretné az ember, és egyszer csak ott találja magát a félelemből, a reménytelenségből és a depresszióból transzformálódott fekália közepén, teljesen egyedül. Előítéletekből és elvárásokból húzott kerítés tartott bent mindent, és senki sem kérdezte meg, hogy vagyok, addig a pillanatig, amíg már nem akartam vidámságot tettetni, rendet teremteni az életemben, vagy egyáltalán felkelni.

Eddig egy szót sem mesélt még erről. Annyit tudtam csak róla, hogy valami mentálhigiénés szakember. Magántámogatású alapítvány szűrja ki a szemünket némi pénzzel. Minden mást a Manyi nénik házait gyorsan

kiüríteni akaró, rendet és csillogást vágyó idióták adják. Pár százezernyi boldogság kettéosztva.

– Nem süttött a nap. – Megjiedek a saját karcos hangomtól. A tükörbe nézek, és szinte kétségbeesetten pislogok vissza magamra. Illa karja szorítja a derekam, mintha a lelki katarzisunk eggyé válna a vallomásával. Bólogat.

– Jött a hóvihár, de aztán, mint minden rossz időszak után, jött a jó is. – Újabb csókot nyom a bőrömre, az előzőtől sokkal feljebb, majdnem a fülem tövéhez. – Bence születése után, ahogy hazajöttem a kórházból, tettem rendbe a lakást és szabadultam meg fél évnyi szeméttől. Nem érdekelt addig, mi és mennyi minden égett a tűzhelyre, nem érdekelt a szag, a poloskák hada a függöny ráncai közt, nem érdekelt a morzsatenger a szőnyegbe taposva, és végképp leszartam a mosást. Minden ott volt, ahol hagytam. Senki sem jött, hogy kezdőlökést adjon, senki sem fogta meg a rohadt porszívót. Máté szüleit nem érdekelte a baba sem. Nem kérdezték, hogy megvan-e már minden, van-e pelenkázó, esetleg elég pénzem. Bence hozta vissza a tavaszt.

– Sajnálom, hogy kiborultam – motyogom a mosdókagylónak. Nyilvánvaló a bocsánatkérésemben a hazugság, mert nem bánom.

Illa ajka mosolyra rándul a bőrömön a fülem mellett, mint aki pontosan tudja, hogy néha ki kell adni azt, ami belülről feszít. Különben úgy járunk, mint az almák. Berohadunk a fényes héj alatt.

– Levegőre van szükségem!

– Tudom – bólint. – Néha a levegő gyász ízű, kell egy friss korty odakintről.

A derekamnál fogva szembefordít magával. Olyan könnyű lenne lehunyni a szemem, átadni magam egy

csóknak, de erőszakosan megragadom a pillanatot, és csak nézem Illa csokoládészínű szemében a csillogást. Túl sok mindent ígér.

Megrémiszt. Soha senki nem adott még egyetlen pillanattal ennyit.

Hazudok. Becsapom magam. Volt valaki, akinek a tekintetében elvesztem, és akinek a pillantása galaxisokat nyitott meg a sötétben, de az a valaki mindent elvett. Minden szépet, minden örömet, hogy megmártóztassa az interneten. Az internet pedig sohasem felejt.

Illa tényleg elenged. Nem csókol meg, nem akar visszatartani olyan sablonszöveggel, hogy *„de hát éjszaka van, tél, és mégis hová mennél...”* Hagyja, hogy menjek a saját fejem után, mert ki kell szellőztetnem a múlt gyászszagú levegőjét a fejemből.

Időnként meg kell tennünk.

NEGYEDIK FEJEZET

Két alaknak múltját árnyként veti az utca fénye,
Kéz a kézben haladnak tudattalan a jelenbe'.
Részeg bűvölet tartja a valóságot homályban,
Csak álmodjunk tovább, mikor a tudat a helyére kattan.

Captain Morgan kortyról kortyra jobb barátommá válik, hiába ül a lelkem szemétdombján szégyenként a lopás.

A belső rend visszatükröződik a külsőn, így rendet teremt maga körül az, akinek szépen behajtogatott emlékek pihennek a fejszékerejében. Hogy kinek mit jelent a rend, az teljesen szubjektív.

Képes vagyok már úgy élni, hogy a látvány nem borul meg körülöttem, de megfulladok mindattól az egymáshoz tapadt, koszos érzelemtengertől, ami a fejembe ragadt, és csak gyűlik, és gyűlik egyre több a kupacban a rossz emlék. Szinte lehetetlen már szépen elpakolni őket, és bevallom, már energiám sincs látszat rendet fenntartani a sok doboz és szemeteszsák közt. Egymásra hajigálok minden érzelmet: ott kötnek ki, ahol akarnak, hiszen úgysem ragyogóan szépek már. Alul valahol még ott van a boldogság, de senkinek sem lenne energiája arra, hogy megkeresse.

Nincs szükség megállni, hogy megvizsgáljam, merre haladok előre az életem rizikósabb területein. Elakadtam minden irányban, a belső káosz már felemésztette minden energiámat.

A fejemben lévő zűrzavar a Dobó téri áruház elé űz. Ülök a padon az adventi vásáros bódék bezárt sora közt a lámpafényes sötétben, és a rumot kortyolgatva bámulom a régmúlt épületeit. Majdnem egyedül vagyok.

Egy férfi fényvisszaverős SECURITY feliratú dzsekiben őrzi a placcot. Egyik cigiről a másikra gyújt. Ha jobb kedvem lenne, odamennék kunyerálni egy szálát. Velem szemben, a tér másik oldalán a padon egy hajléktalan forma nő ül és vacsorázik. Rengeteg papírtányér körülötte, a padja szabad felén egy takaróba bugyolált fél élet lapul. Ruhák, minden személyes, amijük van. Nem hagyják el, viszik magukkal, néha nyáron is azért bűzölögnek sok réteg pulóverben, mert ha leteszik valahová, az másnap már nem lesz ott.

Könnyű idejutni, túl könnyű.

Újra eszembe villan a táskám legalján a gázszámla, de elhessegetem a riasztó jövőképet. Január tízig még van idő kitalálni valamit.

Hátradőlök a padon, és figyelem a nőt a túloldalon. Az arcán széles mosoly terül szét, ahogy a papírtányér kupacba kotorva talál egy tökéletesen ép kolbászt.

A kis öröm is öröm. Ez emlékeztet arra, hogy egy ideje semmi jót nem láttam meg az életemben. Volt, de nem figyeltem, mert egyszerűbb mindig a rosszra fókuszálni.

Az a pad valahogy kezd hívogatóvá válni a túloldaltól idehallatszó falatozások zajával. Emez oldalon valami annyira zavar, hogy nem érzem teljesen jól magam. Beragadtam...

Annyira más lett minden, miközben ott ragadtam a múltban mellette.

Dani. Ennyire emlékszem már belőle. Csak egy név maradt, mert minden mást elvett tőlem a káosz. Nincsenek

meg a vonásai, nem emlékszem a haja színére, nem emlékszem a csókja ízére sem.

Azóta nem néztem meg azt a filmet, hogy megkaptam a linket chaten. Nem akartam tudni, nem akartam érezni.

Újabb korty rum csúszik le a torkomon. Már egyáltalán nem fázok. Kábán, koordinálatlan mozgással vágok át a tér közepén, egyenesen előre a nőhöz, és zuttyanok le a tenyérnyi helyre mellé.

– Kérsz? – tolom indokolatlanul közel az arcához a rumos üveget. Nincs olyan, hogy alkoholkerülő hajléktalan. Az alkohol melegen tart, hazug, édes álmokat suttog, könnyebbé teszi a nyomort.

Nem mondja, hogy nem kell. Meglepően kulturáltan, előbb letörli a kolbászsírt a szája körül, és csak azután veszi el Morgan kapitányt.

– Te kérsz? – mutat az ölében pihenő papírtányérra.

Fél szelet kenyér, egy szétfolyt mustárkupac, egy maréknyi sült gesztenye és egy kolbászsírban tocsogó virsli. Fejedelmi vacsora lenne bárkinek.

– Nem, kösz – rázom a fejem. – Fáj a gyomrom a zsíros kajától, de ha van cigid, annak örülnék.

Nem beszél, de bólogat. A kabátja zsebéből húz elő egy szinte szétfoszlott Marbis papírdobozt. A kabátja ujján feketén csillog a kosz, és ahogy mozdul a nő, megcsap a szaga. Nem nyomja többé el a hideg vagy a rum.

Nem finnyáskodom, kiveszek egy girbegurba szálát. Nem dekkból töltött.

– Szép fogás – vigyorgok rá, mert nyilvánvaló, hogy ezt is a szemétben találta. – Kata vagyok.

– Erzsi – feleli.

Ez olyan, mintha örök barátságot kötöttünk volna. A hajléktalanok nem adják ki csak úgy a nevüket, ki kell érdemelni. Zárkóztak, másak, mint mi, akiknek van tető

a fejünk felett. Mert ők egyedül vannak, csak magukra számíthatnak hóban, fagyban és kánikulában is. Nem nyitják csak úgy ki a szívüket.

Még ha hazudott is a nevéőről, nem érdekel.

Nem veszem vissza a rumos üveget, hiába nyújtja felém. Tartsa csak meg. Fair üzletnek tűnik. Nekem már így is jó.

Megrázom a fejem, és ettől a káosz odabent kavarogni kezd. Csupán ez lehet az oka annak, hogy eszembe jut egy másik Dani, aki arra a videóra veri ki minden nap, ami romba döntötte az életem.

A fejünk felett, a Szent Antal templom tetején az óra talán helyesen mutatja, hogy hajnali egy van.

Kikotrom a telefont az oldaltáskám zsebéből, és üzenetet írok Hollónak. Talán nem a legjobb pillanatot választottam hozzá, hiszen, ki tudja, mit csinál ilyenkor. Az sem biztos, hogy értékelni fogja az őszinte, félrészeg kirohanásomat ezen a túl késői pillanatban.

Én: Szeretném azt a filmet, OK? Csak szeretném, mert mindennél jobban szükségem van arra, hogy érezzem, elég vagyok Illának, és nem kell lekaparnom a képem egy újabb gázszámla miatt.

Nem válaszol, ülök tovább a csendben, és még magam is meglepem azzal, hogy megnyitok egy újabb chatablakot, és elkezdek gépelni Dannek.

A részeg nők és a mobilok nem jó barátok, ezt majd feljegyzem magamnak a hűtőre, mint életbölcsséget.

Én: Kéne egy kávé. Egerben laksz?

Csekély két slukknyi cigaretta után érkezik a válasz.

Dan: Nem tudom eldönteni: túl korán, vagy éppen túl későn van egy kávéhoz?

Mosolyra szalad a szám széle. Valamiért vicces Dan üzenete.

Én: De azért kapok?

Dan: Ne haragudj a tegnap délután miatt...

Én: Nem erre van most szükségem.

Dan: Hát mire?

Én: Kell egy kurva kávé miután megdugtál.

Nem érkezik válasz. Hátradőlök, és hallgatom a csendbe keveredő cuppogást. A padtársam újra enni kezd, néha lekíséri a falatot egy korty rummal. A cigim már majdnem szűrőig ég, amikor újabb üzenetem érkezik.

Dan: Ez most valami vicc?

Én: Nem ezt akartad az üzeneteiddel elérni?

Logikus lenne, mert mindenki ezt akarja, aki ír nekem a neten. Mindenki, aki csak odatolja privát üzenetbe a képet a farkáról, vagy odaröfönt két sort arról, milyen rohadt jó nőnek tart. Ez a férfi miért lenne kivétel?

Mindegyik olyan rohadt egyforma...

Dan: Feloldozást akartam.

Én: Kérj a feleségedtől, mert egy kislány videójára vered ki.

Dan: Kata...

Én: Még tíz percig él a kávé ajándék. Azután vagy hazamegyek, vagy bealszom a karácsonyfa melegében. Szar ügy, hogy nem reggel olvastad el, amit írtam. Akkor másképpen indíthattunk volna.

Dan: Hol vagy?

Én: A Dobón osztozom egy csövivel a piámon.

Elcsendesedik a tér; jóllakottan szuszog a papírtányér kupacon túl Erzsi, a hajléktalan nő. A szeme félig lecsukódva, talán egy szebb jövőről készül álmodni. Az üveg üresen gurul ki a kezéből a pad elé.

Készítetést érzek rá, hogy összeszedjem a szemetet.

A tekintetemmel a kukát keresem, de nem találom, és amikor előre hajlok, hogy felmarkoljam az üveget, megszédülök.

– Nem akarom tudni, hogyan jutottál ide... – Kellemes férfihang simogat majdnem az éberségbe, és ahelyett, hogy arccal előre esnék a betonra, mert az üveg után kapálózok, a homlokom valami keménynek, és melegnek ütközik.

Nehezen fókuszálok, majd kihúzó magam.

Dan áll előttem. Szó szerint előttem, a fejem ültömben pont a farkával egy vonalba kerül. Felnézek az utcalámpák fényében, hogy jól megnézzem magamnak őt. Fekete farmerban és fekete bomberdzsekiben feszít. A lábán azt a fajta klasszikus Vanst visel, ami mindenkin ott rohad manapság. A haja összegumizva, vaskos csomóként csüng a háta mögött.

Igényes raszták, nem torzonborz, és ahogy elképzelem, biztosan nem lehet olyan büdös, mint Erzsi, aki valami szebbet álmodik.

– Teleportáltál? – somolygok fel Danre.

– Szó szerint egy köpésre lakom, a piac felé.

Bennem akad a levegő. Túl könnyű lenne ostobaságot csinálni.

De ostobaság lenne?

Nők milliói indulnak neki az éjszakának, hogy felszedjenek valakit, férfiakat, nőket, bárkit. Az emberek napról napra vadásszák a szexhez megfelelő partnereket, és néha, ha úgy hozza az élet, egyszer csak ott áll előttünk a megfelelő alany hozzá.

Szexelhetnék Illával. Már nagyon közel jártunk hozzá, hogy átlépjük az utolsó lépcsőfokot, csak hogy Illa bepánikolt. A nyelvemmel a köldöke alatt jártam, amikor a gyomromba került a térde. Teljességgel azzal a szándékkal, hogy félbeszakítson. Új még neki ilyen mélységeiben a nő nővel téma. Ami azt illeti, nekem is.

– Borzalmasan nyalhatok – közlöm csak úgy, mert ez éppen megfelelő beszélgetésindításnak.

Valahogy eddig teljesen elmaradtak a formaságok. Semmit sem tudok erről a férfiről, csak reménykedem, hogy láthatom meztelenül. Ha irányít, akkor felenged bennem a félelem.

Nem annak a másiknak akarom tartogatni a remegést, akivel majd forgatni fogok. Félek, igen. Ösztönösen. A részegség hála a mennyeknek letompítja az idegességet.

– Panaszt nyomott a csajod, ezért a züllés?

– Nem tudom, mit akarok – támasztom a tenyerembe a homlokom.

– És?

Nem tudok mit felelni. Tényleg nem tudom, mit akarok. Igazából azt sem tudom megmagyarázni magamnak, hogy mit akarok ettől a férfitől. A szépen csillogó héjú, rohadt belű almától. Nem értem magam, hogyan jutottam ide, miért döntöttem úgy, hogy írok Dannek. Nem az én stílusom szexszel megoldani a problémákat. Na, igen, persze!

Horkantva röhögöm teli a tér csendjét. Túl fájó ez a vicc.

– Nincs pénzem, hogy rohadjál meg! – riad fel Erzsi a zajra, amit csaptam. Olyan kerek, riadt szemmel néz a pad előtt magasodó sötét alakra, mintha verésre vagy valami rosszabbra számítana tőle.

Fintorogva húzom el a szám, majd megragadom Erzsi zsírtól csúszós kezét. Hátha vigaszt adok.

– Menj haza, Rozsdás, mielőtt ide fagsz!

Nem tudok megszólalni. Dan hangja olyan, mint a folyékony nyugalom. Erzsi, azaz Rozsdás bólogatva szedi össze minden dolgát.

– Ismered?

– Látásból. A gyógyszerertárral szemben a bokrok közt van egy bódé.

Sosem tűnt fel, nem mintha sűrűn járnám a város ezen részét. Túl vidám, túl színes, tele van emberekkel, akiket nem mindig vagyok képes elviselni, mert mindig jön valami idióta, aki felismer. Felismernek vásárlás közben. Tinik, férfiak, vén kéjencek, és néha a nők is. Látom rajtuk, azon gondolkodnak, honnan ismerős ez a lány. Aztán bevillan nekik. A felismerést mindig követi a mobiljuk csekkolása. Tudniuk kell. Aztán úgy néznek, mint a katasztrófaturisták valami ocsmány, véres balesetre.

– Hazakísérlek, mielőtt összefutsz egy zsebessel, aztán főzök neked egy kávé. Rendben? – kérdezi Dan.

A hangja szelíd, szinte túlon túl lágy; kedvem lenne miatta képen verni. Hiányzik a *szeptbasztrak*, *kisanyám* stílusú vetítés. Az lenne a megszokott, az lenne a természetes, de mintha Dan érkezésével kicsavarodott volna a világ rendje. Az én amorf, szeméttel teleszórt, éppen összeomló világom rendje.

Nem illenek bele az ilyen jófiúk. Zavarba hoznak.

Mégis mihez kezdjek vele?

– De te itt laksz egy köpésre. Hát csekkoljuk, igaz-e.

Nem vihetem én haza az ágyacskámba. Semmi esetre sem. Illával túl vékony jégen járunk ízület- és bordagyilkos pogót. Nincs rajtam bakancs, a lábujjaimat életem férfiái már szanaszét taposták.

– Nem egyedül lakom – feleli Dan.

Aucs!

Túl jó falat volt ez a fiú. Túlságosan szép alma, annak ellenére, hogy rohadt.

– Az asszony... Ja, értem! Igaz is, feloldozást akartál – nevetem el magam.

Végre sikerül felállnom. Húzom magam után a táskám, benne csörögnek a kulcsaim, és ott van valahol az alján a rohadt számla is. Megöl, széttép, felfal a gondolat. Ki

akartam irtani a fejemből, de nem azzal, hogy újra meghallgatom, milyen jó érzés kiverni a videóimra.

– Ott próbálkozz nyitvatartási időben– mutatok a hátam mögé, a Szent Antalra.

Igazából fingom sincs, hogy milyen egyházi templom. Sosem jártam benne. Irtózom mindentől, ami a hazug istenhez köthető.

Kikerülöm a pasit. Kapott esélyt, olyat, mint senki más, de láthatóan túl rendes ahhoz, hogy kihasználja a helyzetet.

Forog az utca, és nem tetszik, hogy a térkőn átvezetett kábelek átláthatatlan akadálypályának tűnnek a gyér fényben.

– Kata, várj! – Úgy markol a könyököm alá a tag, mintha a haverom lenne, és sajnós muszáj vagyok elfogadni a segítségét, mert csukott szemmel soha nem jutnék ki a térről. – A lakótársam nagymamája nálunk alszik pár napig. Vizsgálatokra jött a kórházba. Kint néz valami fostos valóságshowt a nappaliban. Most inkább nem vinnélek oda.

– Szép mentés!

– Hol laksz? – kérdezi, és valamiért jó ötletnek tűnik Hanna, a depis lány Csebokszári garzonlakásának címét bemondani. Ha már köpések, én ahhoz lakom vészesen közel.

Az jó hosszú séta lesz a patakparton. Dan biztosan oda meg vissza van lehet az ötlettől, hogy szárazdajkát játsszon.

Gondolatban gratulálok magamnak. Nem kell kedveljem a részeg énem, azt hiszem.

- DAN -

Elkanyarodunk a térről. Sötétebb az utca, még sötétebb a hangulatom, ahogy a boltok üvegfalában nézem

magunkat, a két árnyat menni egymás mellett. Kata táskáját szorítva lépked mellettem, mintha attól félne, hogy út közben kizsebelem.

A kezem a dzsekim zsebébe süllyesztem, próbálom tartani Kata tempóját. Nehezen megy, az én lépteim sokkal dinamikusabbak, hosszabbak.

Hihetetlen, hogy nem ismer fel. Én meglátom a nyomokban azt a Katát, akiért régen annyira oda voltam.

– Mi ez a hülyeség arról, hogy dugjalak meg?

Valahol mélyen elég mazochista vagyok; vágyom egy durván kimerítő anyázós válaszra.

Lepillantok rá. Nem néz felém, zavartalanul figyelhetem, ahogy az arcélén végigfolyik a lámpafény. Nem tudom eldönteni, hogy fintorog, túl részeg vagy hányni készül. Semmiképpen sem begerjedt. Hát akkor minek az üzenet?

– Miért jöttél el? – kérdez vissza tengernyi fáradtsággal a hangjában.

– Mi mást tehettem volna? Ordított az üzenetedből a ne hagyj egyedül segélykérés.

Nyitja a száját, de be is csukja. Nem mond semmit, Hátratolja a táskát a csípője mellől, és közelebb húzódik. Az oldala az oldalamnak dörzsölődik minden lépésnél.

Kicsúszik a zsebemből a kezem. Kata azonnal megragadja, és az ujjait az enyéim közé erőszakolja. Olyan száraz a bőre, mint a smirgli, mégsem engedném el a világért sem.

Részeg, tántorog, egyedül van, máris találok ezernyi választ arra, miért jó ez így, ahogy van.

Nem szólunk, sem ő sem én; telnek a méterek, akár a másodpercek. Majdnem a célnál járunk. Akkor el kell engednem a kezét, csakhogy nem akarom.

– Nem szexelek – töri ketté a csendet. A fejemben a hangja akár a vulkánok felett dördülő ősi mennydörgés.

– Igen, számtalanszor láttam, hogy nem – szúrom oda, mert tagadhatatlan, többször láttam eddig Katát faszt szopni, mint bármi mást csinálni.

– Nyilvánvaló – horkant, és hanyagul int az egyik épület felé. Haldokló lakóház, sok emelettel, nyomorúságosan málló vakolattal. – Ritkán élvezem. Ez a második éve, hogy nem kavarok senkivel. Nova csak a filmben kúr, kápise? És most lesz egy filmem. Valamikor mostanában. Nem akarok félni.

Valahogy könnyen elhiszek mindent róla. Hiába írta a provokáló üzenetet, a várost átszelő andalgásunk során egyszer sem nézett rám, és azon kívül, hogy fogja a kezem, nem változott semmi a viselkedésében.

Kata és Nova közt ordító a különbözőség. Nova egy mocskos ringyónak sminkelt finom falat, aki úgy képes leszopni bárkit, hogy közben nem kenődik szét a sminkje. Gátlástalan, kitárulkozó nő, egy platformcsizmában. Kata ezzel az összképpel szemben a szürke színben az az árnyalat, amit senki sem vesz észre. Tovasiklik a pillantás róla, mert Kata nem akarja, hogy észrevegyék. Persze jó a segge, és olyan az alakja, mint egy fenséges párducnak, de beleolvad a tömegbe.

– És a csajod? – kérdem. – Vagy az nem számít, mert nő?

– Ha megdugna a legjobb haverod, az számítana, vagy letagadnád, mert ha kolbász járt a seggedben, az ciki?

Meglepő vehemenciával fordul szembe velem a tömbház bejáratánál, és végre-valahára belenéz a szemembe.

– Számítana – bólintok, mert valahol cseszettül romantikus a lelkem még akkor is, ha lelkiismeret-furdalás

nélkül képes voltam Évával dugni. Nem tennék különbséget kolbász és húsos pite közt, akkor sem, ha csak a pitét kedvelem. – Főztek kávé? – kérdem inkább, nem feszegetem tovább a szivárványos témát, és mert úgy érzem, az ajtóban jött el az a pont, amikor vagy behív vagy nem. Magamtól nem pofátlankodok be a lépcsőházba. Hazakísértem, ahogy ígértem, de tutira nem akarja, hogy hányás közben fogjam a haját.

Pár pillanatig csak léteünk az éjjeli sötétségben. Beszívjuk az orrunkon az elhatározásokat, akárha démonok volnának, és kifújuk őket. Levegőkortyonként másmilyet.

– Attól függ: durvára vagy finomra őrlöd a kávé? – kérdezi, mintha profi lenne a flörtölésben, de felismerem a mondatot. Angolul mondta a legutóbbi filmjének kezdőjelenetében.

– Elképesztő vagy! – rándul gúnyosan a szám sarka.

– Tudom.

– De még mindig nem tudom, mit akarsz elérni. Saját bevallásod szerint te sem tudod. – Elfordul és nyitja az ajtót a táskájából előkapart kulccsal. Belép a lépcsőházba, és várja, hogy én is menjek.

Megszívom a szám belülről.

– Csak nem akarok egyedül lenni, miközben egyedül akarok lenni. Valami olyan kell a sok eszpresszó után, ami merőben más. Érted?

– Miért én?

– Nem tudom. Utálom a neved.

– Miért?

Célegyenesben vagyunk, azaz csak majdnem. Jöhet a nagy vallomás szépen megterített asztalon, ezüsttálcán, körbepakolva olyan nyálas, érzelmes mondatokkal, amilyenek még soha nem hagyták el a számat. Végre

bocsánatot kérhetek, ő meg az orromra vághatja a bejárati ajtót. Egálban leszünk.

– Túl sokszor verted ki az első videómra. Ott az a pasi benne, na, ő is egy Dani.

– És utálod őt? – kérdezem, miközben szorongás gomolyog a hányingerrel a mellkasomban. Fintorral leplezem.

– Már nem. Sok év eltelt, és ő csak a kezdőlökést adta meg a rohadt lejtmenetben. Minden mást saját tehetségemmel prezentáltam. Gyűlölni akartam, de ma már nem tudom tiszta szívből tenni.

– Pedig úgy hangzik, mintha szíved szerint kiherélnéd.

Kata felnevet, de közben olyan arcot vág, mintha egy szarkupac közvetlen közelében állna, és beszívna a múlt ocsmány bűzét.

Szinte meghal az idő.

– Gyere már, mert kezd a helyzet olyan szánalmassá válni, mint amilyen én vagyok.

Megadom magam a sorsnak, mert a sors egy geciszar barát, aki állandóan kinyújtja a lábát, hogy elgáncsoljon, amikor összefutunk. Mi jó süllhet ki ebből a helyzetből?

Belépek a lépcsőházba, és követem Katát a harmadikra. Zörren a kulcs, szerencsétlenkedik a zárnál, mert a részeg elmének soha nem engedelmeskedik a kéz. Aztán nyílik az ajtó. Odabent ugyanolyan tök sötét van, mint a lépcsőházban.

Mégis, hogy fogjuk elkezdeni? Kata eddig rám sem akart igazán nézni, hogyan lesz ebből izzasztó ágytorna? Majd dobjam be kezdésnek, hogy „Meghoztam a pizzát!”, ő meg kapva kap az alkalmon, hogy természetben fizessen ki?

És ha kicsi a farkam? Vagy eldurranok a cél előtt, mert ő mégsem Éva, akivel addig bírom, amíg lezsibbad a puncija? Ó Nova, a meglevenedett pornóálmom.

Kurva kínos lesz.

Nem mondhatjuk, hogy nem mentem szó szerint házhoz a pofonért.

*

Ocsmány szag csap meg. Macskaalom, oszló dög, egy komplett, ingyenes városi vécé bűze szivárog az orromba. A lábam ujjától a fejem búbjáig elkékülhetnek, ahogy követem a lakás sötétjébe Katát.

– Itt laksz? – préselem vékony vonalba a szám.

Nem tudom eldönteni, hogy az orromon, a számon vagy a segglyukamon keresztül szívjam be a levegőt.

Baszd meg, Kata, komolyan így élsz, ilyen bűzben?

– Ja – feleli tömören.

A kezemnél fogva húz beljebb a lakásba. Nem kapcsol világítást, csak cibál be zacskók, újságkupacok, és a fasz tudja, min át a hálósobába.

Lazul a szorításom a kezén. Nem akarok menni. Nem mindent vesz be a gyomrom. Ennyi erővel meghúzhatnám Rozsdás Erzsit is az OSB lapokból és szemeteszásákokból épített bódéjában. Bolha és tetű ott is akadhat bőven.

Aki így lakik, mennyire figyelhet oda a testi higiéniára?

A ruhája, a haja, mindene rendben volt a plázában, és a téren sem tűnt undorítónak. Összeegyeztethetetlen a fejemben lévő képpel.

– Nem kérdeztem, de mivel rohantál hozzám, mint egy farkát csóváló kiskutya, gondolom, van nálad koton.

– Van – sóhajtom. Csak kurvára nem biztos, hogy valaha ráhúzom a pöcsömre ebben a lakásban. – Kata, ez...

– Nova – mondja, és végre hallok a kis kattantást, aztán érkezik a megváltó fény. Rend van a hálósobában. Kicsit kitisztul az orrom is, nem érzem annyira a szagokat, mintha

becsapna a látvány miatt az agyam. Az ágyon szépen sorakoztatva a világos, puhának tűnő párnák, az ágy vastag takaróval letakarva. Sehol semmi felesleges vacak. – Hívj Novának.

– Rick – kacsintok.

Kata arcán őszinte vidámság terül szét.

Nem mondhatom azt, hogy értem ezt a nőt. Ha már itt tartunk, bármelyik nőt. A hormonok kiismerhetetlen eszementeket varázsolnak belőlük, másnap meg teljesen ellenkezően viselkednek. Mint például Éva.

– Amit most csinálok, Kata a lelke mélyén maximálisan elítéli, és hidd el nekem, hogy vezekelni fog még érte.

– Értem, azt hiszem.

Ezt beleegyezésnek veszi a szexhez, vagy bármihez, amit ebből az elbaszott helyzetből ki lehet hozni. A tekintete kissé élénkebb lesz, mint akinek tényleg az orra elé toltak egy dupla eszpresszót. Reszketeg kézzel húzza le a cipzárt fekete dzsekijén.

– Ez az én friss korty levegőm, ami elűzi a gyászt. Illa azt mondta, hagyjam áradni a dolgokat, legyek kész elengedni, ami nem jó, és ne legyek mindig olyan kurva befeszült, mert az is megmérgezi a lelkem, akárcsak a szemét. Hát teszem, bassza meg!

A szemét... Odakint a folyosón, a mindent belepő vécészag, ami lassan bekúszik a ruhám alá, eléri a bőröm, szinte viszketek mindattól a sok szennytól, amit elképzelek. Nem akarom tudni, mi van odakint.

Eddig abban a hitben éltem, hogy egy igénytelen fasz vagyok, de ennyire még egyszer sem aljasodtam le, hogy puncihoz jussak.

Kata támolyogva lép közel hozzám. Egészen közel. Meglepődve szívom be a samponja illatát. Kellemes,

citrusos. A hajába temetem az arcom, a szálakon át szívom be az orromba a levegőt. Ízlelem Katát. Azt a Katát, régről.

Lecsúsztatom a válláról a kabátot, aztán magamat is meglepve, leveszem a saját dzsekimet, hogy közelebb tudjam magamhoz. Kata megremeg a karomban, mintha máris túl intim lenne a helyzet. Remegve csusszan a mellkasomra, gyengéden dörgölőzik, akár egy kiscica.

Megnyugszik a mellkasomban a tornádó, már pontosan tudom, mit kell tennem. Nem rossz a helyzet. Pontosán a fordítottja annak, mint amilyen az első alkalmunk volt. Az annyira tökéletesen tiszta volt. Tiszta, mielőtt megmérgeztem.

De ezúttal a mocsok mindent belep.

Megérdemlem.

Kata áll a alá nyúlok, és magam felé fordítom az arcát. A tenyerembe simul. Nedves csíkok csillannak a bőréen.

– Sírsz.

– Áradnak a kurva érzelmek.

– Még hazaküldhetsz. – Talán jobb is lenne. – Nem való neked ez a szex dolog. Tök mindegy, hogy Novának vagy Katának nevezed magad.

Jobbját belecsúsztatja a szabad kezembe, a tenyere elveszik hatalmas ujjaim közt. A bőre olyan száraz, hogy félek, ha jobban megszorítanám, peregve kezdene széthullani az egész alakja, mint egy látomás.

Megrázza a fejét; zavartan nézi egy pillanatig az arcom. Érzem ahogy a cinikusság mosoly formájában az ajkamra kúszik, de szinte ugyanabban a pillanatban Kata lábujjhegyre emelkedik, és a szája eléri a számát.

Innentől minden olyan piszkosul egyszerűvé válik. Minden tagom előnti a vágy, átlényegülök egyszerű, párosodni vágyó hímállattá. Élethez légszükséges oxigénné

válík a testemben a vágy. Meg kell farkalni a kezem közt remegő csodát.

A szája elképesztően piaszagú, de nem vagyok finnyás. Nem egyszer akadtam össze bártündérekkel az éjszakában, Kata persze kitűnik a sok züllött ringyó közül. A szája mohón nyílik, a nyelve éhesen kutatja az enyém.

Őszintén belemosolygok a csókba, mert letaglóz a kicsi testből áradó erő. A nyelvemen kezdődik a bizsergés, leszalad a gerincem mentén, egyenesen a pöcsömbe. Kata osztozik a testünket ostromló jóban, belenyög a csókba.

Elmúlik a szelídség. Tépjük egymásról a ruhát, elmaradnak a pornófilmekből a sokszor elnyújtott társalgós jelenetek, amikor a felek igyekeznek túllicitálni a másikat célzatban. Tudom, mi a helyzet, Kata is tudja.

C'est la vie... Ilyen az élet. Az isten baszásra teremtette az embert.

Behunyt szemmel dorombol nekem, dörgölőzik, ahogy tud. Lángol a szívemben a kivilágított pornósínpad a nagy, forgó ágygal, bordó plüssel fedett takaróval díszített a megalázás a bűzlő szemétdomb közepén.

Felfordul a gyomrom a rum ízétől; újra érzem a macskaalom bűzét, a szemetet odakintről, a tudómgig kúszik az áradó rettenet. Hiába Kata személye, a vágy, hogy bocsánatot kérjek tőle, ha végre megjön a bátorságom, és egy kicsit közel érezzem magamhoz, mégsem akarok ezt.

Gondolatban elhordom magam minden herélt fasz királyának, gúnyos, lila köpenyt akasztok a vállamra, kartonból koronát vagdosok, és szembe is köpködöm magam. Megérdemlem.

Kata érzi a megingásom, vagy éppen ő maga is ingadozik, ezt sosem tudom meg, mert következő pillanatban a csókunk tüze alább hagy. Ömlik a könnye,

bújik a mellkasomhoz, és a helyzet a szánalmasan elbaszott szintről csak simán katasztrofálisba csúszik.

Nem gombolom ki a farmerjét. Nincs erre nekünk szükségünk. Vagyis van, de nem így, nem most, és végképp nem itt.

– Ez nem fog menni – mondja ki a nyilvánvalót.

Veszem magamtól is, hogy nem a szex a megoldás a lelki szarjaira. Nekem talán az, de nem Kata a megfelelő partner hozzá. Ha újra meghúznám, az csupán annyiban különbözne, az első, sok évvel ezelőtti alkalmunktól, hogy mára szánalmasabb fasz lettem, Kata pornóálom, és nincs sehol kamera.

Ha véletlenül becsusszanna a maci a málnásba, az világméretű rengéseket idézhetne elő. Leginkább Kata lelke mélyén. És az enyémben is, akármit is gondoljon rólam a sok nő, aki már csalódott bennem. Kata sosem bocsátana meg, ha utólag derülne ki, mégis ki a pöcsöm voltam.

– Gyere, ágyba teszek.

– Maradsz?

– Hát nem is tudom – dörzsölöm meg a pofám, hogy egy kicsit észhez térjek. – Nem igazán mondhatjuk, hogy ismerjük egymást. Az is lehetek, aki kibelez, majd közösül a szerveiddel, miután elalszol.

Kata beletúr a hajába, elrendezgeti a tincseit, rendbe szedi magát, aztán megáll előttem komoly arccal.

– Juhász Kata – nyújtja ki a kezét. Már látom, hogy most kezdődik az égszakadás, földindulás.

Megragadom a jobbját.

– Bognár Dániel.

Hosszan hallgat, szakadékként nő köztünk a csend. Látom az idegtépő félhomályban a szemében manifesztálódó megvilágosodást. Ott ül benne minden

érzelem, a félelemtől kezdve a haragig. Füstként tekereg szép szemében a gyűlölet, aztán mintha eltűnne minden, megragadja a kezem, és megrázza.

– Hát a szívem már alaposan megbaszta, szerintem feleslegesen beleznél tovább.

Morbid, de elhúzza a száját, majd röhögni kezd, és valamiért én is nevetek vele. Nincs helye itt bocsánatkérésnek, és nem is tudnék igazán mit mondani ebben a szituban. Ez nem az a helyzet, amit számtalanszor elképzeltem.

A nevetésünk elhal, tényleg mondanom kéne valamit, de Kata egyszerűen leint. Lerúgja a cipőjét, letolja a nadrágját, szemernyi sem zavartatja magát.

A feneke gömbölyűjén táncot jár a fény. Túl szép, túl fájóan igazi. Túl meztelen.

– Könnyebb lett volna a rohadt templomban keresni a feloldozásod – közli kiismerhetetlen hangon.

– Mit csinálsz? – kérdezem, mert nem akarok továbbra is kukán állni ott, és kezdem nagyon nem érteni a helyzetet.

– Alszom tovább, mert ez biztos csak egy rémálom.

– Azt hiszem, én meg elhúzóok innen a vérbe.

Kata bólogat, de a szeme mást kér. Ott toporgok a bűzben, a dzsekim markolászva.

– Maradj. Volt bolháirtás.

Lehunyam a szemem, és teleszívom a tüdőm levegővel.

– Már hogy a picsába maradhatnék? – kérdezem, nem kommentálva a bolhás témát. – Éppen most mutatkoztam be neked. El kellene küldened a halál faszára, aztán boszorkánytáncsal elátkozni örök időkre. Ez lenne a minimum.

– Tudtam, hogy te vagy az. – A szemem elnyílik a csodálkozástól. Kata megrántja a vállát, és tényleg bemászik az ágyba. – Nem, a pontosság kedvéért, az járt a

fejemben ideúton, hogy mindig minden elbaszódik az életemben. Miért ne baszódhatna el jobban ez az este, amikor csak egy laza szexet akarok egy idegennel? Miért mennének simán a dolgaim?

– Nem fogtál mellé.

– Gyere, mert nincs kispárna. Kidobtam, szerintem szaros volt.

Elfogynak az értelmes gondolatok a fejemből, a kérdéseknek sincs helyük. Nem őrlődöm azon, hogy a szar hogy viharba kerülhetett a párnára, inkább lerúgom a cipőm, a kabátom a sarokban árválkodó szék hátára terítem, és minden ellenérzésem leküzdve odaállok az ágy elé.

– Baszd meg! – mondja azért még érzéssel, talán éppen a találkozásunk örömére, majd az ablakpárkány felé int, jelezve, hogy kapcsoljam le a lámpát.

Szopjam le magam, ha értem, mi van...

ÖTÖDIK FEJEZET

A csalódásból kiút hívogat,
Hát felfedezem az új utat.
Hollószárnyon tűnő pillanat
Halványítja a régi hibákat.

– Ne kezdjem, ugye?

Slim Granny a kanapén feszül még akkor is a Jóban Rosszban ki tudja hányadik része előtt, amikor hajnalban hazaesek. Lazán tömi a szájába a vajas popcorn, pedig a legjobb tudomásom szerint a diabetológusa eltiltotta minden nasitól.

Szerinte meg kell döglenni valamiben, hát neki éppen ez adatott meg.

– A szopásig sem jutottunk el – legyintek. Leveszem a cipőm, és beteszem a szekrénybe. Slim, ha olyanja van, kényszeres rendrakó, minden anomália órákra megzavarja a belső békéjét. – Told arrébb a valagad!

Helga néni szája sarka vidáman megvonaglik. Már nagyon régóta nem akad ki azon, hogy haverkodva beszélek vele. Ettől szép a család, hogy minden megengedett, az asztal melletti fingás kivételével. Fiúk vagyunk, ennyi szabály kell, hogy kordában tartson minket.

– Ha elmondasz nekem valamit, én is elmondok neked valamit. Gabi szerint nem kéne tudnod, de ezek olyan dolgok, amikről tudnia kell a férfi népnek előre. Amikor elmondaná, rögtön megoldhatatlan feladat elé állítana.

- Slimnek néha jól állna a seggében a lábfejem.
- Ezzel nem vitázok, kisfiam.

Belemarkolok a pattogatott kukoricába, csak hogy megmentsem Helga nénit a cukorbajtól, és vele nézem, ahogy Michelle Wild nagyban nyomatja Kardos dokival a flörtöt. Várom, hogy régi szerepe szerint véget érjen a nyitójelenet, hogy Katika letérdeljen, és elkezdjen egy másik filmet, de a pillanat csak nem jön el. Ez nem az a műsor.

– Toljad.

– Attól tartok, először neked kell beszélned, mert ha én mondom, úgy kiakadsz, hogy holnapig nem látlak.

– Ez már nem jó téma. – Slim nagymamája felé fordulok, de makacsul összezárja a száját. Nem szokott ilyet csinálni. Valahogy nem tudom elképzelni, mi feszítheti a kis csőrét. – Legyen – mondom, és bekapok egy pattogatott kukorica szemet, hátha a torkomon akad.

– Találkoztál azzal a kislánnyal – bólogat Helga néni.

– Mégis honnan...? – vonom fel a szemöldököm. A vénasszony vigyorog.

– Magadban beszélsz, drágám, tudtam, hogy hová mész...

A vállamra hajtja a fejét, úgy nézzük tovább a Csillagvirág klinika történeteit. Valahogy nem akaródzik elkezdni mesélni.

– Találkoztam vele, beszélünk.

– Hurrá?

– Nem. Majdnem meghuzigáltam a haját cumi közben, de rájöttünk, hogy nem fog menni a menet. Részeg volt, de az a kisebbik probléma. Mentálisan rotyton van. A lakása szó szerint olyan, mint egy szemétdomb. Bolhákat nem hoztam haza. Legalább. De elhántam magam a konyhájában kávéfőzés közben. Kata nem ilyen volt.

– Bűntudatod van? – kérdezi. A perverz vénasszony simogatni kezdi a mellkasom, a keze lecsúszik a hasfalamra is. Elkapom a csuklóját, mielőtt túlságosan beleéli magát.

– A róka miatt, amit a kukába nyomtam, nem. Minden más miatt igen.

Slim Granny sóhajt, kihúzza a kezét a kezem alól, majd a segge alól kivarázsolt távirányítóval kikapcsolja a tévét.

– Beteg vagyok.

– Az agyaddal – bólogatok. – Vágom!

– Nem, nem vágod. A lábam egyre rosszabb állapotban van, minden alkalommal elpicsáznak miatta. Fáj, mert az a dolga, de egyre jobban sorvad. A végén megy a kutyakonzervbe. Gabika úgy döntött, hazaköltözik, hogy ne hagyjon egyedül.

Eltolom magamtól Helga nénit, majd felpattanok a kanapéről. Tudtam eddig is, hogy nincs igazán remek állapotban, de nem gondoltam, hogy ennyire rossz a helyzet. Slim döntése érthető.

– Maradnom kellett volna a macskaalomszagú lakásban Kata mellett...

Dramatizálok, tudom, de Slim és én a gimi harmadik éve óta össze vagyunk nőve. Majdnem mindent együtt csináltunk, még nőt is dugtunk együtt kurva részegen a Placebo „Never Let Me Go” összes számára. Soha ennyire nem akasztott ki semmi utólag, mint az.

Mondjuk leginkább azért, mert a pöcsöm félúton bemondta az unalmast.

– Csak légy türelmes, amikor elmondja. Nem tudja, hogyan hozza fel.

– Hát baszod, kell egy spangli!

– Elszívtam este – közli.

A szemem kerekre tágul, az agyam végképp nem tudja már felfogni a sok információt.

– És még csodálkozol, hogy beüt a gebasz, ha popcornt zabálsz hajnalban?

– Ne akard, hogy nyakon vágjalak!

– Tudod, mit? Ágyba teszem magam, mert öt óra múlva dolgoznom kell egy kurva széles műmosollyal a képemen.

Aludnom kellene, mert akkor talán ki tudom üríteni az agyamból a macskaalomszagú lakást, Kata arcán a könnycsíkokat, és a meleg kis testét, ahogy hozzám bújt álmában. El akarom felejteni Helga néni kínját is. Egy gyáva fasz vagyok: még nem akarok szembenézni a sok szarral.

– Danikám!

– Mi a lófasz van? – morranok hátra. Fáradt vagyok már kedvesnek lenni.

– A szőke hajú ringyó a hálósobádban van.

– Éva?

– Nevezzük inkább az álnok kígyónak. Na, menj!

– Pontba rá van most szükségem – suttogom az ajtófélfának támasztva a homlokom. – Jó éjt, Granny! – mondom hangosabban, majd belököm a szobám ajtaját.

Éva tényleg a szobámban van. Az ágyam közepén fekszik maga alá gyűrt takaróval, a párnámat ölelve, és minden amit visel egy apró, fekete tanga. A fenéke gömbjén kezdődő polipminta felkúszik a derekára, a szobámba besütő közvilágítás sárgás fénye sejtelmes fénybe vonja az alakját. Gyönyörű és ördögi. A haja világos kócként terül szét a párnán.

Valahogy minden rossz elmúlik a látványától. Kata lakásának örökre nyomot hagyó rémképe, kitisztul az orrom, és az elbaszott éjszaka szebbé válik. Slim persze lelép a nagyjával, de majd csak találok valaki mást a helyére. Slimmel ezzel még nem szakad meg köztünk a kapcsolat. Talán nem. Ahhoz túl régóta vagyunk haverok.

Ledobálok magamról minden ruhát, egy szál pöcsben mászok Éva hátára, hogy kilapítsam.

Gyönyörű. A haja fényes glóriát rajzol a sötét ágyneműn. Ahogy oldalasan felnéz, a tekintete előre elmeséli, pontosan milyen édes is lehet a méz. De most nem azért jött, hogy lepókhálózzam.

– Túl késő van – nyöszörög elégedetlenkedve. Nekem sincs most semmi ellenvetésem az alvás ellen.

– Poloskás lett az ágyad otthon? – csókolok a lapockája közé. – Tudod, hogy az ilyen alvások nincsenek a tervben.

Nem válaszol. Addig ficereg, amíg sikerül megfordulnia alattam. A lába közt fekszem egy ideig, majd elunom a csendet. Rohadt fáradt vagyok. Mintha hetekkel ezelőtt indultam volna el itthonról, hogy megkeressem Katát a Dobó tér közepén.

Éva melle közé borulok.

A szívverése túl megnyugtató.

A hajamba túr, elrendezgeti a tincseket, majd a mutatóujjával végigrajzolja a szemöldököm közti árkot.

– Nem akarok összeveszni azzal a pasival, aki ingyen cipeli fel a másodikra a bútoraimat, amikor megkérem. Jó barát vagy, akkor is, ha néha hétmérföldes faszként viselkedsz.

– Ez majdnem, mint egy szerelmi vallomás...

– Nem! Jézusom, nem! – horkant, és az undor a hangjában meggyőző arról, hogy komolyan gondolja.

– Haverok? – nyújtja a kezét, mint egy békepipát.

– Ja, a legjobbak!

– Komolyan, Dani! Kúrhatunk még egy ideig, aztán én randizni kezdek azzal a kedves, jóképű dokival, aki most kezdett a sürgősségin. Nincs jobb pasi a képben, és ez a doki kurva jól smárol. Megszerzem magamnak.

– Na, na! Milyen doki? – kérdezem felháborodottságot hazudva a hangomba. – Eddig randizni akartál velem.

– Randizni is fogok, de a dokival! Ez lesz az újévi fogadalmam.

– És megkeseríted az életét?

– Annál jobbat hova? – mosolyog rám olyan édesen, hogy elhiszem, semmi ördögi nincs benne. Maga a tetoválásokkal borított ártatlanság. – Hívd el azt az üzis csajt randira.

– Nem! – dörrenek túl hangosan. – Az úgy van elkúrva, ahogy lehet. Inkább verem a faszom, amíg le nem szárad.

– Íratok majd rá kenőcsöt.

– Na, az pont jó lesz...

De az sem baj, ha lerohad. Valahogy Katára sincs kedvem gondolni, nemhogy elővenni a pornófilmjeit.

Hányingerem van, és azt hiszem, örökre megmarad.

Az oldalunkra fordulunk, Éva befúrja magát a hasamhoz. Én vagyok a nagy kifli. A nyakába temetem az arcom, és beszívom az illatát. Parfüm, egy kis sós izzadság és kórházi fertőtlenítőszer.

Biztonságot hazudik vele az elalvás előtti pillanat.

– Dani – szólít meg a csendben. Odakint már kezdődik a hajnali élet, valaki söpri az utcát. Nyöszörgök valamit, hogy vegye, nem alszom még teljesen. – Írj neki!

– Vicuska! – lehelem a nyakába. Ki nem állhatja ezt a becézést, éppen ezért ezt használom, hogy értsen, nem akarjon mélyebben belenyúlni a lelkembe.

– Tudom, ki az a csaj – közli, és beledörgölőzik az ölelésembe. Újra mormogással válaszolok, mert kétlem, hogy bármit tudna Katáról. – Még szakmáztam, amikor átjött hozzánk a szakközépbe. Pár évvel fiatalabb, és rettenet dolgokat pletykáltak róla.

Szóval akkor oda tűnt el. Sosem akartam igazán utána járni, merre ment tőlünk. Nem akartam tovább kínozni a témával egyikünket sem.

– Mit akarsz ezzel?

Hallom, hogy odakint Slim felkel, hallom, ahogy fő a kotyogósban a méregerős kávé, és ahogy a nagyjával sutyorog.

Telnek a nyomorult másodpercek. Talán Éva belealudt a gondolataiba.

– Hozd helyre, amit elbasztál!

– Tessék? – mordulok rajtakapottsággal a szívemben.

Slimen kívül nem meséltem soha senkinek arról, mi volt Katával. Azóta új haverok jöttek, és ezt a mesét mindig kihagytam. Évának sem kéne tudnia.

– Tudom, hogy te vagy abban a filmben – közli csak úgy, és hátranyúl, hogy meghúzza az egyik raszta tincsem. – Ez nem volt akkor. De hidd el, sok-sok este láttam a fejed részegen, boldogan, vagy éppen dühösen. Felismerlek, annak ellenére, hogy azóta felszedtél egy kis izmot a seggedre.

– Mi a szart akarsz ebből kihozni?

Összeszedem minden erőmet, felkönyökölök, mert látnom kell az arcát. A téma folyékonnyá teszi az izmaimat, elzselésít, arra kényszerít cseppenként csordogáljak le a föld alá meghalni, de meg kell mozduljak.

– Telik az idő. – A hangja kásás, mintha az ő múltjában is lenne valami gebasz, amit ki kellene bogni. – A többiek a bandából cserélődnek, csak mi hárman vagyunk fixen mindig; elfolyik el az idő mellettünk, és csak a vacak tárgyainkhoz ragaszkodunk, de ha eltörnek, azok is mennek a kukába, akárcsak a kapcsolataink, a barátaink. Mindenünket kívágjuk, mert semmiből sem telik másikat keríteni. Nem javítjuk meg a dolgokat, mert csak

leakasztunk egy gagyit a boltból. Így megy ez a barátságokkal is. Az emberek nem dolgoznak meg semmiért. Mi még másak vagyunk. Más az örökségünk.

Horkantok, mert hát vitába tudnék szállni az utolsó mondatával. Személy szerint a szüleim elbaszott nevelése vagyok. Egy olyan gyermek, akinek a barátnőjét az apja előre lekurvázta, az anyja meg a háttérben bólogatott erre. Ezzel letettek a fejemben egy olyan alapot, ami tagadhatatlanul befolyásolni kezdte a hitem Katában.

Mit adott még apám? Felvilágosítást semmiképp, sem egy kurva szót a méhecskékről, sem egy olcsó doboz gumit, hogy húzzam fel majd a pöcsödre.

De tudott ordibálni, ha nem voltam készen a házival, amiben nem segített, mert hát milyen ciki, ha kiderül, hogy nem tudja, mikor kezdődött a nyomorult második világháború. Anyám legalább bevallotta, hogy nem érti a törteket.

Hát én sem, baszd meg, én sem!

Nem tudtam, hogyan kell mosni, nem tudtam, mire való a porszívó, milyen fűszer mihez passzol. Nem tudtam semmit az életről, mert apám kapkodó balfasz volt, aki maga sem értett semmihez, mert minden a nők dolga, anyámnak pedig nem volt türelme elmagyarázni. Inkább kikapott mindent a kezemből, mert elrontom, és nincs pénz másikra.

Csoda, hogy tudtam magammal kezdeni valamit.

Elbaszott örökség – dőlök vissza Éva hátához, közben húzom magammal a takarót.

Sokkal könnyebb odabújni, és beszívni az illatát, védőfalként használni, mint szembenézni a kinti világgal.

– Elbaszottak vagyunk, de mélyek is, mint a Mariana-árok. És most nem a beled mélységére gondolok, amiben gond nélkül elveszik négy hamburger... – Szünetet tart,

mintha rágná a következő mondatot, aztán amint megcsócsálta, élém löki, mint macska a szőrgolyót: – Ha eltört, meg kell javítanod, mint egy Iphone 13 repedt kijelzőjét.

– Nagyon szép hasonlatot találtál! – röhögöm el magam.

– Csak hogy értsd, te ökör! – könyököl a bordámba. – Legalább felszínesen próbáld meg helyrehozni a dolgokat azzal a lánnyal, hogy a képeden ne rángatózzon ennyit a bánat. És mert a májam nem bírja a piát úgy, mint a tiéd. Ha szomorú vagy, mindig vedelünk.

Van igazsága.

– Azt hittem, a Coelho, aki most felbűfögött benned, azt akarja kihozni ebből, hogy te és én...

– Ez nem egy szerelmes sztori, Dani. Én most cseréltem ki a barátságunk kijelzőjét. Szeretlek, de csak úgy, mint a legjobb, faszfej haveromat.

– Azt hiszem, köszil!

– Nekem ezt kellett megrágnom a napokban. Bocs a drámáért, és hogy bukta lett minden Slim előtt.

– Majdnem elhívtalak randira. Ő is mondta, hogy tegyem.

– Jézus az égben! – nevet fel. Nem, a nevetés szó nem takarja tökéletesen azt a visítást, amit levág.

Ragályos, én is nevetek vele. Aztán hallom odakint Slimet, ahogy kineveti a vihogásunk.

- NOVA -

Kerülök mindenfajta mélyebb kapcsolatot az emberekkel, mert valahogy ez vált az egyetlen megoldássá. Illába túl sok empátiát cseszett a világ, elegánsan átlépve

bármin akarna segíteni rajtam, azt pedig nem hagyhatom. Ami köztünk van túl illékony.

Már döntöttem, és senkinek sem fog tetszeni.

– Szép lett – húzza ki magát Illa. Az utolsó szemeteszsákokat hordtuk ki Hanna lakásából. Csillog-villog minden.

Illa boldogságában, és mert vészesen közeledik a karácsony, a szemétkupac legalján talált, lepucolgatott és megragasztott égőssorral ünnepi fényeket varázsol az ablakpárkány szélére.

Túl vidám, túlságosan pörög. Eltökélt szándéka a néhai Manyi néni lakását kibérelni, már tárgyal az örökösökkel. Majd a két ünnep közt nyélbe ütik az üzletet.

Próbálok Illával örülni, közben feltűnés nélkül kikerülni a válaszadást. Úgysem akar velem együtt lakni, ha újra körbenyalom a széles vásznon valaki farkát.

– Kata – szólít meg Illa. A konyhaasztal tetején sorakoznak a zsebemből előpakolt személyes dolgaim. Pénztárca, kulcsok, gyújtó. Táskát egy ideje nem hordok magammal, hogy elkerüljem Illa gyanúsítgató tekintetét. – Mi ez? – kérdezi a pénztárcám alól kilógó a gyűrött papírfecnit bámulva.

– Egy post-it – felelem elmésen.

– Azt látom – sandít rám, és már nyúl is a papírdarabért. Összevizionálok egy szempillantásnyi idő alatt egy veszekedést, mégis próbálok a felszínen nyugodt maradni. – *Főztem kávét. Megtaláltam a szekrényben a macskád. Sajnálom, már nem él. És bocs, hogy belehánytam a kukába. D.*

– Ez egy nagyon gyászos sztori – tépem ki a kezéből az üzenetet. Begyűröm a kabátom zsebébe a többi cuccommal együtt. Nem akarok tovább maradni.

– Kérem a papírt! – áll elélem Illa. Kitartja a kezét, mintha joga lenne ahhoz a rohadt üzenethez. – Add ide!

– Mégis miért?

Eltűnik a hangomból minden kedvesség, állunk Hanna konyhájában, azon a csekély három négyzetméteren, és először érzem azt, hogy Illa nem a barátom.

Én mérgeztem meg a helyzetet. Talán jobb is. Nincs szüksége egy ilyen teherre, mint amilyen én vagyok.

– Kata, ez nincs rendben! – A kinyújtott keze hozzáér a kabátomhoz. Ha akarna, benyúlhatna a zsebembe, és elvehetné az üzenetet, de nem mozdul, azt akarja, hogy alázzam meg magam. Nem tudnék mit mondani Dani üzenetéről neki. Tudom, hogy nem volt a legjobb döntés felhozni ide egy idegent, hiszen nem az én lakásom, és nem az én életem. Amit tettem aznap este, az sok morális szabályba ütközik.

Lehajtom a fejem, hogy a hajam mögé rejtsem az arcom, és Illa kezébe nyomom a post-itet.

– Nincs rendben, ahogyan viselkedsz. Tudom, hogy anyagi problémáid vannak, és ezek felerősítik a mentális gondokat, de a kleptománia nincs rendben. Elnéztem a kutyát, mert utólag engedélyt kértél az örökösöktől arra, hogy elhozhasd, de az már túlzóan sok volt, hogy a segítséget kérők cuccai közt turkálsz. Nem vehetted volna el azt az üveg piát. És most ez – lóbálja meg a papírt.

Tudom, hogy igaza van, egyetlen szavába sem tudok belekötni.

– Sajnálom! – motyogom.

– Ez már nem elég, Kata. Legközelebb mit viszel haza? Az rendben van, ha lomis házakból összeszeded a cuccot, hogy leadd a segélyszervezeteknek, de a depressziós emberektől nem veheted el a holmijukat. Keresned kéne egy másik állást.

Elnyílik a szemem, úgy nézek Illa arcába. Abba az arcba, ami máskor bátorított, nem látok mást, pusztán ellenségeskedést.

Nem próbálom meg visszaszerezni Dani üzenetét, csak otthagynom Hanna lakását.

Miért nem dobtam ki? Miért jelentett az a papír olyan sokat, hogy napok óta hordozom magammal? Hiszen szégyen.

Sárga papírfecnire vésett, szálfacgyenes betűk alkotta csalódás. Dani csalódása bennem. Tudom, hogy Hanna szemetét látta, és azt hitte, az enyém, mégsem tévedett olyan sokat. Nemrég még én is így éltem. Dani Hanna lakásában állt, mégis engem szívott be a büdös levegővel. Az én lelkem közepe pontosan olyan szennyes, mint a lakás konyhája, amibe odahányt.

Van úgy, hogy a házból kifelé törlünk lábat.

Dani nem írt, nem keresett azóta. Egyetlen csippanás sem mutatta a telefonon, hogy eszébe jutottam volna.

Persze, pár nap, és itt van a karácsony, minden bolt dugig tömve gyors hitelre vásárló balfácánokkal, akik tolják a kosárban a sok felesleget.

Nem ismerem őt. Lehet, hogy a családjával tölti az ünnepeket. Vagy a csajával, akit majd meglep egy félkarátos hazugsággal a fa alatt.

Nem kellett volna meginnom az összes Morgan kapitányt, és akkor lenne mibe fojtsam minden bánatom.

Illá kirúgott. Pont ő. Pont akkor, amikor a legjobban szükségem volt a kapaszkodókra. Egy bejelentett állásra, egy helyre, ami fizeti utánam a biztosítást. Illára volt szükségem leginkább, arra hogy, minden nap rám mosolyogjon, néha lopva hozzám érjen, vagy az érzésre, hogy a teste forrón az enyémhez ér hajnalban. Új érzés,

teljesen más a domborulataival, mint egy férfi, de ugyanolyan nagyszerű az ő meleg teste az enyém mellett.

– Rendben! – mondom, és otthagynom.

Mi mást tehetnék? Mentem a büszkeségem maradékát, ha még létezik olyan.

Pável otthon vár, már amennyire egy öreg kutyát meghat, ha az új gazdája hazaesik. Csendben morran, aztán alszik tovább az ágy közepén. Nem szereti a frontokat, mindig sokkal nyűgösebb, ha az időjárás jelentés fronthatásról ír. Ez volt az első, ami feltűnt Pável viselkedésében, a másik, hogy fájnak a lábai. Ölben teszi meg a fel és le sétát a negyedikig. A lift esküdt ellensége. Akárcsak nekem, mert a liftben történik mindenfajta kommunikáció a szomszédokkal. Általában ott suttoják tele a levegőt alig hallható *büdöskurvás* dicséretekkel. Szeretem, ha a munkásságom szóbeszéd az SZMK tagnak kinéző anyukák közt.

Széthúzom a cipzárt a kabátomon, de nem veszem le, csak a kezemben a mobilommal arccal előre dőlök. Pável hasába fúrom az arcom, a balommal beletúrok a bongyor szőrébe, majd megsimogatom a meleg részt a hasán.

A kutya figyelmeztetésül morog, hogy túl messzire mentem, de mégis hagyja, hogy simogassam. Nem szereti a túl sok érintést, nem szokta meg hosszú élete során.

Manyi néni néha elmehetne a picsába, hiába írják neki a szerelmes levelek, hogy a sors mindennél erősebb, a szerelem majd legyőz minden akadályt, és végül együtt lehet a pasijával, aki nem Kovács bácsi, hanem valami László. Elképesztően szép a kézírása, gyönyörűen fogalmaz, és az alföldi semmin lakott negyven évvel ezelőtt. Egy művelt juhász, aki versekkel méltatta Kovács Margit szép arcát.

Pávelt mindenesetre nem tüntette ki ez a szép arcú nő sok szeretettel. Akkor a kutya nem ilyen állapotban lenne, és nem morogna mindig, amikor váratlanul megérintik.

Ebben is hasonlítunk. Nem mindegy ki és hogyan ér hozzánk. Csak annak szabad, aki kiérdemelte.

És akkor Holló, amikor már feladnám, sok nap múlva végre ír:

Fekete Holló: Összeszaladt a sok dolog. Ne haragudj, nem felejtettelek el, észenben van a terv, és igyekszem mindent megoldani, hogy segíteni tudjak. Ma még lekötnek a családi dolgok, de jelentkezem, amint hazaértem. Köszönöm a türelmed!

Legalább már emiatt nem kell aggódnom...

– Anyuci most megengedi egy olyan bácsinak, hogy megsimizzze, akivel még soha nem találkozott.

Pável morog, majd vakkant. Leginkább az a baja, hogy megzavarom a teljes nihilt a fejében.

Lehunynom a szemem, hogy erőt gyűjtsek. Sosem könnyű magamat rávennem a pornózásra. Ez a fura nevű Holló pont jó lesz, ha Rick nem elérhető, és mert muszáj leszek valamit enni, mert a levegő és a csapvíz – amit, ha nem fizetek ki, elzárnak – mégsem tarthat életben hónapokon át.

Mély levegőt veszek, és ahogy kifújom a számon Pável szőrébe, magabiztosságot vizionalizálok magamnak.

Minden rendben lesz!

*

Karácsony fertőzi a világot. A csapból folyik a szaloncukor ízű boldogság. A városban lépni nem lehet, dühös autósok tülkölnek, koccanás koccanás hátán. A friss

hó szűzies tájat varázsol a Csebokszári gettóból... összesen kettő kerek percre. Szinte azonnal mocsokká válik az egész.

Pável fázik, ezért nem válogat bokor és bokor közt. Gyorsan citromos havat varázsol két foltba is, majd megrázkódik és a hátsó lábaira ágaskodik, hogy a térdemnek támaszkodva jelezze, elege van a hidegből, vegyem fel a lusta seggét és vigyem vissza az ágyamba chillezgetni.

Én sem vágyom többre. Van a szekrényben valahol bögrés sajtkrémleves. Bármit megér, hogy ne kelljen betennem a lábam egy boltba se vagy húskioldvasztással bajlódnom.

Otthon a mobilom töltőn vár, rajta üzenettel.

Fekete Holló: Holnap, nálam?

Fekete Holló: Figyelj, nagyon cuki vagy, és a szemed úgy mesél, mint semmi más, gyönyörű lesz benne a fájdalom.

Levetkőzők, pisilek, kezet mosok, és megcsinálom a levesem, mielőtt sikerül felfognom az üzeneteket. Holnapután Szenteste és ez a pasi azt akarja, hogy vele töltsen szexelgetve, ahelyett, hogy készülne az ünnepekre.

Holló... Bár nem teljesen ismeretlen, mert váltottunk pár üzenetet, de ez nem tölt el sok bizalommal. Jobban utána kéne néznom. Sőt, igazság szerint ezzel kellett volna kezdenem a névlista böngészést.

Nem egészen négy óra kényszeres rendrakásnyi idő múlva megtalálom angol néven a pasit. Eddig gyáván nem kerestem rá. Mert ő a meglepetés a fa alá fekete masnival átkötve.

Kiesik a kezemből a telefon. Holló a sátán szülötte fekete, lapockát verdeső, hosszú hajjal és olyan sötét szemmel, amitől lever a víz. A farka átlagos, a makkját

díszítő Prinz Albert piercingtől mégis lezsibbadok. Pornócímkei: BDSM, anál, hardcore.

Egészen más értelmet nyer a „gyönyörű lesz a szememben a fájdalom” üzenetrészlet.

De a pénz az pénz, sokkal inkább szükségem van rá, mint bármire. Jobban, mint egy ölelésre, ami azt hazudja, mindent meg tudunk oldani.

És már késő másik pornós pasit leakasztani a szöggről. Ők kevesen vannak. Nő akad ezer is, de abban nem lennék jó.

Illával sem vagyok jó.

Ha Illa esetleg felbukkanna – és őszinte tudnék vele lenni –, akkor még meggondolnám, hogy ne csináljak ismét valami olyan butaságot, ami után hónapokig sajnálhatom önmagam az ágyam magányában.

Nincs senki, aki jobb belátásra bírna.

Visszaírok Hollónak:

Én: Hol laksz?

Holló újabban össze lehet nőve a telefonjával, mert szinte azonnal hív. A hangja túlon túl kellemes. Megad címet, telefonszámot, minden méretét, azt is elmondja, hogy ne parázzak azon, hogy *kriszmosz* lázban ég a világ, mert az internet mélyére éjjel nagyon fogékonyak a tisztos családapák, akik a budi csendjében a csempére verik az ünnep előtti feszültséget.

Annyira belefeledkezem a hangjába, hogy akkor veszem észre, nem írtam le semmit, amikor leteszem a telefont. Töredelmesen bevallom neki egy üziben, mire egy igen tömör LMAO után elküldi az adatait, egy frissebb STD-szűrés eredményét, és egy sablonszerződést e-mailben. Hogy véletlen se felejtsem el. Mert manapság így megy.

Ha mással nem, akkor a stílusával megfog.

Elmúlik a testemből a fájdalom. Hajnalig tökéletesen szőrtelenné varázsolom magam. Minden sima, selymes gyönyör rajtam, pontosan úgy, ahogy a videóim alá kommentelő férfiak szeretik. Bepakoltam a hátizsákomba, és ha már kirámoltam a gardróbba a merészebb ruháimért, összekészítettem egy másik hátizsákot is, benne meleg pulcsikkal, amiket jóideje nem hordtam, a kupac tetején alufóliába göngyölt ételes dobozba háromnegyed sülttestál lasagnéval.

Pazarló mód sütöttem a boldogságban úszva. Ki tudom fizetni majd a gázszámlát, és talán marad még annyi, ami fedezi a költségeimet, amíg állást találok.

Csak Pável elhelyezése okozott némi problémát, mert a lakásban mégsem hagyhatom, ki tudja, meddig. Holló végül bedobta a cukiságbombát: hozhatom a *dögöt*.

Reggel a vasútállomás felé menet viszem mindkét hátizsákot, miközben rohanok Pável után. Úgy érzem magam, mint egy málhás számár. A piac felé fordulok, gondolatban rajzolom a térképet a fejemben, felidézem a részegség homályába vesző beszélgetést Danival.

Könnyen megtalálom a hajléktalan nő odúját.

Tiszta, majdhogynem takaros a vacca környéke. Pável pórázát fogva guggolok le, és az illendőség kedvéért kettőt koppintok az egyik bútorlapon. Nem tudom megmondani, melyik lehet az ajtó.

– Mivan, he? – zörög valaki odabent. Női hang, de túl karcos, mint akiben csöppnyi betegség bujkál.

– Hoztam neked valamit – mondom a falnak, és szinte azonnal recseg odabent a nejlon. Egy nagyon vékony, beesett arcú nő dugja ki a bútorlapokból épített alig egy négyzetméternyi odúból a fejét. Vörös haja kócosan mered mindenfelé.

Rozsdás. Hát ezért nevezik így.

Látszik a szemén, hogy felismer. A tekintete a kutyára siklik, majd a ruházatom alapján felméri, kivel van dolga. Nincs ingyen a bizalom, ezzel mélységesen egyet kell értenem.

– Hoztam neked pár pulcsit. Sok a cuccom, és ha a jövő úgy hozná, hogy kilakoltatnak engem is az utcára, nem tudnám hová tenni a felét.

Már zsibbad a bokám, amikor Erzsi végre bólint. Odaadom a nagyobb hátizsákot, talán még hasznát veszi.

Pávelnek nagyon tetszik a séta a belvárosi helyeken. Ezernyi illatot szív be minden bokorról. Nézem, ahogy körbejárja a terepet, addig guggolok tovább csendben Rozsdással szemben.

Húzza a cipzárt, bontogat, addigra sikerül életet lehelnem a lábaimba. Erzsi arca ezer wattal ragyog az ételesre.

– Deszeretem – nyel hangosan. – Anyué volt a legjobb!

Biztos vagyok benne, hogy a sors akarta, hogy éjnek éjjelén süttögessek egymagamnak, főleg ennyit.

– Boldog karácsonyt! – intek Rozsdásnak.

Nem vagyok jó az ilyen hálálkodós-köszönős helyzetekben. Kevés dolgot kaptam életem során, és olyankor mindig kellemetlen feszítés költözött a gyomromba. Adni sem másabb érzés.

Csak menni akarok, hogy le ne késsem a vonatot. Most mindennél fontosabb, hogy kibasszák belőlem a lelket.

Még nem vagyok ideges, még nem félek. Nem remeg a lábam a Keletibe tartó vonatra felmászva, és nem aggódom addig, amíg leszálllok.

Holló ott ácsorog a peronon. Pontosan olyan, mint a képeim, csak meztelenség helyett felöltözve vár. Kezében a csőre töltött iPhone szelfi módban, és ahogy a

tudatlanságom meg tudja mondani, élő adásban valamelyik közösségi csatornán.

– És itt van Nova Green! – ordítja tele a Keleti legtávolabbi csücskét is. Páran idiótának neveznek minket, majd kikerülnek. – Hát meg kell téged zabálni! – csapja oda a tenyerét a mobilos kezéhez köszönés gyanánt, rám cuppan, mint egy matrica és nyom két pusztit az arcom két oldalára.

Tényleg élő adásban vagyunk...

Pávelt a hónom alá szorítom, mint egy vécépapírkutyát, akik a nettóátlag európai picsák szoktak magukkal hordani a retikülben, és úgy mosolygok a kamerába, mint még egyszer sem az életben.

Majd holnap gondolok a mai önmagamra, ha hánynom kell.

Holló elbúcsúzik a követőitől. A hangját meseolvasására találtak ki. Mély, színes, bizalmat hazudik belém, és nyilván abba az ezerhétszáz emberbe, akik erre kíváncsiak voltak. Ha nem lennének Holló félelmetes gót ruhái és a Marilyn Mansonos külseje, könnyedén a lába köré tudnám képzelni a magyar átlag két és fél gyereket.

Jól megy neki a bizalomépítés nevű dolog.

Pável feszül a karomban, de nem azért, hogy nekitámadjon az ellenségnek. Úgy csóválja a farkát, majd kiesik a kezemből. Bejön neki a hírnév.

Holló kikapcsolja a telefonját, azonnal a zsebébe dugja, és dobná a harmadik pusztit is, ezúttal a számra. Ennyire még nem vagyunk jóban.

– Vigyázz, mert harapok! – mosolygok fel rá.

Holló villogtatja a fogait, miközben kinyújtja felém a lapátkezét, hogy elvegye a pakkom. A csuklója hófehéren villan, csak egy girbegurba betűkkel varrt kétsoros tetoválás töri meg a sápadtságot.

Ha az élet szőpat, fogazz!

Nem mondom, tökéletes bemutatkozás.

HATODIK FEJEZET

Egyetlen mozdulat a remélt megnyugvás,
Bízom, az izzó pontok összeérnek.
Vágyam követel, túl gyors az ár,
Nyöszörgő lelkem adom az édes semminek.

- NOVA -

Holló a pályaudvart elhagyva megfogja a kezem és lassabb tempóra vált, hogy ne szenvedjek kínhalált a magassarkú csizmámban. Túl jó érzés a pasi keze a kezemen, éppen ezért feszíti a mellkasomat a kérdés: *Mi a jó istenért?*

Beszívom a nagyváros rozsda és kipufogó szagú levegőjét; túl izgatott vagyok, olyannyira, hogy elfelejtem a rossz érzésekkel telepakolt szekrényt otthon. Pável is érzi a szabadságot; Holló nem vesz tudomást arról, hogy a lábszárára ugrál, a kutyát kikerülve, békésen sétál mellettünk. Pável nem akar megharapni senkit, nem úgy, mint otthon. Valahogy én sem érzem magam harapós kedvemben. Holló túl könnyen megvett magának. A keze nagy és kellemesen meleg; valahogy rá merem bízni magam.

A pornó nem a legnagyobb életbiztosítás a lányoknak. Ki önszántából megy – már ha annak lehet nevezni azt, hogy pénzre van szükséged, ezért teszed, amit tenned kell –, ki rossz társaságba keveredett és kényszerítik rá. Vannak

olyanok is, akik passióból csinálják ezt a munkát, de ők tényleg kevesen vannak.

Egyszer beszélgettem egy lánnyal, aki a pornóban az önmegvalósítás művészetét látta. Azóta már átült a rendezői székbe és kifejezetten nőknek szóló filmeket csinál. Nincs a felvételeiben szopás orrvérzésig, inkább a pasik vannak a nőkért, minden jelenet érzékletes, félhomályos, és túlon túl szép.

Semmiképpen sem olyan, mint egy átpiált este után majdnem dugni a tinikori, fejedet átbaszó szerelmeddel egy idegen nő lakásán.

– Mindig ilyen csendes vagy?

Felnézek Hollóra. Az arca maga a művészien megkomponált durvaság, pedig igencsak csillog sötét szemében az értelem.

– Szar időszakom van – húzom el reflexszerűen a szám.

– Akarsz mesélni róla?

– Neked? – somolygok oldalra.

Holló behúz az aluljáróba, Pável totyog mellettünk. Azt kéne mondanom, hogy veszélyes a hely a maga undort keltő, nyilvános vécé szagával, de mégsem félek.

– Vagy bárkinek.

Mellettem a férfi nem veszi magára a bizalmatlanságom, mert ugyanúgy szorítja tovább a kezem.

Holló közel lakik a Keletühez egy feketére koszolódott bérházban. A régi ajtóra szerelt egyik névtábla szerint tényleg Fekete Holló lakik itt. Az agyam eldobom!

Az épület újkorában biztosan impozáns lehetett, ma azonban ontja a fala a depressziót. Holló lakása szöges ellentéte a külvilágnak, modern, világos belső térben tiszta, barátságos, azonnal szimpátiát keltő, melegbarna bútorok, közte sok-sok cserép virág. A falra szerelt tévé nagy, sötét képernyőjében a visszatükröződött szoba képét nézem.

Nem rossz lakás. Még szőnyege is van. Hosszúszálú, barnás árnyalatú, amit Pável azonnal megszavaz alvásra.

– Érezd otthon magad! – mondja, és elveszi a kabátom.

Várom, hol a csel, mert nem lehet az, hogy ez a pasi ennyire normális. Kívül persze ijesztő rajta a sok festék, de ha olyan a lelke, mint a lakása, engem kenyérre kent. De megeshet, ő sem más, csak egy újabb fényes héjú, rohadt belű alma.

Holló közös szelfit készít az Instájára, mert forgatások előtt szokása posztolni, aztán eltűnik a fürdőszobában. Frissen zuhanyozva, tökéletesen meztelenül, vízcseppes hátbőrrel jön elő, a haja gyes-kontyba kötve, az arca sminktelen.

Totál ellentétesen fest most, mint eddig. Nyers, vad erőt rejtett a smink. A teste szépen faragott, nem felpumpált márvány. Csupa könnyed ruganyosság.

– Vetközz le – kéri Holló rekedten.

Rajtakapottan nézem a farkában a pc-t. Máris éledezni kezd a bámulástól.

– Nem este akartál kezdeni? – kérdem, de azért szót fogadok. Kihámozom magam a farmeremből.

– Késő este, igen – bólogat elégedetten, és körbejár. Megnézi minden szabad porcikám, a fenekem ívét rajzolja az ujjával, és a másik kezével az alaposan kivasalt, felfrissített színű hajamba markol. – Azt hittem, hogy póthaj, de így jobb – dörgi elégedetten. – Mindent vegyél le!

A bőröm bizseregve éhezik minden újabb érintése után. Valahogy nem rémlenek ilyenek az eddigi forgatásaimból, ott minden alkalom olyan rideg-hideg volt.

Vigyázz, kész, csapó, bassz!

De itt érzem, ahogy Holló testének mélyéről a szikrák bepattognak a bőröm alá.

Előrehajolva lehúzó a zoknim, megszabadulok a pulcsimtól, de a melltartómat már Holló kapcsolja ki. Egyszerűen hátulról átölelve előre nyúl, és szépattintja a kapcsot. Szabaddá válok a keze alatt.

– Jó leszel – leheli a fülembe. Lúdbőrözök mindenütt, és ahol mégsem, ott bizsergek.

Egyedül a melltartóhoz passzoló tanga marad csak rajtam. Olyan, mint a könyörület. Egy vékony anyagdarab, ami visszafog attól, hogy állatiasan viselkedjek. Valamiért azt érzem, hogy nem félek. Ez most nem olyan, mint a korábbi alkalmak az izomagyú, durva férfiakkal.

Holló leguggol mögöttem, az orrával rajzolja végig a fenekem ívét, majd ráharap a csipkére, és a fogával húzza le a bugyit egy darabon. Nem jön könnyen, mert a testem áruló mód reagál: nedves vagyok.

– Máris? – Hallatszik a hangján, hogy mosolyog. Gondolom, szánalmas, hogy ilyen hamar bokáig áztam, pedig alig ért hozzám.

– Kevés interakció ér manapság, bocs.

A hangom egy idegen számára is bezáró lehet. Holló pedig olvas belőlem. Legörgeti a csípőmön a tangát és a levetett ruháim tetejére hajítja.

– Azért vetkőzünk, hogy elmúljon a feszesség. Az üzeneteidben is érződött a feszültség. Nem foglak bántani annál jobban, mint ami még rendben van. Az sem baj, ha nedves vagy. Leszel még ennél is jobban, de majd csak később.

– Ígéret vagy fenyegetés?

– Mít szeretnél, melyik legyen?

Feláll, előttem magasodik; mindketten ugyanolyan meztelenek vagyunk. Ő magabiztos, én védtelen. Még Pávelre sem számíthatnék, mert szétnyúlva horkolja ki magából az út fáradalmait.

– Talán az ígéret – húzom fel a szemöldököm. Nagyon remélem, szexi ez a megmozdulás. Nem kéne, hogy a pasi visszakozzon. – Még BDSM szűz vagyok, fenyegetésnek ott van az.

– Tudom – nyom egy puszit a számra. Tényleg semmi több, mint simogatás. – Ez benned a legszebb. Az ártatlanság ott csillan az égbék szemedben. Ígérem, hogy majd lány leszek.

– Lágyan dugsz seggbe?

Holló elneveti magát, a férfiak tipikus azon nevetésével, ami majdnem úgy cseng, mint a fejükben a „*Hogyan lehetsz ennyire hülye, te kurva?*” kérdés. Túlontúl ismerős nevetés, de most nem pörgök ezen.

– Megkötözlek. A shibari gyógyít, és segít majd bízni. Nem szeretem a klasszikus pornográfiát. Ezért ajánlott neked a közös barátunk. Szerinte nem lazulsz el csak úgy akárkivel.

– Beszéltél vele?

– Mindenkit nagyon alaposan ellenőrzök, akit az ágyamba hozok.

Bólintok, mert ez így van rendjén. Amennyire tudtam, én is szétnéztem a neten Holló után.

– Ez rendben van.

– Nem akartalak bevállalni – közli. Elhúzódom tőle, amennyire a derekamra fonódó karja engedi. – Nem vagy aktív, nincs nyilvános oldalad. Nem tudni ki vagy, mit csinálsz a szabadidődben. És még mosolyogni sem mosolyogsz a filmjeidben, olyan vagy, mint aki nem élvezi. Híresebb vagy, mint a többi lány, akivel voltam, de ez nem jelent semmit.

– Előfordult, hogy nem élveztem.

– Gyere, főzünk! – fordít az oldalamat fogva a konyha felé. Tökéletesen anyaszült meztelenül, mintha mi sem lenne ennél természetesebb. – Ugye, nem vagy vega?

– Nem, de ha klasszikus karácsonyi halas ebédet akarsz, ne számíts rám! A halak undorító állatok.

– Néha az emberek is – kommentálja.

A szemöldököm a homlokom közepére szalad. Nem csupán a száján kicsúszott mondat miatt, hanem a tökéletesen felszerelt, gyönyörű konyhája miatt is. Natúr fa és zöldes, mázas csempék.

Valahol biztosan rejtegeti a nagymamát is a csúnya farkas.

Pável egyetért. A legmeggyőzőbb tekintetével méregeti a pasit a konyha ajtajából. Tudja, honnan jönnek majd a finom falatok. Be akar vágódni.

– Szakács voltam – közli Holló az elképedésemet látva. – Pásztorpitét akarok sütni, mert a lányom imádja, és holnap itt ebédel. Pucolhatod a krumplit, ha segíteni szeretnél.

– Van egy lányod?

Úgy nézek vissza a nappali felé, mintha eddig két virágcserep közt bujkált volna az a gyerek.

– Abból az időszakból, amikor még szakács voltam.

Pável inni és enni kap, mert bár Holló nem érez késztetést kutyát simogatni, mégis gondoskodó. Én az egyetlen széken ülve krumplit pucolok, majd felkockázom, és figyelem közben a pasit, ahogy gyakorlottan, csekély tíz perc előkészület után rittyent oda egy ragut.

Illatok szállnak fel, egy pohár vörösbor csusszan élém. Holló is iszik, de előtte beleszagol a poharába, mintha tényleg értene hozzá. Mindezt teszi teljesen ruhátlanul, kötény nélkül, nem fél attól, hogy a serpenyőből bármi a szebbik felére fröccsenne.

Lefogadom, ha a boltba megy borért, nem azt nézi, melyik a legolcsóbb, mégis legjobb ízű fröccsnek.

Minél tovább nézem, annál inkább el tudnám képzelni a szőrtelen, kemény seggét a saját konyhámban.

Mindjárt felébredek úgyis, mert bilibe lóg a kezem.

Holló közben mesél a gyerekről, a vele töltött napokról a Balaton mellett, a házasságáról, arról hogy elválnak majd, és alig látja őket.

Semmi trauma, semmi harciasság a hangjában, még az exét sem szidja, mint magát minden normálisnak hazudó férfi, ha új puncsi közelébe kerül.

A volt felesége egy tündér, kedves, édes nő, és nem dagadt téhn.

– Veled mi a helyzet? – kérdezi Holló, miközben zsemlemorzsával kevert reszelt parmezánnal hinti meg a pásztortpité tökéletesen elsimított tetejét.

– Takarítok.

– Ennyi?

Megáll mozdulat közben, mintha a takarítás, mint munka nem lenne számára semennyire sem értékelhető.

– Takarítok, és ezt is mondhatjuk múlt időben. Pár napja basztak ki. Depressziós és gyűjtögető emberek házait tettem rendbe.

– Mint abban a sorozatban a TLC-n?

– Igen! – vigyorgok.

Kevesen értik, igazán miről is van szó, ha megemlítem a gyűjtögetést. El sem tudják képzelni, mit tehet az ember önmagával vagy a saját környezetével.

– Pornózz, ha nincs más! – kínálja tálcán a lehetőséget.

Mintha nem gondoltam volna erre! Egy korty borba fojtom a bánatom.

– Sokra megyek veled. Mire elég?

– Sok mindenre, csak rosszul állsz hozzá.

Lehet benne valami, mert ez a pasi is simán eléldégél a budapesti lakásában, a csilli-villi konyhájában pár pornóval.

Betolja a kaját a sütőbe, kezet mos, aztán olyan komoly ábrázattal fordul szembe velem, mintha apám lenne, csak hogy nekem nem éppen a saját apám jut róla eszembe. A szék tutira elázott alattam.

Mea culpa.²

– Nem kajáltatod a népet, totál ismeretlen vagy a kommentek alapján az én követőimnek, mert ők nem néznek egész estés filmeket. Pár poszt ide, pár kép a privát csoportodba, néhány élő, rövid reelsek arról, ahogy a segged edzed a fittben. A pornófüggő társadalom imádja az ilyeneket. Minél több mindent osztasz meg magadról, annál inkább hajlamosak kattintani rád. Nem kell ahhoz a bugyidat árulnod a neten, vagy eladnod a lelked szopás közben az ördögnek, hogy jól fusson a szekér. Minden azon múlik, hogyan tálalod magad.

– Te ezt csinálod?

– Még szép! – vigyorog rám.

Kimegy a konyhából, én meg megyek vele kézmosás után. A sütő időzítője fixen huszonöt percről számol vissza. Nincs semmi dolgom.

Holló a nappaliban izmozik egy nagy objektíves Nikonnal. Pável az alany, éppen a bugyim rágcsálja szanaszét.

– Vén kéjenc!

Elvörösödött fejjel szerzem meg a csipkefoslányokat tőle. Az asztalra teszem zavaromban, miután rájövök, hogy nincs zsebem.

² Latin, jelentése: Az én hibám.

– Szóval megéri? – kérdezem, a szőnyegre térdelve a kutya mellett.

Holló kattint, majd újra. Nem kell neki vaku sem. Igazából feloldódtam a konyhában, nincs bennem semennyi feszültség. Annyit fotózhatja a seggem, amennyit akarja.

Holló másképpen lát, mint én. Nagyon másképpen, mert még ennyi év után is érdekelni tud, hogyan lehet megélni kizárólag a pornóból.

– Leadózol mindent, akkor mi marad?

– Marad, és ami a legfontosabb, még ennél szabadabb még sosem voltam. Már nem fix filmeket forgatok, nem kötik meg a kezem, nem szűrják ki a szemem pár százezerrel.

– Mindenki azt hiszi, hogy a pornosok gazdagok – mondom, de csak halkan, magamnak.

Holló kinyújtja a kezét, felhúzza magához, és átvezet a nappaliból nyíló hálósobába.

Na, az egészen más, mint a lakás többi része.

A fekete fal előtt, a szoba háromnegyedét elfoglaló ágy díszletként is megállná a helyét. Mint egy baldachinos ágy, felesleges függöny nélkül, az ajtó felőli oldalán egy András kereszttel. Vastag, fényesfekete gerendák alkotják a keretet, itt-ott felfedezek láncokat, terpesztőket és néhány bilincset.

A matracot fekete ágynemű fedi, túl fényes, de ahogy Holló intésére felmászok a takaróra, rájövök, hogy az anyag nem szexálló latex. Az ágy ablak felőli oldalán ék alakú szexpárnák éjjeliszekrényként kocka formára összerakva. Praktikus.

A plafonról reflektorok lógnak, de most még elég a napfény is. Az ablak előtt fekete, földig érő sötétítőfüggöny

széthúzva, de amúgy semmi más. Nem túl szégyellős a hapsi.

– Nem apróztad el! – adok hangot az elképedésemnek.

Nagyon tetszik a hálósobája. Mint egy szexjátészóter.

– Nem csak hasznos bútor, de kurva kényelmes is.

Holló arcáról teljesen tovatűnik mindenfajta kedvesség, a szemébe beleköltözik az a sötétség, amit már láttam a megnézett filmjeiben.

Teljesen átlényegül. Talán már nem is kedvelem, hiába volt a konyhai főzőcskésző előjáték.

– Jó lesz – mormogja elégedetten, és kattint.

Ott van a szememben a vágyott félelem.

*

Az ágyban ebédelünk, Holló főztje több mint tökéletes. Lehunyt szemmel, cseppet sem foglalkozva az illemmel, nyalom le a villám.

– Ez átkozottul finom volt! – nyöszörgöm elégedetten.

Ilyesmit ritkán eszem, mert mindig úgy hittem, hogy túl bonyolult kaja, amit az én kis konyhámban macerás lenne összerittyenteni. A sütőm ritkán hajlandó bármit jól megsütni. A hátsó rész mindig égettebb, nagyon oda kell figyeljek, hogy eltaláljam a vacsorát. Randira nem otthon főznék.

Mit ne mondjak, Holló kislányának remek az ízlése.

Holló nevetése félig fulladásba vált. Kiveszi az üres tányért az ölemből, kupacolja az övével, majd az éjjeliszekrényre teszi. A két borospohár már kiürült.

Az ágy túl kényelmes, pont jó minden. A lemenő nap fényében fürdik a szoba, imádom, ahogy a napfény meleggel kényezteti a bőröm.

Nálam valahogy sosincs ekkora fényár. Nyáron azonnal dögmeleg lesz, levegőt venni is kellemetlen. Klímám nincs, a ventilátor csak a meleget kavargatja. Ha otthon vagyok, a túlélés érdekében behúzom a függönyöket. De itt minden olyan más.

Pável elnyúlt odakint, a hasa tele, voltam vele lent már egyet pisilni, utána zuhanyoztam, egy ideig megengedett a láblógatás. Teszem, amit ritkán tehetek, lecsúszom a párnán, megkeresem a napfényben fürdő melegebb foltot az ágyneműn, és a hátamra dőlök.

A fejem kissé lelóg az ágy szélén, a hajam a földet söpri, a lábam Holló combján. Az ujjai a vádlimon siklanak föl és le.

– Van férjed? Nincs rajtad gyűrű.

Meztelenül fekszünk az ágyban, és pornót forgatni készülünk. Nem ilyenkor szokott jönni ez a kérdés, már ha egyáltalán jön, hanem sokkal hamarabb.

– Senkim sincs – felelem.

Talán így van. Fogalmam sincs, hogy az, ami alakult Illa és köztem, megszakadt-e azzal, hogy már nem akar velem dolgozni.

Vajon barátok maradunk ezek után?

– Nem győztél meg – susogja Holló. – Ki az az Illa? Utaltál rá az egyik üzenetemben.

Forró tenyér csúszik fel a combomon, csókok követik a kéz útját. A bőröm izzik minden négyzetcentiméteren, mintha a nap fénye beburkolna teljesen.

– Egy csaj – nyöszörgöm. Nem tudom még, mire megy ki a játék.

– Komolyan? – kérdez vissza. Az ujjai a combomba marnak, nem túl erősen, csak annyira, hogy érezze a szövetek vastagságát. A körme nem mélyed a bőrömbe, és

mielőtt felszisszennék, elenged. – Valahogy nem gondoltam volna rólad.

– Nem... – kezdem, de benn akad a szó.

– Bekapcsolom az élt. Hangot nem vesz, zenét kapcsoltam hozzá.

Nyöszörgök válaszul. Nekem mindegy, mit tesz velem, mert rájövök, hogy Holló igazából masszíroz, minden mozdulattal egyre feljebb siklik a tenyere a testemen, és ez az érzés teljesen kikapcsolja az agyam. A hüvelykujjaival köröz az izmaimon, aztán a keze visszacsúszik a kiinduló ponthoz. Lángolok.

– Szóval nem? – Szemtelen vigorról árulkodik a hangja. – Ezt mondtad.

– Nem tudtam befejezni – sandítok fel. Valahonnan előkerült egy tégely. Holló belemártja a kezét, olajat csurgat belőle a másik tenyerébe. – Még csak alakult a dolog. De nem olyan a női test, ami undorítana. Még középsuliban is foglalkoztatott a gondolat, mert volt egy nagyon szép, igen közeli barátnőm. Azonban vele sosem lett semmi. Közbejött egy fiú.

– Hát engem sem undorít a női test.

– Valahogy vettem ezt – sóhajtom.

Holló simogat, melegíti az izmaimat, alaposan ellazít.

– Mindez felkészíti a tested. Azért, mert a BDSM taszítja az emberek nagy részét, és mára már egyet jelent a mocskos, alázós szexszel, nem feltétlenül kell ennek olyan száralmasan szarnak lennie. – Holló hangja olyan, mint a méz, a bőröm alá csurgatja a szavakat, és a mozdulataival éri el, hogy alaposan rögzüljön. Ha azt akarta elérni, hogy figyeljek rá, akkor jól csinálja. – A BDSM-ben a B a bondage, azaz a kötözés. Megkívánja tőled, hogy ellazulj, átadd magad, és nem feltétlenül azért kell ezeket megtedd, mert muszáj vagy a kiszolgáltatottságod miatt. Bízatsz és

élvezheted magadtól is. Fájnía sem feltétlenül kell. A kamerába azt mutatsz majd, amit csak akarsz, hogy látványos legyen, de nem kell ennek rossznak lennie.

– Úgy mondd ezeket, hogy az ember lánya rákíván.

– Huszonharmadika van, mindenkinek a boltokban kéne gyilkolnia egymást az utolsó kenyérért, de mégis itt van egy részük. Már hatszázan nézik, ahogy kíván a kezem. Az hatszáz szorozva a három eurós belépési díjjal.

Az forintban máris kurva sok!

Elkerekedik a szemem. Felülnék, hogy megkeressem a telefont a tekintetemmel, de Holló rátenyerel a hasamra és finoman visszanyom.

– Ne ezzel foglalkozz, a külföldieknek ez semmi! Gondolj arra, hogy ez egy szar kávé ára nyugatabbra. Te most egy csodálni való műtárgy leszel. Egy szobor, amin dolgozom. Ellazítom az izmaidat, hogy később ne fájjon a póz, amiben hagylak.

– És a szex?

Mert kell ezek után a szex. Nem a kötözés miatt, és nem a nézők miatt, akik még ezt is látják, hanem Holló bőröm alá férkőző szikráitól. Határozottan érzem, hogy nem akarok hazamenni anélkül, hogy ne érezzem magamban őt.

– Általában nem dugom meg a szobraimat.

A hangjában csordogáló komolyság meglep. Teljesen ellentmond annak, hogy szobrászkodás közben nem hagyja ki a formálandó területek közül az intim részeimet sem. Felettem térdel, a széttárt lábam közt, és gyúrja a belső combom, fel egészen a fenekem aljáig. Az ujjai minden alkalommal a gátam simítják. Egy alkalommal határozottan érzem az ujjbegyét a puncimba nyomódní.

– Nem beszéltük meg, hogy mi lesz. A filmjeidből indultam ki, nem fizettem elő a privát tartalmaidra. Nekem nincs sokszor három euróm.

– Mit akarsz?

Elveszni. Beleveszni az érzésekbe, hagyni a dolgokat *áradni*, mint ahogyan általában nem szoktam, mert Illa szerint annyira befeszülök, hogy már nem vagyok képes lazítani. El akarom felejteni egy ideig a problémákat, hogy be kell fizetnem a hűtőre mágnesezett gázszámlát, ki akarom törölni a fejből Danit, és mindent.

Nem ezt vártam ettől az úttól, ettől a pasitól, de úgy érzem, mindent megtehet most velem.

Nem kell válaszoljak, mert ez a fickó olvas a rezgéseimből.

– Ezt szavak nélkül is értem – mondja rekedt hangon. Közelebb nyomódik hozzám, a combja az enyém alá kerül, mert úgy igazít. Az igencsak életteli farkában a piercing a csiklómhoz nyomul, miközben meleg olajat csurgat a köldököm alá. – Fájdalom?

Áruló nyögés hagyja el a számát.

– Nem tudom – nyöszörgöm, és abban sem vagyok biztos, hogy érthető hangokat adok ki.

– Vér? – kérdezi, és azonnal magyaráz is, nehogy kiakadjak: – Felszíni, apró hámsérülésből is képes a test jelentős mennyiségű vért kiizzadni. Látványos show-elem lehet.

– Rád bízom magam – lehelem.

A derekam két oldalán dolgozik a keze, alaposan bemelegíti valamennyi porcikám, és miközben mozdul, minden rezdülését érzem a lábam közt. Meleg bőre elcsúszik az olajjal fedett húson.

Tulajdonképpen még semmit sem tett velem, mégis remegek neki. És a kamerának. A hüvelykujja a mellemig ér fel, egyszerre simít végig a bordáim mentén és a vigyázzba álló bimbóimon, aminek most nem olyan a formája, mint a legelső filmben, amit látott rólam az

internet népe. De van némi közös a két férfi főhősben: bízom bennük. Akkor bíztam Daniban, most minden bizalmam Hollóban van.

Óvatosan átgyúrja a melleimet, de fájoan túl korán mozdul, hogy elérje a nyakam. Más lesz a póz, a bal combomat a hasfalamba nyomja, ahogy emelkedik. Lehunyt szemmel élvezem az érintéseket, ellazultan fekszem alatta. A tarkóm alá csúszik a keze, előre várom a jóleső érzést, ami majd elönt. A tarkóm a gyenge pontom, ha azt masszírozzák, dorombolok, de Holló ujjai megrekednek ott.

Kinyitom a szemem néma panaszként, folytatást követelve. A férfi fölöttem, teljes testünk, minden vérrel teli, lüktetni vágyó része összeér. A farka vágyakozva rángatózik a puncim bejáratánál. Ha akarná, csak mozdulnia kéne.

– Ezt akartam elérni – súgja az ajkamra a csók előjátékaként.

Fájdalmasan apró a csók, éppen csak érinti a számát. Nem több, mint a hiányt hagyó keze nyoma rajtam.

– Hogy vágyjak?

– Lehet, hogy a tested vágyik, és talán sokszor megadod neki a kielégülést, de fejben nem igazán vágytál eddig. Talán azután a lány után sem. Érzem, hogy tényleg akarod, de holnap már bálnád.

Igazságot fedezek fel a szavaiban. Lehetséges, hogy Illa ezért mondta, hogy feszült vagyok. Másképp láthatom magam, mint Holló engem.

– Jól csináltad ezt a vágni rád dolgot – bújok oda Holló vállához.

– Aludj egy kicsit, hogy teljesen ellazulj. – Bólogatok, mert tetszik az ötlet, bár belül sikítok, mert így hagy itt. Hogyan képes ennyire figyelmen kívül hagyni a saját teste

riasztóan hangos követelőzését? – Van még egy kis dolgom.

– Rendben

Nyújtózkodom, és ahogy felemelkedik rólam, hasra fordulva magamhoz ölelem az ág háttámlájától az egyik puha párnát.

*

A lenkötél durva, de olajjal ápolts nyers illata perzseli az érzékeimet, ahogy az orromba kúszik a friss korty levegővel.

Holló elsődlegesen nem az erotikát nézi, hanem formál. Szobrászkodik, ahogyan ő mondja. Nekem viszont új a kapcsolatam a kötelekkel, mégis azonnal lenyűgöz a csupaszon fénylő bőröm és a durva kötél alkotta kontraszt. A csomók követik a testem természetes ívét; tetszik a bőrömbé mélyedő kötelek adta érzés. Nem fáj, csak kicsit kényelmetlen, ahogy az izmaim próbálnak ellazulni. Ahogy telik az idő, egyre nehezebb tartani magam.

Lángol a torkom, de csak egy pillanatra élvezhetem ki a szabadságot, Holló farka kíméletlenül nyomul vissza, és ezzel teljesen elzárja a levegő útját. A póz, amibe kényszerültem semmiképpen sem kedvez a könnyű légzésnek.

Új értelmet nyer a fájdalom szó.

Holló a kötél és az erő, a keze az ostor, és én vagyok a befogadó, aki élvezi a zsibbadt bőrre érkező ütések. Átadom magam, engedem, hogy vezessen. Ugyan mondta, hogy én vagyok az alávetett, és ő a domináns, mégsem választom élesen külön a fejemben ezeket a szavakat, mert nem tudom különválasztani az ő testét az enyémtől.

Mintha a keze a csontjaim mélyéhez tapadna, a teste legfinomabb része gyomorig kitöltő feszítés.

Újra visszahúzódik. A hajamba markol, és hátrahúzza a fejem. A nyakam tovább feszül, sokkal tovább, mint jólesne. A hajamba markoló kéz nem enged, az egész gúzsba kötött testem nyekereg az ágyra akasztott kampókon. Az arcomon az izmok megrándulnak a fájdalomtól.

Ez a cél. A játék.

Három kamera veszi túélesen minden rezdülésem. A reflektorok tökéletesen megvilágítanak mindent.

Holló más, mint délután. Bennem rezeg egy hajszálnyi félelem, ahogy a tökéletesen megrajzolt sminkes arcába nézek. A fekete szemceruza varázslatot művel a tekintetével. Vaddá teszi.

A kiismerhetetlenség maszkját öltötte magára.

A hajamba is kötél kerül, még durvábban bicsaklik hátra a fejem, majd a combjaimhoz kötözött sarkamig húzza.

– Nyisd ki a szád! – parancsolja. Engedelmeskedő állat szintjére butulok le.

Nem tudom elképzelni, hogy képes lennék befogadni őt a torkomba. Lehetetlen.

Nyitom a szám, és Holló egy kancsóból vizet csurgat a nyelvemre. Túl sok ömlik, folyik le a torkomon. Amikor nem vagyok képes tovább nyelni, az orromba patakzik a víz, aztán onnan egyenesen a szemembe és a fülembe.

Csak amiatt bízom és nem kezdek el pánikolni, mert tudom, hogy biztonságban vagyok mellette, és mert legalább kétezer perverz ember nézi a kezdődő haláltusámat. Csak nem öl meg előttük.

Ha nem kapkodok, nem veszek levegőt, nem fogok megfulladni. Remélem. Műsor előtt azt a felvilágosítást kaptam, hogy legyek minél nyugodtabb.

– Ügyes vagy! – súgja Holló felém hajolva.

Kiürül a kanna. Parancsra kieroőszakolom a számból a vizet. Összepréselem az ajkaimat, és levegőért küzdve engedelmeskedem Hollónak, hogy a köteleimet meghúzva oldalra fordítsa a fejem. Csak akkor veszek levegőt, amikor már teljesen kiürült az orrlyukam. De az őrülden mély, tüdőt tépően hangos.

És mert túl hangosan kaptam levegő után, Holló keze lendül, és a fenekemen csattan a tenyere. Szisszenek, mert az ordítás újabb fenytést jelentene. Már az egész hátsóm lángol.

De ez a póz kissé más, mint az eddigiék, egyre kicsavartabb, kitárulkozóbb, többen is néznek már, mint eddig.

Mozgatnia kell, hogy ne álljon le a vérkeringésem és ne károsodjanak az idegeim. Az én testem nem szokott még ehhez, komoly sérülést is szerezhetek.

Szerencsére már csak egy póz maradt hátra.

Lekerülnek a csomók a combomról. Óvatosan nyújtja ki a lábam, egyiket az egyik, a másikat a másik oszlophoz kötözi ki. Pontosan az öle alatt vagyok.

Kőkeményen áll a farka. Én is szenvedek, de ő is.

Nem számít a kínunk, a kötés nem erről szól. A hajszálnyi szex is csak azért van, hogy jobban kajálja a nép a műsort.

Holló arcára gonosz mosoly kúszik, miközben az ágyneműtől megfosztott matracról felmarkol egy apró távirányítót. Aztán megnyomja a gombot.

Összeszorított foggal küzdök az ordítás ellen. A méhem legmélyéig érzem a hüvelyemben a lágy vibrálást. Semmi több, csak egy apró kis g-spot izgató tojás. Nem hoz megkönnyebbülést a rohadék. Ha végeztünk, kihajítom az ablakon.

Szétvetett tagokkal remegtet a vibrálása a levegőben. Remeg minden porcikám a megerőltetéstől, az izmainm lángolnak, és a bőröm sajog ott, ahol Holló tenyerének nyomai díszítik.

Mégis ez valahogy más érzés, mint régen, ahogy az egyik exem a múltban felpofozott. Most nem zsibbaszt halált félő őzgidává a félelem, bár remegek, minden sejtem kitölti a várakozás.

Holló varázsol, bizalmasan suttogja bele a kérdéseket a csendbe, én pedig engedélyt adok, mert a szavai, az érintése a kötelek ellenére feloldoznak a múlt szarságai alól. Eszembe juttatják, de a biztonság, ami beburkol, megvéd azoktól a fájdalmas emlékektől.

A jelen fájdalma kitölti a hüvelyem mélyén rezgésre koncentráló tudatom. Holló gyűrűre erősített fémkarma a hasfalamba mar a köldököm alatt. Az ágyékom felé húzott vonal örülten lángol, túl forró, túlságosan fáj. Őszinte üvöltés hagyja el a szám. Az első, ami nem megjátszott.

Holló nem kímél. A gyűrű éle mélyen jár, szétpattintja a bőröm. A csendben hallom, és tudom, hogy ő is hallotta, mert egy „Bassza meg!” selymes hangján suttogásnál hangosabban fúródik az agyam mélyén a fájdalomközpontomba. Talán élvezetet hallok ki a hangjából a vérem csordogálása miatt?

Ott a robadt kis alma a fényes héjjal. Végül minden férfi ilyené válik.

Egy félelemmel teli pillanat után forróság ömlik szét a köldököm körül, Holló nyelve követi a szétfolyó fájdalmat.

Vérzek, és ahogy ez a tudatom mélyére hatol, újabb ordítás hagyja el a szám. Nem kaptam engedélyt rá, ezért jár a büntetés.

– Hogyan büntesselek meg? – kúszik be a látóterembe a köteleimet tartó kézhez tartozó személy arca. Holló szája és álla vöröslík. Nem túlzás.

Nyöszörgök, mert képtelen vagyok megszólalni. Szüntelen remegős táncot jár minden izmom. Olyan érzés lehet, mint a zuhanás előtti pillanat a pokol fölé belógó szikla szélén. Elengedném, de ott ragadtak a görcsbe feszülő ujjaim a peremen. A kötél tart, de a kötél okozta fájdalom túl sok.

Ott ragadok a peremen. Átlényegülök, kapaszkodom.

Illa jár a fejemben, aztán valamiért eszembe jut Dani a bugyuta üzeneteivel. Majd minden koszban fuldokló lakás, minden szemeteszsák, ami az én lakásomban halmozódott fel. Eszembe jut minden szépen becsomagolt, eddig eldobozolt emlék, ami arra vár a fejemben lévő magányos, gyűjtögető Kata szobájában, hogy eldöntsék, mi legyen a sorsa.

– Nos? – hallok átszűrődni a képzeletbeli kartondoboz tengeren. – Azt írják a nézők, büntetés helyett orgazmust érdemelsz. De vajon kibírod?

Nem vagyok benne biztos. Abban sem, hogy képes lenne arra, hogy a puncim zsibbadtságát valami mássá alakítsa.

Emlék Illa azt súgja, hagyjam a dolgokat áradni.

Hagyom. A kezdődő fájdalom gyönyörre transzformálódik a lábam közt. Hüvelykujjak masszírozzák simára a remegő izmaimat a combtövemben, a tojás eltűnik a méhnyakamról, nem gyilkol tovább. Kutakodó ujjak maradnak, miközben Holló nyelve a csiklómat keresi.

Megtalálja, de még mennyire, hogy meg! Nyalja, szívja, vergődős a kín. Aztán mintha elragadna a semmi. Talán túl gyors volt az ár.

- DAN -

A hajnali cigim nyomom el a hálósobám külső ablakpárkányára fagyott Coopos kukoricás konzervdobozban. A csipa még a szemem sarkába száradva, minden, ami melegít a csípőcsontomig lecsúszott, kinyúlt derékgumis pizsamanadrág. Dideregve ébredezek a hidegben.

Semmi kedvem ma is ott rohadni a mobilos pult mögött, hogy elmondjam, nincs az asztal alatt kikódolt, valahonnan lopott, karcmentes, menő mobil olcsóér'. A másik kategória, akiktől kiütéseim lesznek, azok a kölykök, akik odasunnyognak sulis után, hogy fel tudnánk-e oldani a szülői korlátozásokat.

Morgolódva készülök az utolsó, karácsony előtti agybajra, amikor kiszúrok egy nőt átvágni a piac előtti kis téren. Két hatalmas hátizsákot cipelve lohol egy keverék forma kutya után. Semmi extra nem lenne, de felismerem benne Katát. A zöld tincs a hajában, ami még pár nappal ezelőtt majdnem kopott volt, már élénknél is élénkebb zöld. A fekete szövetkabát begombolatlanul lengedezik utána, a cipője sarka a hajnali csendben hangosan kopog a kövön. Folyik ki utána a szemem, annyira csinos.

Rozsdás doboza előtt áll meg. Nyújtózkodva nézem, hogy bedob neki egy táskát, majd tovább rohan a kutyával. Már második alkalommal látom azzal a nővel. Rozsdás nem biztos, hogy jó hatással van Katára.

Becsukom az ablakot, kivakarom magam a borostából, emberi formát öltök, majd ahelyett, hogy egyenesen a meló felé venném az irányt, útba ejtem Rozsdás kalyibáját. Biztosan otthon van, ha fázik a segge, nem szokott nagyon mozgolódni.

Odakint találok a padon. A nap pont oda süt, olvadozik körülötte a tegnapi esti hó. A közmunkásokat nézi földöntúli kábasággal a képén.

– Rozsdás! – Haptákba vágja magát. Azt hihetné az ember, hogy ezt a nőt naponta verik vagy erőszakolják, de nem. Ez nála a szokásos taktika arra, hogy szánalmat keltsen az emberben. Sunyi és ravasz, akár a róka. – Reggel Kata...

– Ki az a Kata? – kérdez vissza, és máris előretartja a markát.

– A zöld hajú – morgom oda. Kiveszem a dzsekim zsebéből a cigarettám, és felé tartom. – Csak Szofi van.

– Akkor kettőt aggyál! – Nem mondom, ért az üzlethez. Kiszedek két szálat, és egy harmadikat magamnak. Úgy érzem, valamiért kell az energia a későbbiekben. – Ruhát hozott. Azt nézd, mi szép!

Az öngyújtó lángja fölött hunyorítok a nőre.

Vastag, kötött, rózsaszín pulóver virít ki Rozsdás kabátja alól. Túl tiszta. Tetszhet neki, ha azonnal magára aggatta.

– Ennyi csak? – fújom előre a füstöt.

– Sütött húsos laposat – cuppog. – Talán még gyün, mert ki fogják paterolni a házból. De ide nem jöhet, ez az én helyem.

– Hát majd mondom neki, ha véletlen összefutnánk.

Rozsdás vigyorog, kilátszik az összes rohadt foga. Szívok kettőt mellette a cigiből. Ő nem gyújt rá, ami azt illeti soha nem teszi. A cigi az utcán, akárcsak a pia, sokat érő csereeszköz. Ha cigid van, főleg olyan, amit nem dekkból kapartál össze, akkor bármi van.

Otthagynom Rozsdás Erzsit, hadd örüljön magának, én meg gyakorlom magamban a Boldog Karácsony szöveget, hogy hibátlanul el tudjam mondani a *rohadj megek* helyett.

Nem sok kedvem van az utolsó harchoz. De Éva átjön holnap este, ha minden igaz. Neki sincs senkije, nekem sincs senkim.

Van egy fenyőfa a folyosón, odabiciklilakatozva a gázcsőhöz, de még senki sem vitte be a lakásba, és díszítette fel. Lehet, hogy ott marad a picsába, ahol van. Slim tegnap hazament a nagymuterral falura kocsonyát zabálni hígfosásig.

Éva szentbeszéde valamelyik hajnalban csak annyit ért, hogy visszaírtam anyámnak, egy „Kellemes Ünnepeket!” ahelyett, hogy figyelmen kívül hagytam volna az üzenetet.

Folyik az idő, és a szüleim, bár együgyű gondolkodásúak, mégis a szüleim. Talán a karácsony bűdös szele érintette meg a mindig fagyos Ebenezer Scrooge szívemet.

Túlélem a napot. Mindenki piros masnis új dobozt akar a fa alá, a használt szar, amiért tegnap még annyira nyálazták a pultom, ma már semmit sem ér. Fél napon át bámulom a mesekönyveit áruló szőke színész csajt, ahogy ül és olvas. Ő sem ad el, én sem adok el, de cserébe Kriszta parfümjeivel van tele a zsebünk, és jóllakunk a szaloncukorral.

Várom a holnapot Évával, aki talán jön, talán nem.

Csak az jár a fejemben, hogy elfolyik az idő, emiatt lehet, hogy a fél várost megkerülöm hazafelé, és bekopogok Kata lakására.

Csend van, nem ugat a kutya, amiről feltételezem, az övé. Remélem, jobban gondját viseli, mint a dögöltt macskának.

Csak a harmadik koppintásra nyílik ki az ajtó. Az ajtólánc mögötti résen át egy kerekesebb arcú nő néz úgy rám, mint a világ legijesztőbb teremtményére.

Hát te sem Kata vagy!

– Szia! Ne haragudj, hogy ilyen későn jöttem, Katát keresem. Bognár Dániel vagyok.

Próbálok olyan ártatlannak látszani, amennyire tudok.

– Kata? – néz rám kerekre nyílt szemmel.

Nem igaz, hogy senki sem vágja elsőre...

– Juhász Kata – morgom némileg csüggedten. Nem, biztos, hogy nem néztem el a lépcsőházat. – Van egy zöld tincs a hajában.

– A takarítás csaj? – vigyorodik el a nő az ajtólánc mögött.

Visszacsukja az ajtót, zörög valamennyit, majd szélesre tárja a bejáratot. Előre összeszorítom a segglyukamtól kezdve az összes résem, ahol izomgyűrű zár, nehogy kijöjjön valami a lakás szagai miatt, de meglepetésemre a husi szöszi egy makulátlanul tiszta lakás küszöbén billeg férfitólóban, felemás zokniban.

Mégis rossz helyen járok?

– Azt hittem, még itt találom – bólogatok, mintha tudnám, kiről beszélünk.

– Gondolom, nekik is karácsony van, és a Katád már befejezte itt a melót. Fantasztikus takarítás csaj!

Kata takarít, és nem is itt lakik? Nem úgy él a ganében, mint ahogyan láttam?

Na, mi a faszom van? Lenézek a lépcső felé, miközben azt latolgatom, mennyi idő alatt jutok le rágyújtani.

– Figyi, ez kínos lesz – nézek vissza a csajra. Beharapom belülről a szám, hogy normális pofát tudjak vágni grimasz helyett. – Nem tudod, hol lakik?

– Csak a főnöke címe van meg. Ha az jó.

Nekem bármi, ami segít abban, hogy végre Kata szeme elé kerülhessek. Ideje lenne tényleg megbeszélni a múltat, és hagyni, hogy alaposan seggbebasszon a cipője sarkával. Annyi jár neki azért, mert hétmérföldes fasz voltam.

A szöszi a patyolat konyhájában keres a tökéletesen rendezett fiókban egy jegyzetfüzetet. Sehol egy folt, minden ragyog, a hófehér fal is mintha frissen festett lenne. Úgy nézek körbe, mint akiről pontosan lerí, járt már abban a koszban, ami pár nappal ezelőtt a lakást uralta.

– Sokkal jobb, mint volt – húzom el a szám kényszeredetten.

– Szép lett – mosolyog, és ahogy a kezembe nyomja a papírt, az ujjai végigsimítanak a csuklómon.

Ő is nyomorult, én is az vagyok, mert így töltjük a egyedül az estét.

Magam sem tudom, miért mondok ilyeneket. Nem ismerem a lányt, nem tudok róla semmit, de mégsem hagyhatom egyedül csak úgy. Megszorongatom a kezét, majd boldog karácsonyt kívánok a begyakorolt mosolyommal, és szinte repülök az új címre.

Ilona. Ennyi. Ennyi van névként feltüntetve a papíron. Ilona, aki, gondolom, Kata Illája. A főnöke, akinek nem tudja rendesen kinyalni a punciját, és aki miatt folyékonyra itta az agyát a téren.

Nem lett kevesebb a kérdésem.

*

Ilka kapujában állok. A karácsonyi dekoráció odabent meghittséget varázsol, látom a jó előre feldíszített fenyőfát az ablak előtt.

Nyomom a csengőt. Lelkiismeret-furdalásom kellene legyen, mert pont ilyenkor jut eszembe házalni, amikor az elmúlt évek alatt bármikor megtehettem volna.

Minden sejtemben érzem, hogy találkoznom kell valahogy Katával, még mielőtt végére érne ez az átokverte,

nyüves év. Folyik az idő, én pedig küldetésen vagyok, mint Scrooge.

Valaki az ajtó felé döng. Kihallatszik, mert az utolsó helyi járat zörögve tovaállt, és csend lepi el az utcát. A döngő léptek mellé veszekedés zaja vegyül. Ilyen az átlag karácsony minden magyar házban.

– Ki a faszom vagy? – nyitja ki az ajtót a ház ura. Kockás, ezeréves favágó inget visel szürke, térdében foltos mackónadrágba betűrve. A haja oldalra fésült, ritkás, a szakálla olyan sűrű, hogy bele tudom képzelni az elmúlt év összes kenyérmorzsáját. – Este tíz múlt!

Hát igen, bocs... Ez a filmekben kicsit másképpen szokott kinézni.

– Illát keresem – felelem tömören.

– Este tíz múlt – ismétli meg.

Illa mégis vágja, hogy nincs túl késő, csak kevés alkohol folyt apuba a vacsoránál, kifurakszik az öreg hóna alatt, és onnan szól:

– Apa, majd én intézem!

Ezt úgy érti, hogy belökdösi az apját az ajtón, majd elém csoszog a tökömíg se érő kertkapuig rózsaszín jóganadrágban, YOLO feliratú kapucnis pulcsiban és nyuszis, szőrös mamuszban, és összefonja a karját a melle alatt.

– Meg kell ismételnem apa kérdését: Ki a faszom vagy?

– Dani – felelem.

– Ez így sovány.

– Katával dumáltam a plázában, amikor elküldtél a vérbe. Az a Dani vagyok, aki átbaszta a fejét a pornófilmmel.

– Vedd már le a kapucnit. – Fura a kérdés, de megteszem, amit kér. Letolom a fejemről, hogy megnézhesse a képem.

– Milyen pornó?

Az agyam elszáll. A csaj nem tud semmit?

– A legelső.

– Akkor te nem a kávéfazon vagy, aki az üzükben zaklatta.

– Mindkettő a csodás személyem – legyintek. A zsebem kotrom, hogy rágyújtsak. Kezdem unni a felesleges köröket. Olyan, mintha Katát a föld alá rejtették volna előlem. – Veled lakik, nem?

– Itt? – kerekedik el a szeme. A háta mögé néz a házra. Odabent még mindig veszekednek. Tisztán kihallatszik, a „minek hozza ide a kis kurva a kanjait baszni?” mondat.

– Kedvesek a szüleid – markolom meg a majdnem üres Szofis dobozt. – Pont, mint anyámék.

– Azt hiszik, mert egy fiú hozzám szól, teherbe leszek baszva. Hallhatod – int hátra.

Végre a kezemben az utolsó szál cigi. Szerencsére a csaj nem Rozsdás, hogy levámolna egy kérdésért.

– Tikkelve a szemem, ha nem kérdezném meg, de ugye, nem vagy kiskorú? – sandítok rá a gyújtóm lángja fölött. – A benti hepaj miatt fúrja a fejem a kérdés.

– Dehogy... Csak kezdenek túlságosan az agyamra menni mindennel. Próbálnak lelki terrorral hasznosságot hazudni maguknak. Tízből húsz nárcisztikus jellemvonás passzol rájuk, de szerintük a pszichológia faszság, és nekik semmi bajuk sincs. Tökéletesen normális muglik, mint Dursleyék a Harry Potterben. De ez nem lényeg. – Úgy néz rám fújtatva, mintha mindenről én tehetnék. Elhiszem, hogy tele van nála a hócipő, de kinél jobb a helyzet? – Mit akarsz te itt Katától?

– Azért itt, mert nem tudom, hogy hol kéne akarnom. – Beszívom az első slukkot, és végre egy kicsit csillapodik a belemnben a remegés. Nem most ettem, és már túl fáradt vagyok. Nem jó kombináció, mert nyűgössé tesz. – Ahová

hazavittem részegen, kiderült, hogy nem is ott lakik. A ganés lakás fent a Csebokszban nem is Katáé. Most gondolj bele, találtam ott a konyhaszekrényben egy oszló macskát...

– Te írtad azt az üzit? – kerekedik el Illa szeme, és valamiért az enyém is. Tükörreflex.

– Hány Dani mászkál Kata állítólagos lakására?

– Gyere már bel! – mondja, és úgy néz rám, mintha azt mérlegelné, életben hagy-e az este végére az apja, ha átlépek a küszöböt. – Megfagyok így.

Mondjuk, oké, nem vitathatom, mert tél van. Bólogatok, hogy rendben van. A kapu simán nyílik, nincs bezárva, mintha onnan várnák a kisjézust.

– Szóval, Dani? – kérdezi, amikor mellé állok. Nézzük az ajtóra aggatott mikulásos koszorút. – Csak hogy tudd, nagyon-nagyon szeretném, ha apám kiakadna.

Ez olyan, mint felkérés a keringőre, nem lehet rá nemet mondani. Illa felé nyújtom a kezem, ő meg szó nélkül belecsúsztatja az övét. Ugyanolyan száraz a bőre, mint Katának. Beszarás, de ezek ketten tényleg abból élnek, hogy más emberek seggét mossák ki a szarból!

De akkor minek a pornó?

Ezen filóztatva hagyom magam keresztülhúzni a döbbszent és felháborodott fejek közt. Kezét csókolommal köszönök mindenkinek, illedelmesen leveszem a cipőm az előszobában, felakasztom a dzsekim a fogastra az összes többi fölé, és hagyom, hogy Illa az emelet felé húzzon.

Nem fogadja senki a köszönésem, nem rőffent senki.

Követem felfelé a csajt a keskeny lépcsősoron a sötét emelet felé. Rózsaszín jóganadrág feszül a szép kis fenekére, ahogy lép, úgy billeg előttem a látvány. Hülye lennék nem azt nézni.

Odalent a népek észhez térnek. Megkeseredett női hang kérdése ér utol minket egy Mickey egeres matricákkal teleragasztott ajtó előtt.

– Komolyan felviszel mindenféle férfinépet, amikor ott alszik az a szegény gyermek?

– Csak ne foglalkozz velük! – néz hátra könnyörögve Illa.

Bólogatok, mert nem tudok mást tenni. Bemegyek a tetőtéri szobába. Egy kiságyban, a szoba sarkában, csillagmintás ágynemű mélyén alszik az a kisfiú, akit Katával láttam a plázában.

– Pasikat hozol fel ide?

– Nem – feleli tömören Illa.

Ledobja a pulcsiját a szoba nagy részét elfoglaló francia ágy mellé a fotelba, majd az ágyra mutat, hogy tegyem oda a seggem. Túlontúl közvetlen eddig, és nem segít idegenként kezelni őt, mert a fehér trikó alatt gombként kiálló mellbimbói mágnesként vonzzák a tekintetem.

– Nyomjad a mesét!

Kezdeném, de odalent durván megy a hisztivihar. Illa apja vergődik valami miatt. Nyilván szerény személyem a probléma.

– Ha gondolod, gyere el velem holnap anyámékhoz ebédre. Hasonlóan kellemes lenne.

– Ők is ölik egymást?

– Nem tudom, nem jártam otthon hat éve. Most először érintett meg a rossz karácsonyok szelleme. Igent mondtam muternek. Ha hoznád a kiscsákót – intek a fejemmel a kiságy felé –, garantált lenne a szélütés.

– Még megrágom, hogy csak a sajátom, vagy mindenki karácsonyát is elbasszam. Na, mi van Katával?

Elmondok mindent töviről hegyire, beleértve a legutolsó kis kalandunkat is, meg hogy láttam reggel Katát

kiglancolva, a túsarkain kopogni a piac előtt. Hozzáteszem, hogy jó lenne már a bűnbocsánat, vagy egy tökön rúgás.

Illa a tökön rúgás részét gyorsan, gondolkodás nélkül megoldja. Egyszerűen elém áll, majd a tökömbe térdel, de úgy, hogy elővigyázatosan a számra tapasztja a tenyerét.

Nem is a papától kéne fosni...

– Ennyi jár, te magad mondtad – susogja az arcomba. A szemem majd kidülled a fájdalomtól, a tökömet az agyam helyén érzem, kavarog a fejem és a gyomrom szaltózik. – Ha idehánysz, te takarítod fel!

– Eszement vagy! – dűnnyögöm bele a tenyerébe.

– Kösz! – vigyorog rám. – Nem is vagy olyan rossz pasi, mint mindig is gondoltam rólad. Valahogy patkányképűbbnek képzeltelek.

Meg kéne köszönnöm, azt hiszem, de valahogy nem hat meg a bók. A fájdalom még jojózik a tököm és az agyam közt a gerincem mentén, és az sem segít sokat, hogy a csaj még mindig ott térdel rajtam. Megragadom a csípőjét, és igazítok a nőn, hogy kényelmesebb legyen. Lelökni mégsem lökhetem le, az hogy nézne ki?

– Azt mondod, nem akadt ki? – kérdi, és leszedi a számról a tenyerét.

– Részeg volt, ami tompíthatott a dolgokon, és a bemutatkozásunk a nagy majdnem dugunk jelenetünk utánra csúszott, de utána sem zavart el.

– Ez rá vall – sóhajt az ölemben a csaj. Minden fájó, lüktető tagommal érzem magamon. Nem akar leszállni. – Mindig túl kedves.

– Elárulod, hogy hol van?

– Nem tudom – mondja, és nekidönti a homlokát a vállamnak. Olyan, mintha azt csekkolná, megfelel-e az illatom a balfaszságomhoz. – Ma én is kerestem. Eddig nem tudtam elugrani hozzá, mert Bence beteg volt, és

ilyenkor nem szabad egyedül hagynom. Anyáék nem szeretik, ha felelőtlen vagyok. Szóval érted...

– Akkor csak lakik valahol azért Kata.

– Nem adhatom ki a címét. Ki kell érdemelned! Mellesleg az én képemnek sem örülne most túlságosan.

– Nem szállsz le?

Elég rohadék kérdés, de azért fura, hogy egy ismeretlen csaj a pöcsömön ücsörög, hiába ismerkedünk manapság kurva könnyen. Ez mégsem egy kocsma megvilágítatlan leghátsó sarka.

– Jó itt nekem, hadd élvezzem ki – somolyog rám, de mégis leszáll.

– Régen reszelhettek meg, hallod! – nevetem el magam. Annak ellenére, hogy a csajt elég ordasnak tartják a saját szülei, nem hiszem, hogy bárki idejárogatna, ha ott a kölyök az ágyban. Vagy úgy egyáltalán.

– Nem éppen idén, hacsak nem számolom Katával azt a két pettinget.

Megszívom a fogam a válaszra. Nem akarom elképzelni együtt a két meztelen csajt az ágyban. Valahogy annyira természetes a gondolat, hogy ők összetartoznak, semmi kedvem tovább lovagolni ezen.

Esélyem sem lenne egyiknél sem, mint férfi, hiába dörzsölődött ez az Illa.

– Te mivel basztad fel Kata agyát?

– Kirúgtam.

– Mármint mint a csajodat?

– Mint a munkatársamat, mert miattam vették fel és én kezeskedek is...

Az gáz, nagyon gáz! Manapság nem osztogatják csak úgy a melót senkinek. Vagy nagyon mélyre be kell nyaljál valakinek, hogy bejussál a legkevesebbet fizető pozícióra, vagy lesel a munkaügyin, amíg kiutálnak valahová

próbaidőre, ahonnan majd úgylis kivágnak. Több velem egykorú munkanélküli ismerek, mint ahánynak fixen van állása.

– Merthogy?

– Merthogy van némi problémája, és azt hittem, megint túrta Hanna cuccait, és hogy az a buzi kis papírka, amire az üzit írtad, a csajé. Tök őszintén, miért kéne azt gondoljam, hogy Kata felvitt oda egy D-t?

– Ennyiér? – Komolyan levakarom a képemről a bőrt. – És még azon kattogott nekem, hogy tuti szarul nyálhat, ha nem jutott előre nálad.

– Ezt mondta? – ölt magára világosabb szellemszint a csaj a sötétben.

– Részeg volt! – Felállok, mert menni akarok, és mert jó lenne, ha odalent is megnyugodna Illa családja. Az sem zavarna, ha örökre rám sütnék az ötperces szerencsétlen gúnynevet. – Megérdemled te is, hogy száradj odalent!

– Majd holnap megengedem neked, hogy benyálazz, miután ettünk anyádéknál.

Végignézek Illán a szoba sötétjében. Hirtelen nem tudok felhozni egyetlen indokot sem, miért ne használjam ki, hogy Illa kis puncija nedves. Azon kívül, hogy ő Katáé, bárhog is tagadják egymás előtt. Elég nyilvánvaló.

– Mert ez így működik?

– Mert nem? – húzza fel a szemöldökét. Mit ne mondja, nem kell sokáig győzködjön.

– Úgyszincs jobb programom – bólintok rá.

– Felhívom reggel Katát. Éjjel nagyon ritkán olvas üziket.

– Csináld, én meg megyek. Vár otthon a fa magánya.

– Jó neked!

Ja, kurvára jó nekem.

HETEDIK FEJEZET

A remény csókja lesöpörte az asztalt,
A magányos ünnep új ajtókat nyitott.
Önmagunkkal szembesültünk, mindenki maradt,
S bezárt kapunk mindünkben megingott.

A ferde fát tartóval együtt a sarokba rugdosom. Majdnem úgy néz ki, mintha szándékosan igazítottam volna oda. A díszek összevissza, minden rendszert hanyagolva felhajigálva az ágakra. A fényfüzerek a dobozban vannak, és ott is maradnak.

Éva nem jön holnap, üzenetben mondta le az estét, mert jobb programja akadt a dokijával. De hogy ne hagyjon alább a boldogságom, anyám szüntelen inzultált üzenetekben az ebéd miatt, még este tizenegy után is. Ja, biztosan megyünk. Ebéd plusz három főre, hadd párolódjon szét a konyhában a haja.

Levakarom a képem, annyira utálom a gondolatot.

Nem tudok aludni. Kata jár a fejemben, aztán eszembe jut Illa, és a feszes kis jóganadrágja. Hogy elfelejtsem a két nőt, Amerikai Horror Story maratont tartok, főszerepben Lady Gaga indokolatlanul sokat mutogatott seggével. Imádom!

Fogy a sokadik, karácsonyra betárazott Millerem. Popcorn és sajtos-tejfölös chips hozzá a vacsorám. Évek óta ez az első alkalom, hogy Slim nélkül töltöm ezeket az átkozott napokat.

Az ablakhoz slattyogok a cukker, mégis határozottan férfias Grincses alsógatyámban, hogy rágyújtsak. Éjjeli fél tizenkettő.

Ahogy hazaestem a Kata kereső túráim utolsó helyszínéről, Illától, az X a képembe nyomta Nova Green képét az egyik #pornforyou poszt egyikében. A kép alatt link, csak egy kattintás lenne csatlakozni CorbieBDSM előzéséhez. Alig kerülne valamibe, és már fél órája veretik.

Miért van erre szüksége? Persze, kell a pénz, de miért gondolkodik ilyen végletekben? Segítséget is kérhetne bárkitől. Biztos van valaki. Ott a családja, vagy a barátnője. Ez az Illa csaj nem tűnt olyannak, aki csak úgy ott hagyná a slamasztikában.

De engem is ott hagy, mert bár tudom a nevét és a címét, az elhamarkodott ebédmeghívásra adott gyors válasz arra utal, nem jön el. Nem jönnek, merthogy ott a fia is. Bence vagy Bálint, már nem emlékszem.

Hajnali háromra elfogy a sör a hűtőből, és ez kifejezetten probléma, mert a boltok zöme december 24-e lévén heringpartit tart.

Ágyba ájulok, ott görgetem a semmit a telefon képernyőjén. A kezem automatikusan visszavissza CorbieBDSM fiókjába. Még mindig él az az istenverte link, annak ellenére, hogy az ilyeneket azonnal leszedik, ha már vége a műsornak.

Mi a lónak a faszát csinálnak eddig?

Három euróba fáj megtudni, hogy Kata az Antikrisztus karjaiban alszik édes álmot. Meztelen bőre hófehéren világít ki a fekete ágyneműből. A férfi karja óvón öleli, a kutya a lábuknál fekszik.

Visszatekerem a videót a legelejére, és máris érzem, hogy a farkam reflexből éledezni kezd. Kata van a videóban, én pedig még mindig a megszállottja vagyok.

A gyomrom összehúzódik az érzelmektől. Túl sok volt a sör. Kibaszott sok. Vagy éppen túl kevés.

*

– ...nem akarom nagyon kiritttyenteni magam, mert még anyád azt hiszi, valami kurva vagyok.

Nem tudom, ki vagyok, hol vagyok, mit csinálok, de annyi biztos, a nő a telefon másik oldalán egy ideje nyomhatja a rizsát. Én mindenesetre most ébredtem fel.

– Bocs, nem figyeltem – nyögöm.

Úgy recseg a hangom, mint random Józsi bácsié, aki hazafelé a kocsmából a biciklijével takarózott be az árokparton, és félig halálra fagyva próbálja összelapátolni magát a ganéból.

Az ablakom tárva-nyitva, ömlik be kintről Eger panaszkodó, nyugdíjasklub atmoszférájú piacparti levegője.

– Van kocsid? – Megnézem a telefon kijelzőjét, mielőtt bármit mondanék. Messengeres hívásban egy Illa nevű nő. A kisfiát öleli a profilképén. – Itt vagy?

Jó kérdés. Mocskosul lüktet a fejem.

– Nincs kocsim, csóró vagyok – felelem.

Felkelek az ágyból. Jární is úgy járok, mint aki tényleg most teszi meg az egyedfejlődése kezdőlépéseit az ároktól a főút felé.

– Nem lep meg. Fél óra múlva érted tudok menni. Oké?

Nem tudom, hogy oké-e. Annyi biztos, hogy nincs cigim, de találok egy doboz fájdalomcsillapítót a zoknis fiókom mélyén. Duplát rágok be víz nélkül.

– Kell a címem?

– Hajnalban átdobtad. Pont azután, hogy küldtél egy képet a zuhany alól.

Megáll a szívem, megáll kicsit az élet. Hogy mi a bánat van?

– Szopatsz! – sziszegem. Sosem tettem még ilyet, miért most kezdeném el?

– Bár úgy lenne! – sóhajt a nő a vonal túloldalán, mintha csak bánat nyomná a mellkasát. – Szerencsédre nem láttam hímvivarszervet hosszú hónapok óta, a tied elég perfektnak tűnt. Ezen kívül az is melletted szól, hogy még a legrészegebb állapotodban sem züllesz le félánalfabéta, hatosztályos marhává, aki összesen annyit tud írni: teccől. Ez ment meg téged attól, hogy a faszos képed miatt kiátkozzalak a világból. Pedig abban én vagyok a perfekt.

– Lehetett volna sokkal rosszabb is – dörzsölöm a homlokom. Semmi sincs meg ebből.

– Lesz is, ne aggódj!

Van benne valami, mert amikor az ember arra vágyik, hogy simán menjenek a dolgai, általában ott döglenek be a dolgok.

Hívás közben rezeg a telefonom. Megnézem a képernyőt, anyám keres. Kurvára remélem, ő kimaradt abból a szórásból, akik a zuhanyzós képekből kaphattak.

– Muter hív.

– Mondd neki, hogy időre megyünk. És a vicc kedvéért előkotortam a jegygyűrűm.

– Létezik olyan idióta, aki el akart venni? – Nem mondom, őszinte az elképedésem.

– Vicces vagy, faszfej! Készülj el, fél óra múlva tali a parkolóház mellett. Szedd majd a lábad, mert olyan a forgalom a városban, hogy soha nem érünk ki a központból.

Illa kinyom, lehetőséget ad ezzel arra, hogy végre megszabaduljak a telefontól. Becsukom az ablakot, felszedem az ágy mellől az üres sörösüvegeket, majd

szemrevételezem a lakásban a disznóólat, amit éjjeli magányomban csináltam. A hálósobám padlóján lévő ingek, pólók és nadrágok kupacai mutatják, hogy valamikor védelem közben tényleg kieshetett a kép.

Az még tisztán megvan, hogy Illa ismerősnek jelölt, dob két üzit, hogy megvan Kata, este átugorhat hozzá. Nekem is meglett Kata a neten, csak kissé másképpen, mint Illának.

A féltékenység a gyomorsavval együtt marja a torkom. Nem tudom, hogy miért más érzés most, mint ezelőtt. Kata már nem egy faszt szopott a pornókban, az mégis hazavág, hogy egy férfi karjában láttam aludni. Aztán láttam minden mást is, amit alvás előtt csináltak.

Nincs jogom féltékenynek lenni. Igazság szerint semmihez sincs jogom Katával kapcsolatban.

Felveszek a földről egy fekete, kevésbé gyűřött inget, és keresek hozzá egy visszafogott farmert. Azzal, hogy nem a kedvenc gyakorlómban állítok be vasárnapi ebédre, már anyám kedvére teszek. Megmosakodom és helyrepopozom a hajam.

Fél óra alatt a gyógyszerem is hatni kezd.

A sarkon várom egy szatyornyi ajándék bonbonnal és pálinkával az ingyen taxit. Érkezik is fekete Opel-szárnyakon a nő. Hátról a gyerekülésbe ül egy gyerek, aki nagy szemekkel méreget.

– Szia, bácsi! – mondja a hajamnak, mert ő sem lát tovább a rasztáimnál. Minden kölyöknek ez a legérdekesebb dolog. – Anyu agyégőrcsőt kapott mamitól, azért ebédelünk az anyukádnál.

Hát ezt nem csodálom; Illa szülei majdnem olyan rémesek, mint az enyéim.

Máris kedvelem a gyereket az őszintesége miatt.

Anyucija a vezető ülésben fekete szoknyában és egy ezüstösen csillogó kardigánban feszeng, ami alatt tippre melltartó sincs. Fekete harisnya takarja a lábait. Nem akarom tudni, hogy mutat hátulról a segge. Fájna úgy végigülni az ebédet.

– Makk kapitány! – susogja Illa üdvözlésül olyan halkan, hogy ne hallatszódjon hátra. A szemem forgatva fordulok a kiskrapek felé. Elvégre ő úriemberhez méltón üdvözölt, nem úgy, mint az anyja.

– Csál! – tartom ki a kezem. A gyerek nem szarozik, belecsap egy isteneset. – Dani vagyok.

– Kovács Bence! A Katica csoportba járok, és traktor a jelem.

– Az igen!

Elképzelem anyám fejét, ha meghallja ezeket.

– Kössünk üzletet – fordulok hátra az ülésben, ahogy bekötöttem magam. Illa kanyarodik, élesíti a GPS-t, csikorognak a kerekek, sikoltanak az öreg mamák a környéken. Ez a nő kész elmebeteg. – Levámolhatsz ünnepek után a játékboltban, ha megteszel nekem valamit.

– Mi az a levámolhatsz? – kérdezi totál őszinte arccal.

– Kifizeti neked a biciklit – segít ki Illa.

Ránézek a boszorkányra, ahogy a hegyek felé veszi az irányt. Nyugodtan ül, egyik keze a váltón, a másik a kormányon; könnyen kanyarodik, mert szarik a forgalomra.

– Világít a motorhiba lámpád, Bicikli – morgom oda.

– A végén azt is fizetheted. Nekem nincsenek morális problémáim azzal, hogy lehúzzak valakit pénzzel – mosolyog édesen.

Képzletben a térdemre fektetem a csajt, és úgy elfenekelem, hogy újévig nem lesz képes ráülni a formás kis seggére.

– Egyezzünk meg a bicajban, jó? – nézek újra a gyerekekre. Már izgatottan ficereg a gyereküléses bigyón. – De, amit most mondok, arról nem beszélhetsz róla senkinek! Megígéred?

– Igen! – Úgy mozog a feje, mint nagyapám régi Ladájában a bólogatós tacsónak a kalaptartón. Bár az is csak addig mozgott, míg az unokatestvérem lehányta.

– Csak ma, a kedvemért Bognár Bence leszel, én meg az apu.

– De az hazugság!

Olyan kerek szemmel néz rám a kölyök, hogy kényelmetlenül érzem magam. Nem vihetem rá a bűn útjára. Nem lenne szép dolog.

– Szép nevelés! – bólintok elismerően.

Előre fordulok, nézem a város egyre közeledő, ritkuló végét. Könnyörög a fejembe zárt sokkal fiatalabb énem, hogy húzzunk innen a gyászba, semmi szükség nincs békére az ősökkel.

Egy idióta vagyok, amiért ezt így összeszartam.

– Figyelj, ne parázz, menjünk! Semmi kedvem hazamenni, hallgatni apámat és a nagybátyámat, ahogy seggrészezen fociról és a politikáról ordibálnak egymás arcába két méterről egész délután.

– Nem tudhatod, ez mennyiben lesz más – veregetem meg a combját.

Valahogy túl ösztönös a mozdulat. Semennyire sincs ellenemre, pedig azon túl, hogy szép csülkei vannak a csajnak, és a cicije átszúrja a kardigánját, még nem érzek sok szimpátiát felé. Ráadásul Kata csaja. Kata ki tudja kije. Féltékenynek kéne lennem rá is, mint arra a gót istenfaszára a videóból.

A kezem Illa combján marad egészen addig, amíg azt nem mondja a GPS, hogy megérkeztünk az úti célhoz. Addigra kék-zöld foltos lehet a lába a tenyerem alatt.

Dudálni sem kell, azonnal jön a házam népe a kapuhoz. Két kutya tépi a kerítést, anyám előre bög. Kimászom a kocsiból, úriember módjára nyitom az asszony előtt is az ajtót, majd kivesszük a kölyköt. Bence befogja a szemét, mert nem tetszenek neki a kutyák. Illa kitalálja, hogy vigyem a karomban a gyereket.

Tényleg úgy vonulunk, mint egy család. Pusztit nyomok anyám arcára, hátha abbahagyja a pityergést és a megállás nélküli Danikámozást. Már nem olyan fiatal, mint ahogyan emlékeztem rá. Apám egy fejjel alacsonyabb nálam. Összement vagy én nőtem, bánat se tudja.

Odabent leteszem a gyereket, rémülten néz körbe, majd az anyja lábához bújik. Megszorongatom a vállát, hogy tudja, mélységesen megértem, ha fél, mert én is rettegek, csak nekem nincsen kihez bújni. Ez nem az a mese, hogy egy atombiztos társ fogja hátul, suttyomban a kezem, hogy ne pisikéljek be én is az aggodalomtól.

– Hát te ki vagy? – hajol bele anyám Bence arcába.

Várom, hogy sírjon a gyerek, hogy azt mondhassuk, elmegyünk a picsába, nem maradunk tovább, de a kölyök megembereli magát, és bemutatkozik.

– Bodnár Bence – mondja. Csak egy kicsit botlott bele a névbe. Bognár helyett Bodnár nem olyan feltűnő.

Muter kenyérre kenődik, apám máris inni akar, mert nem én vezetek. Meg hát nem férfi az, aki nem ver be egy felest a töltött káposzta előtt. Kell a pia, mert a tervem, hogy kiakasszam anyámékat egy gyerekkel, úgy omlott össze, mint egy kártyavár. Imádják a kölyköt.

Iszunk rá is, és mindenre is. Ahogy kiveszem apám egyre kásásabb beszédéből, azért is inni kell, mert milyen a hajam. Nem férfiemberhez méltó.

Telik az idő. Odakint nő a sötét, idebent nagy a szentkarácsony. Bence fél tálca krémessel a hasában alszik a kanapén az öreg macskánkat ölelve. A gyomromban görcsöt köt a hazugság, amit ma estére masnival becsomagoltunk. Nem rossz ez a családozás, kedvelem Illát. Igaz, hogy huszonöt múltam, és aki legközelebb állna hozzá, hogy véletlenül teherbe ejtsem és elvegyem, az Éva.

– Gyere, gyűjtsunk rá, apuci! – hajtja Illa a vállamra a fejét.

Eddig a telefonját markolta és az anyjával váltott igencsak kellemetlen üzeneteket. *Ha nem jössz ma este baba Karácsonyra, akkor ne is gyere egyáltalán baba. Nem ezért gondoskodtunk rólad, hogy ne tiszteljen meg minket a vacsoránál a nagyasszony! És hozd baba az unokámat!*

Fixen felbaszom a saját agyam Illa helyett is.

Neki sem úgy alakult a napja, mint tervezte, és nekem sem. Ez a családos dolog, még ha nem is igazi, jól működő hazugságként odavágja a lelket. Az enyémet legalábbis.

Nem láttam a szüleimet azóta, hogy elküldtek sok éve. Nem kerestem őket, ők sem nagyon törték magukat a néhány üzeneten kívül, de azért sejtem, hogy anyám mit érezhet most látva az unokáját.

Bence haláli gyerek, éles nyelvvel, igencsak nagy gasztronómus. Szétgyalázta az asztal mellett az igazi nagyanyját. Az én anyám rántott húsa, ezerszer jobb, mint a mamié.

Egy pillanatra úgy dagadt a mellem, mint mutéré.

Állunk a teraszon, odabent az ősök. Illa rágyújt, és átadja a cigijét.

– Irigyellek.

Megrándul a szám széle, hiszen ma este minden színjáték. A béke is.

Mélyen beszívom az első slukkot, mert kurvára érzem, hogy kell.

Illa másikat gyűjt magának.

– Kata miatt basztak ki. Anyámnak sosem volt szimpatikus, apám előre kurvázta. Ahogy megtudták a pornós dolgot, közölték, hogy érettségi után már nem akarnak itthon látni. Csak anyám jött el a ballagásomra. Nem volt odarittentett dínomdánom és tyúkhúsleves. A szóbeli felkészülős szünetben léptem le.

– Akkor miért vagyunk itt? – néz rám Illa a saját cigije fölött mélységes elítéléssel az arcán.

– Mert szentimentális balfasz vagyok. – Nekidőlök a ház falának. Odabentről ordít a csend, talán anyámék ott állnak az ablak előtt és hallgatóznak. – Kata sem haragszik rám.

– Erre ne vegyél mérget – égeti át a pillantásával Illa a koponyám falát.

Na, igen. Nem mondhatjuk, hogy a józan Kata ugyanazt mondaná, mint a részeg.

– Nem akartam tovább mérgezni magam a múlttal. A szarral. Kata sem biztos, hogy haragszik, és végre elengedhetném én is, mert elfolyik a kibaszott idő. Tudod.

– Tudom – sóhajt. Két lépés távolságra áll, de valahogy az oldalához dől, amire feleszmélek a mélyből. A karom automatikusan a kabátja alá csúszik, hogy magamhoz húzzam a derekánál fogva. – Szeretnék még veled találkozni.

– Hogy benyálazzalak?

Lenézek rá, nem remeg, nem fázik, nem fél, nem mutat semmilyen érzelmet. Nem tudok olvasni az arcából.

Idegen, és ez nem szépítés. Idegenebb, mint bármelyik kalandom eddig, és határozottan nem olyan, mint Éva.

– Hagyd, butaság az egész – rázza meg magát. Otthagy, és elnyomja a cigijét apám ezeréves, fedeles hamutartójában. – Nem tudom, mit gondoltam.

– Kata miatt? – kérdem.

Valóban oltári nagy genyaság lenne, ha a barátnője összejárna velem a háta mögött. Azok után, amit a múltban tettem.

– Egy kicsit miatta is – húzza el a szája sarkát. – Leginkább magam miatt. Ez nem Hollywood. Ez a kiábrándító, magyar valóság, ahol egy egyedülálló senkinek gyerekkel semmi esélye normális pasit leakasztani. Találok valakit, ha apámék nem üldözik el pusztá, kurva jószándékból, igen, bele is esek, ez sem nehéz, hagyom magam újra felkoppintani a CSOK-os lakás miatt, mert két gyerekre többet adnak, aztán senyvedünk az új, átlagos, kispénzű, félrekúrós férjemmel a panelban tíz évig, mert eladni sem lehet addig az állam kötelezése miatt. Semmi másra nincs kilátásom. Maradok inkább baszatlan, az a legnyugodtabb.

– Az sem jobb, ha anyádék gyilkolják labilissá a lelked.

– Az már egy ideje folyamatban – sóhajtozza.

Nem tudom nem átölelni. Hagyja. A telefonja közben csörög, és nem kell tippeljem, hogy a hazaiak keresik. Elő sem veszi. Bebújik az ölelésembe, és az ingembe dűnnyögi:

– Boldog Karácsonyt, baszod!

– Boldog Karácsonyt – felelem a hajába borulva.

Újra érzem a fejem. Apám pálinkája fáj.

Illa végre megölel; megszorongatom annak biztos tudatában, hogy anyámék a függöny mögül leskelődnek.

– Rákentem a kurva alapozót az ingedre. Bocs, baszki, bocs!

El akar húzódni, kenné szét még jobban az odaképzelt pacát, de nem engedem.

Pont ideális mindent jobban elbaszni egy csókkal. Így hát megteszem. Csak óvatosan, mint valamikor a régmúltban, amikor megízleltem Kata száját az iskola aulájában, a sötétben.

Ez a nő másképpen, de ugyanúgy törékeny.

- NOVA -

Valaki csenget, kopog. Olyan érzés, mintha a koponyám falán zörögne. Magányosan töltöttem az estét. Eddig...

Tesco Cabernet Sauvignon extra savanyú száraz vörösbort kortyolgatva nyitom ki az ajtót. Csak minimálisan szégyellem el magam; Holló biztosan fintorogna a minőségen. Azonban nincs itt, és én nem vagyok nála. Szükségem van arra, hogy alkohollal mossam ki a fejemből minden nyomát. Kerestem azon a fényes héján a belső rohadásra utaló mélyebb, kevésbé *véres* nyomokat, de még reggelre sem találtam semmit, amit utálni tudnék benne.

A pénzért tett mindent, és nagy eséllyel pár nap múlva egy másik OnlyFans³ prostival csinálja meg ugyanezt a kört. Csak közben elképesztő nyomokat hagy a nőkben.

De ahogyan Holló mondta ma reggel, a hollók egy életre választanak maguknak társat, és ő már megtalálta a sajátját. Hisz a folytatásban, egy szebb jövőben.

³ Az OnlyFans egy internetes tartalom-előfizetési szolgáltatás, amelyet elsősorban pornográfia készítő szexmunkások használnak. A tartalomkészítők oldalára a rajongók bizonyos összegért feliratkozhatnak.

Ráveszem magam, hogy kinyissam az ajtót, de semmi kedvem ma este a társasághoz. Mégis elfordítom a kulcsot a zárban.

– Jövök már, baszki! – elégedetlenkedem.

Az üveg alján lötyög még egy kis bor, nézem a maradék piát, aztán szemrevételezem a küszöbön ácsorgó bandát. Lehet, hogy nem kellett volna ajtót nyitnom.

Pável legalább tényleg örül mindenkinek, legyen az akárki. Csóválva szagolgatja a vendégeket, szinte biztos, hogy jutalomfalatban reménykedik.

A kis lelkem egy kajaribanc.

Illa és Dani feszeng előttem. Illa lehajtott fejjel szuggerálja a turkálóban vadászott, kimondhatatlanul márkás csizmájának orrát, aztán zavarában a mellette strázsáló férfire néz. Dani is igazán fess, csupán Bence szájából az ingére csordogáló nyálcsík töri meg a macsós képet. Bence úgy csüng Dani karján, mint egy kis koala. Alszik.

– Ilyen sokáig nem voltam távol – intek a borosüveggel, hogy kerüljenek beljebb.

Karácsony van, fáradt vagyok, sajog még mindenem a shibaritól, és a csalódottságtól, hogy Holló nem használt ki annyira, mint amennyire vágytam rá. De hát nem akarta feleslegesen lövöldözni a patront. A feleségével akart lefeküdni.

Mégis mit számított volna egy kis szex?

Úgysem tudja meg tőlem az a nő, hogy Holló szexelt-e vagy csak kinyalt kínzás közben.

– Anyáméknál voltunk, nem akartam egyedül menni – magyarázza Dani.

Gondolkodom, de nem tudom felidézni a szülei arcát. Nagyon régen volt, hogy Dan és Nova összehozta azt a bizonyos első pornót.

Budapestre gondolkodok, arra, hogy milyen jó lett volna még maradni a pasival, és nem hazajönni azért, hogy szembenézzek önmagammal.

Undorodom, leginkább magamtól. Csak a savanyú bor adja a gondolataim gonosz élet. Látnom kéne Holló gondolatmenetében a romantikát. Édes, hogy az exnőnek tartogatta magát.

– Engem meg nem basztak meg! – emelem magasra az üveget.

Dani mélységes undorral néz vissza rám, de ez nem tántorítja el. Úgy megy előre a hálósobámba, mint aki bejárós oda. Nem enyhít a helyzeten, hogy a gyerek a karján piheg.

– Kata, csendesebben! – pisszeg le Illa. Kiveszi a kezemből az üveget, és egy kortyra lehúzza. – Édes istenem, ez borzalmas!

– Most szóltál le kilencszáz forintnyi hazug boldogságot.

– Van még? – sóhajt. Hosszan néz a hálóban éppen a fiát betakargató pasi felé. Dani seggén feszül a farmer.

– Műanyag, borszagú boldogság?

– Bármennyi jöhet – bólogat.

Kifújom a levegőt, Illa tekintetében vágyakozás bujkál. Innen nézve Dani ideális alapanyag gyereknemzésre. Nemcsak jól néz ki, de gondoskodónak is tűnik.

– A mosogató alatt – fordulok felé, aztán ahelyett, hogy maradnék tovább nézni a lakásomban meglepően kényelmesen mozgó férfit, megyek Illa után. – Hogy jött ez össze?

– Kinyomozta a címem, hogy kinyomozza a tied.

– A hangsúlytól függ, hogy ijesztő vagy éppen romantikus ez a megmozdulás. Mit akar Dexter, a darabolós gyilkos a nagy láncfűrészével?

– Cseszd meg! – vigyorodik el Illa, és ez a mosoly annyira őszinte, amelyet eddig ritkán láttam. – Nem húztak meg? Mégse pornóztál?

– Csendesebben, Illa – passzolom vissza a labdát.

Kinyitjuk a bort, előkotrok három különböző kólás poharat, amit Illa színültig tölt. Kell az első korty, hogy beszélni tudjak.

Nem így képzeltem el Illával az első találkozást. Hazafelé a vonaton azon merengtem, hogy jó lenne megpróbálni vele komolyabban. Ha benne van, persze. De olyan vékony a jég. Mindketten csúnyán járhatnánk, én pedig túl sokszor ültem seggest a lófaszba ahhoz, hogy előre nyuszi legyek.

– Nem ütheted el a kérdést így!

– Nyugi, alaposan megdolgozták – szól közbe Dani. A konyhaajtófélfának dőlve tölti ki a teret. Karba font kézzel áll, Pável a sarkában nyüszög. Pontosan tudom, mire gondol a kutya: túl finom falatnak néz ki a pasas.

Szeretném, ha engem is megsimogatna végre valaki úgy, mint ahogyan egész éjjel vágytam. Bár nem éppen ez a hím.

– Szembejött velem a Nova Green X CorbieBDSM link.

– Na, bezzeg a pornófüggőnk tudja, mire verte ki... – húzom el a szám. Dani is pofát vág. Nem tagadja, mit tett.

– Gót faszokra izgulsz?

– Kinek mi... Talán a pulikutya nem a zsánerem – mutatok a haja felé. Nekem ne szóljon be Holló miatt. Még nem hevertem ki az éjszakát. – Shibari kötözés volt, némi szopással. Most boldog vagy? – fintorgok a magas, raszta zsiráfra, aztán mellette a nőre nézek. Illa leplezni próbálja egy szájrándulással a vigyort, de nem nagyon megy neki. A várttal ellentétben nem törik le a pornó miatt.

Az ajtót sem csapja rám hisztériázva.

Bort ad Daninak, és egymáshoz furán közel állnak meg.
– Mennyit kaptál? – kérdezi Illa.

Erről inkább ne ejtsünk szót. Semmi közük hozzá.

– Inkább az a kérdés, mi folyik itt? – bökök a levegőben az egyik ártatlan képűről a másikra. Merthogy valami határozottan lehetett a két jómadár közt. Túl nagy az összhang.

– Smároltunk – vallja be Illa, zéróhoz nagyon közelítő megbánással a hangjában.

– Ühüm! – bólogatok. A poharamat fogva vonulok ki a konyhából. El kell mennem Dani mellett, és ez elég nehezen kivitelezhető, mert nem törí magát, hogy félre álljon. – Én is smároltam vele. Csak jobb lenne olyat választanod, aki nem kizárólag az én pornóímon éli ki magát.

– Kösz, de jól van a szexuális életem – fúj Dani.

– Jóban van a bal és a jobb kezed? – oltja le Illa. A hangjában ott bujkál egy hétmérföldes vigyor teljesen leplezve.

Dani nem szól vissza, nyeli a választ.

Elvigyorodom rajtuk, mert valahol édesek.

Teljesen rendben van, ha összeakadnak. Miért ne lehetne rendben? Úgy tűnik, hogy a pasi az elmúlt évek alatt megjavult, Illa pedig nem olyan nő, akiről tucattjával dobálna fel a net meztelen képeket. Akár még működhet is köztük.

De nem azért vannak itt, hogy Illával összekovácsolódjon a kapcsolatam.

– Azért jöttetek, hogy kioktassatok arról, mennyire elbaszott irányba kanyarog a Kata patak?

– Nem – mondja Illa, éppen akkor, amikor az újdonsült pasija azt kotyogja:

– Megfordult a fejemben.

– Nem igazán van hozzá jogod! – mosolygok rá, mint aki mérget készül köpni a szeme közé.

Ledobom magam a kanapé elé a puha szőnyegre. Eleget ittam már, és a vörösbor nem mutatna túl jól a világos kárpiton. Nem bízom a kezemben.

Elrendezgetem magamon a hosszú pólót, hogy véletlen se látszódjon ki alóla, amit még nem látott a világ prűdebb fele. Nem rittyentettem ki magam a magányos piáláshoz.

Illa felül a vállam mellé, Dani meglep, mert a padlót választja velem szemben. Pável, az áruló azonnal a keze alatt terem. Ingyen simogatásért adja el a lelkét.

– Bocsánatkéréssel tartozom – kezd duruzsolásba Illa. Nem vágyom most a sajnálkozásba csomagolt lebaszásra. És ami azt illeti, Danitól sem várok semmit. Amit megbeszéltünk legutóbb, az én részemről még mindig él.

– Nem, nem kell – legyintek hátra. A fejem a kanapéra döntöm, párnának használom, és nézem Illa szép, csokoládészínű szemét. – Így vagy úgy, de igazad volt.

Csak azt tette, amit bárki tett volna, akinek van egy kis igazságérzete.

Megoldottam a problémáimat, csak pár célzatos rúgás kellett, hogy az ünnepek után be tudjam fizetni a csekkeket. Megoldottam, hogy most melegben legyünk, és azt is, hogy legyen vacsorára való még pár hónapig. Amíg találok rendes állást.

És Holló úgy búcsúzott a Keletiben a homlokomra nyomott csók előtt, hogyha bármikor úgy van, írjak neki. Ha filmezni akarok vele, vagy ha csak szükségem van egy jó receptre.

– Visszajöhetsz, ha akarsz, nem adtam le semmilyen papírt.

Illa ujjai a hajamba tévednek. Kócos, vad, és férfi tusfürdő illatúak a tincseim. Miután Holló helyrepopozott,

nem foglalkozott senki azzal, hogy a hajam hogyan szárad meg zuhany után. Kimerültek voltunk mindketten.

Illát mégsem zavarja a rendezetlenségem, pedig ő tipikusan olyan nő, aki maximalista önmagával és a külsejével szemben. Belebújok a tenyerébe, mert a bor az ereimben azt súgja, arra van szükségem, hogy ma este szeretetet hazudjanak nekem.

Az izmaid megkínzóttak, még ha nem is túlon túl fájdalmasan, de azóta is remeg mindenem, és a szűkös simogatások, amiket alvás előtt kaptam, nem voltak elegek.

– Még sosem éreztem magam két nő mellett felesleges harmadiknak – közli Dani, majd benyeli a pohár bor felét.

– Ne szexualizáld a beszélgetésünket! – csap Illa a szabad kezével Dani vállára.

A hajamat véletlen sem engedi el közben, az ujjai a fejbőrömet masszírozzák. Közelebb centizek hozzá a szőnyegen, és a lábának döntöm a vállam.

– Bocs! – emeli fel Dani védekezőn a kezét. – Szép a lakásod, sehol egy oszló macska. Jobb lehet kellemes illatban puncit nyalni.

– És folytatja! – prüszkölöm, de szerencsére nem a bort, csak a szót.

A férfi büszke magára, látszik a képén. Leteszi a poharat a dohányzóasztalra, és kényelmesen kinyújtja a lábát.

Szép lakásdísz válik belőle. Az összképét egyedül az rontja, hogy karikás a szeme alja.

Illá aljas módon eltérít attól, hogy tovább bámuljam Danit, az ujjai a homlokomra csúsznak, köröznak a halántékom mentén, majd végigrajzolják a szemöldököm vonalát. Lassan, de biztosan csúszok le alfába. A bor, amit bevedeltem az este, már egy ideje dolgozik azon, hogy kellemesen álmos hangulatba hozzon. Illa varázsujjai

csodásan bevonzzák a békét, ami kiegészíti az álmot hozó duruzsolást a fejemben.

– Én még nem láttam Kata egy filmjét sem.

Fél szemmel fellesek Illa arcába. Alapból hihetetlen, amit mond, mert nincs a földkerekségen olyan ökö, akit az utamba fújt volna a bolondok szele, hogy nem látta a filmjeimet. Úgy kezdődnek a gyors zátonyra futott ismeretségeim is, hogy *Hé, te kurva, láttalak a neten!*

– Nem maradtál le sok mindenről – felelem faarccal. Dani akkorát horkant, hogy Pável felmorran. Lenyelem a csúnya szavakat, inkább újra lehunyom a szemem, és élvezem azt, ami jó. – A fasz az fasz, láttál már olyat, és magával a mechanikai részével is tisztában vagy, mert már van egy fiad. Valahogy összecsiszoltad azt a gyereket.

– Mutass egy filmet! – duruzsolja Illa a fülembe. Felettem szuszog, diós bejgli és bor illatú a lehelete

– Ha ennyire látni akarod, mi van a pólóm alatt, csak szólnod kell – markolom be az említett anyag alját.

– Melyiket akarod? – áll mellé a bűnben Dani.

A lábfeje a meztelen vádlimhoz ér, ahogy közelebb csúszik a szőnyegen.

– Karácsony van, basszátok meg! Nem fogunk pornót lesni! Főleg nem az enyéimet! – tartom ki két oldalra a kezemet. Illa csak pislog, Dani arcán olyan kifejezés, amit bár ismerek a férfiaktól, nem mernék rá megesküdni, hogy nála is szexet jelent. – Ha dugni akartok, szóljatok, lemegyek a kutyával vagy két percre.

– Beszölt! – vihog Illa.

Tagadhatatlanul dolgozik benne is a bor. Pirospozsgás az arca, túlfűtöttség, ezért felnyúlok, és az álla csücskénél fogva húzom le egy csókra. Engedékenyen nyílik az ajka. Édes az íze, nem csodálkozom azon, hogy Dani is meg akarta kóstolni.

Lágyan ér össze a szánk, felváltva szívom be az alsó, majd a felső ajkát, incselkedve veszem rá, hogy kivirágozzon, hogy elfelejtse, nem vagyunk egyedül. Simítjuk egymás nyelvét. Illa nyöszörög a csóktól, a körmei a fejbőrömbe mélyednek, amitől én is felnyögök. Fél méternyire a padlón Dani ficereg. Kényelmetlennek hangzik a helyzete. Talán még nem látott két nőt ilyen közel egymáshoz, csak a képernyőn. Ez nem az az este, amikor ennél több perverzséget kap. Nem azért csípték ki magukat, és jöttek hármában, Bencével a karjukban, mert szexről akarnak dumálni.

– Gáz van amúgy? – kérdem, miután hagyom Illát levegőhöz jutni. – Ha nem miattam van itt életem legmeglepőbb párosa, plusz egy mini fő, akkor miért?

Illa nem felel, Dani úgy ül keresztbe tett lábakkal, mint aki azt próbálja leplezni, hogy a felállni és megmutatkozni kívánczó farkát préseli össze a combjaival. Így ülünk egy ideig a csendben.

– Nekem így is jó – sóhajtom. – Kihúzkod a kanapét? – bököm meg Dani lábát a lábfejemmel.

Bólogat, felkel, nyújtja a kezét, hogy engem is felhúzzon, el az útból. Lendületből ránt a mellkasának. Illa vihog mögöttem. Szerintem kint van az egész seggem.

Kihúzzuk a kanapét. Hozok párnákat és takarót, Illának a kedvenc alvós pólóját. A #pornqueen felirat mögött domborodó ciciken ragad Dani pillantása.

Fogy a bor, Bence felébred és elmegy pisilni, de még az sem töri meg a hangulatot, hogy ő inkább a nappaliban aludna Pávellal. Jó napja volt, francia krémessel, dobostortával, rántott hússal és Mirci macskával fog álmodni. Azt is megsúgja, hogy nagyon kedvesek az új nagyszülei.

Túl kicsi még a mocskos igazságokhoz, hagyjuk, hadd álmodjon szépeket.

Két üveg bor párolódik el szempillantásnyi idő alatt. Fecsegjük a szót, és minden ellenérzésem ellenére telibe bagózzuk a hálószobámat bukóra nyitott ablak mellett is.

Félig leragadó szemmel bújok Illa vállához. Dani a mosdóból jön ki, a tekintete pontosan olyan sötét, mint sok évvel ezelőtt azon a januári éjszakán, amikor odaadtam magam neki. Most más, mint az a fiú, mégis ugyanolyan határozatlanság lakik benne. Áll mellettünk egy ideig, talán gyönyörködik bennünk, aztán olyat sóhajt, hogy beleremegnek a falak.

– Hazamegyek – mondja úgy, mintha ez a szó azt jelentené, mentálisan most szúrta tőkön magát. Mégis milyen férfi hagy ott két részeg nőt?

– Maradj – ásítom Illa pólójába.

A bejárati ajtót már bezártam, és ha összehúzzuk magunkat, akkor sok rossz ember kis helyen is elfér.

Üzenetet rezeg a telefonom. Két hosszú, egy rövid. Felmarkolom a mobilom a matracról, miközben nézem Danit, ahogy ingyen sztriptízbe kezd. Nem kell kétszer mondani neki, hogy maradjon; gombolja az ingét, csusszan a nadrágja, és amíg Illa arrébb teszi a seggét az ágy közepéről a szélére, Dani letapossa a zokniját is.

A képernyőre nézek. Nehezen tudom palástolni a meglepettségem, mert Holló írt.

Holló: Ha nincs programod Szilveszterre, szívesen meginvitáltatnám magamat.

Én: Gyere!

Holló: Boldog Karácsonyt!

Én: Végre tényleg boldog. :D

Én: Boldog Karácsonyt!

Nehezen leplezem a mosolyt. A szívem száguld, és igazából nem tudom megmagyarázni, hogy miért.

Dani jön, bemászik mögém, tényleg hárman fekszünk az ágyamban. Forró bőre az enyémet perzseli hátulról. Szép dudor nyomódik a fenekemnek. Akkor esik le, hogy nincs rajtam bugyi. A csendes bassza meg a hátam mögül azt suttogja, neki is feltűnt. Nem ficergek, nem kísértem a sorsot, a mázsás marok is ezt üzeni a csípőmön, ahogy lefog.

Túlontúl meghitté válik a csend, bizseregni kezd minden porcikám, mert a meghitt csendek sok mindent hazudnak. Békét is, vágyakat is...

– Apa ma reggel megütött. – ...és sok esetben sokkoló dolgokat.

– Mert? – könnyökölök fel.

Dani ösztönösen nyom vissza a matracra, hogy ne csesszem el Illa kirohanását, vagy a seggemmel ne ingereljem tovább. Sosem lehet tudni. A férfi hozzátapad a hátamhoz, a keze túlér így a mellkasomon, eléri Illa kezét.

Én is azt fogom.

Mindkettőnkbe szorult azért némi tapintat.

– Behúztál neki? – Nem tudom befogni.

– Nem, csak otthagytam. Egy fasz... Úgy hiszi, hogy így még képes irányítani. Tudják, hogy el akarok menekülni. Nem érzem jól magam, és már Bence sem.

– Maradj itt – kérem. Nem éppen gyermekbarát palota a lakásom, de átmenetileg minden megteszi. Még pár kartondoboz is kint az esőben, ha úgy hozza a szükség. De inkább ne hozza.

– Kösz! – sóhajtja a hálószoza csendjébe. – De csak, amíg lezsírozom a Kovács házat.

– Akár utána is.

Bólogat mindenki. Illa belefészkelné magát az ölelésembe, én pedig Daniéba, de a pasi mást gondol.

– Gyere – mondja, és áthúzza Illát középre.

– Hé! – sikolt mellettem Illa – Már majdnem jó volt.

– Dehogyan volt... – rázza meg Dani a rasztáit, lekapcsolja a kislámpát, ami eddig a fényt adta, fekszünk hárman a sötét szobában.

Raszta tincsek hullanak az arcom mellé, egy kicsit bemélyed a matrac mellettem, miközben cuppogó hangok szemérmetlen hangja tölti meg a hálósobám. Ezek ketten csókolóznak. A smárolás elűzi a bánatot, az már biztos.

Nem tart sokáig, a kezdődő orgia szaga eloszlik a levegőből, elalszanak. Bámulnám a plafont, de nem látom, csak a nagy, sötét semmit. A redőnyök kizárnak minden fényt, cserébe zakatoló gondolatokat lakatolnak a fejembe.

Pörög a film az elmúlt napokról a szemem előtt, álomszárnyakon tér vissza Holló. Olyannyira, hogy érzem a meleg, forró kezét a hasamon. Tetszik az érintés, belebújok.

Átvetem a lábam a lábakon, mert az ujjak a köldököm alá csúsznak, be a meleg részbe. Egy ujj, majd kettő, pontosan megfelelő szögbe begördítve hozza el a bortól szédülős, igazán boldog álmot.

*

A takaró alatt csupasz seggel ébredek. A pólóm az éjszaka folyamán a nyakamban kötött ki. Egyedül fekszem elgémberedett tagokkal. Úgy kelek, mint akit megvertek, elgázoltak, aztán kiklopoltak, és ehhez még eszméletlenül kell pisilnem is.

A legfájdalmasabb ebben az évben ma reggel felkelni.

Az óra szerint hajnali kicseszett négy!

A nappaliban Bence még alszik, hála az égnek, Pável sehol, a konyhából szűrődik ki némi fény.

Pisilek, kezet mosok, majd fogat, de még ettől sem érzem magam igazán embernek. Talán egy kávé sokat dob az állapotomon. Nem tudom, hogy mi az istent kell csinálni ilyen korán.

Elfordulok a folyosón a konyha felé, és odafigyok az ajtóba. Illa és Dani falják egymást. A gyomrom szaltózik a látványra, de nem azon az undorodó megmozdulással, amiből tudom, hogy pillanatokon belül hányás lesz, de nem ám. Ez a jó rándulás. Ezek ketten szépek, szexik, és combközépig nedves leszek a látványtól.

– Kata, bakker! – tolja el rajtakapottan Illa úgy Danit, hogy a pasi majdnem nekiesik a hűtőnek.

– Ha már ott vagy, vedd ki a tejet, légy szíves.

Próbálok nem foglalkozni velük, bekészítem a kotyogóst, és alágyújtok. Daninak időbe telik felfogni, amit kértem, mert már fröcsög a kávé, amikor végre a pultra tolja a tejes dobozt.

– Nem vagy egy reggeli ember – morogja, amikor feltűnik neki, csak egyetlen kávé poharat vettem elő. Meg is erősít a gondolatban: – Nekem nem adsz?

– Hajnali négy van, ember. Kurvára nem érdemelted ki a kávémat!

Illá szégyellősen mosolyog, a szája sarkán a felfelé húzó kunkor pedig azt mondja, Dani igenis érdemel dolgokat. Illa szája vörösre csókolt, a haja alaposan szétzilált, és biztos vagyok benne, hogy ugyanolyan nedves lehet odalent, mint én.

Zubog le a kávé. Kiporciózok egy adagot, és nyakon öntöm tejjel.

– Mégis alapos lehetett – mondom az első, boldogító korty után.

– Nem eléggé – kuncog Illa úgy, hogyha én lennék a pasi, már réges-régen tolnám le a répámat a reszelőjén.

Kortyolok még egyet a kávémből, majd Dani kezébe nyomom a poharat, hadd igya meg, ha akarja. Illához préselem a mellkasom, közrefogom a karommal, és csapdába ejtem a konyhapult előtt.

– Maradsz? – Bólogat, és lepillant a számra, majd fel valahová a fejem fölé. – Mert akkor alhatnánk, mielőtt a fény felkelti a fiadat.

– Alhatnánk – néz vissza rám.

Dani kérdés nélkül nyúl át felettünk, hogy lekapcsolja a lámpát, de aztán egyikünk sem mozdul. Én biztos, hogy nem megyek arrébb egy centit sem. Kellemes csapdába esek Illa szája és Dani fenekemet simogató keze közt.

Szégyentelenek vagyunk.

Illa előzőleg duzzadtra csókolt ajkai az enyémre nyomódnak. Futó csókot engedek neki, aztán amennyire tudok, hátrébb húzódok.

– Tudjátok, én simán elfogadom, ha összekavartok. A sorsnak tök jó a humora, de túl tudom tenni magam a múlton.

– Azt hittem, féltékeny leszel – sóhajtja a számra Illa.

– Vagy kibuksz – susogja a fülembe Dani.

– Már le is zsíroztatok? – kérdezem a kettejük közé szorulva.

– Megígérte, hogy összenyalaz egy randin. Kezdsnek nem rossz.

Lecsúszik a kezem az álláról a nyakára, végigsimítok a kulcscsontján annak biztos tudatában, hogy nem kap sikítófrászt attól, ha a tenyerem tovább csúszik a testén.

Meg sem állok a bugyija széléig, ahonnan fazonra nyírt szőrcsík vezet tovább. Megállok a mutatóujjammal, mielőtt túl messzire mennék. Éreznem kell Illa testén, hogy nem

feszül be. Remegve tárja szélesebbre a lábát. Csak éppen annyira, hogy elcsússzon az ujjam begye az ajkak közt megbújó síkos borsón.

Végre meg akarom tudni, milyen érzés megízlelni a ráncok közt csordogáló nektárt.

– Benyálazhatlak én előbb, de ezúttal gyomros nélkül?

Hagyja. És az az álnok, pornófüggő fasz túl aktívan részt vesz benne.

NYOLCADIK FEJEZET

Türelemre intve várni a folytatást,
Vágyni a törődést és várni a csodát,
Lesni a palackot, mi üzenetben mondaná,
Vagy hollólábon akár: bár velem maradnál.

Reggelre Dani eltűnik. Kiosont, még a papír zsebkendőbe csomagolt gumit is eltüntette az éjjeliszekrényről. Nincs nyoma a pasasnak.

Illa csak legyint, hogy ez a férfi is olyan, mint az összes többi, ne csodálkozzak rajta. Megkapta Illa punciját, de a férfiakat túl könnyű kielégíteni, utána rohannak, nehogy véletlenül behálózódjanak.

Kettesben maradunk Illával. A reggeli, kávészagú levegőben összebújva, a konyhában tervezzük a jövőt és a következő takarítós munkát, januárra. Sorra vesszük az emailben leadott megbízásokat. Van dögivel, és még jut tavaszra is bőven.

A december az a hónap, ami a karácsonyi stresszel felveszi a januári mély depressziót. Bár eljátsszuk azt, hogy szeretjük az ünnepeket, az első, már halottak napja után az üzletekben felcsendülő All I Want For Christmas Is You kezdődallamaitól leveri a víz az emberek nagy részét.

A kínzó karácsonyi vacsorákat még csak-csak túléljük a szeretteink közt – vagy éppen azok közt, akiket legszívesebben két és fél méter mélyen látnánk egy temetőben –, a szilveszterek magánya sok embert

meggyötör. Elvárásaink vannak az utolsó nappal szemben, akkor látjuk meg igazán, milyen csődtömegek vagyunk. Gyűjtögetők, depressziósok, senkik. Eldöntjük december utolsó napján, hogy január elsejétől minden más lesz, de igazából soha semmi sem lesz más.

Hozzágyűjtünk egy napot az eddigiekhez, ami eltelt az életünkéből. A január ezt rágja meg. Befordulunk, erőt gyűjtünk műmosollyal tovább élni, csak addig, míg kisüt a nap. Elviszi a kedvünk a sötétség, a színtelenség, a végtelen hosszú január, ahol túl kell élni a decemberi nagy lábonélést.

A január olyan, mint egy végtelenbe nyúló hétfői munkanap.

Ebben az időszakban van az embereknek a legtöbb segítségre szüksége. A legtöbb depressziós ember ilyenkor érzi, hogy csak valaki mással válik képessé a túlélésre. És amíg nekem is túl kell élnem ezt a végtelen *Szomorú vasárnapot*, hiányolva az életemben valakit, vagy éppenséggel önmagam, addig nehezen tudok őszinte segítséget nyújtani.

Mások összegyűjtött szemete, a ragacs a falon, a szőnyegbe taposott foltok, a sütőben hagyott karácsonyi sült és a temérdek szennyes minden nap belep. Minden nap rám telepszik a másokból áradó letargia.

Odaveszek. Ezt éreztem Hanna lakásán is. Álltam a telehányt konyhában, penészes tetejű, szívecskékkel teleszórt muffinok halma mellett, és bőgtem.

Nem a macskán, hogy a teteme lassú mumifikálódásba kezdett a hűtő melletti kisszekrényben, hanem a muffinokon, amit Hanna azért sütött, mert hitt a szerelemben.

De csak addig a pillanatig, amíg a pasi lelépett.

Én birkóztam meg a kurva muffinokkal, vakartam ki a süttőt, mostam le százszor mindent fertőtlenítőszerrel, hogy egyszer Hanna újra süthessen valakinek.

Nem érzem magamban most ezt a mindent megváltoztatni képes erőt.

Nincs kinek süssek.

Süthetnék Illának, hiszen itt marad velem, de az csalóka, igen gyors zuhanás lenne. Manyi néni házáért fáj a szíve, ahová ugyan elhívott, hogy lakjunk együtt, de igazából nem hiszem, hogy én lennék az, akit tényleg akar. Neki egy tartóoszlopra van szüksége, egy férfira.

Nem kapnék agyvérzést tőle, ha Dani lenne az.

Bence szája szó szerint be nem állt, folyamatosan Daniról vagy a szüleiről mesélt.

Aztán a reggeli kakaó után hazamennek, mert hát mégis karácsony van, Bencét várják haza a nagyszülők, ott van a fa, van alatta ajándék, és talán nettó faszág volt tegnap elmenni Danival a Bükk lábához családosat játszani.

Illa behúzza fülét-farkát, úgy ül be a kocsiba. Még azt is mondani meri búcsúzóul, hogy hiba volt beengedni a pasit akkor este a házba, nem csoda, ha kiakadt az apja.

Semennyire sem értek ezzel sem egyet, mert mindegy, ki lett volna, aki eldönti a dominót, minden borult volna így is. Illa apja nem komplett.

Személy szerint nem szerettem soha, mert ha kettesben maradtunk, mindig jött a disznó vicceivel, betolta az arcomba a szakállas képét, hogy közvetlenebbnek tűnjön. De mindezt csak azért csinálta, hogy elég közel kerüljön hozzám letapizni.

Persze a hátam mögött ő is lekurvázott, mint mindenki más.

Intek Illa kocsija után, azután visszaslattyogok a lakáshoz, hogy eltöltssem valamivel a nagy karácsonyi

nyugit. Az emeletre vezető szintre befordulva egy nő kopácsol az ajtómnál. Nem ismeretlen, láttam már párszor. Felettem lakik.

– Segíthetek? – kérdem.

– Húzd le a zenét, te ringyó! – Kedves hangja visszhangot ver a lift és a lakásom ajtaja közt.

– Nem hallgatok zenét.

Még van türelmem. Kikerülöm a hisztérikát, és az ajtóba dugom a kulcsot.

– Akkor a tévét.

– Nincs tévém – mosolygok hátra.

A mosoly mindig zavarba hozza az embereket, mert nem tudják hová tenni a reakciót. Nem természetes mosolyogni azon, ha valaki gyaláz. Megzavarja a ritmusukat.

– Folyik hozzánk a fürdőből a vized! – kezdi a másik marhaságot. Felpillantok a plafon felé, azon gondolkodva, hogy tényleg el kell-e magyaráznom a gravitáció működését.

– Felvehetem videóra? Szerintem, ha beküldöm a tévébe, hogy a folyadék a lakásaink közt mozogva rendellenesen viselkedik, talán megdobnak egy kis pénzzel a világszenzáció miatt. Az majd fedezi a pszichiáteredet.

Tátog, mint hal a szatyorban, végre bejutok a lakásba, Pével repül felénk. Utolsó pillanatban kapom el, mielőtt a kedves szomszédra ugrana.

– Rohadt kurva vagy, láttunk a neten.

Kibökte végre a kis Caren, hogy mi böki a csőrét. Néha az SZMK anyukák kifejezetten idióták.

– Ne nézz pornót, ha fáj! – rántom meg lazán a vállam. A hónom alatt az igencsak kapálózó kutyával, bevágom az ajtót a szomszéd orra előtt.

– Kurva! – ordítja még az ajtónak, aztán feltrappol a lépcsőn.

Van ilyen. Igazság szerint egyre több alkalommal. Ez is azt hiszi, csak mert filmekben szerepelek, majd odadobom magam a férjének, hogy miattam kerül veszélybe a házassága.

Ilyen nőkkel van tele minden bolt, minden üzlet, ilyen nők közé kell beülnék, ha orvoshoz megyek. És még akkor is ilyenek, ha odamegyek segíteni rendbe tenni a lakásukat, ha elhagyja őket a férjük valaki sokkal kevésbé házsártosért.

Teljesen mindegy. De akkor sem miattam.

Nem sok szerencsém van a férfiakkal. Két alkalommal kerültem össze egy hosszabb-rövidebb, katarzisokkal teli kapcsolatba Illa apjaféle lelki sérültekkel.

Az én lelkem is belerokkant ezekbe a kapcsolatokba. Joggal tartok tőle, hogy valakinek odanyújtsam aranytálcán a lelkem, mert ugyanaz lesz a vége: várom a januárt, hogy segítsen valaki kisikálni a lakásom, a lelkem a szennyből. De ha most Illának adom a lelkem, akkor ki jön segíteni, ha majd vége lesz?

Félelmetes jövőkép. Az emberek ritkán változnak, hiába hiszik azt magukról. Én is hihetném magamról, hogy változtam, magam mögött hagytam a rosszat, az olyan dolgokat, ami miatt az emberek többsége elítél, de éppen tegnap vonatoztam haza Budapestről, miután órákon át mutogattam a seggem az interneten, na meg Hollónak, aki tökéletesen idegen.

Aki mára már nem teljesen idegen.

Az ágyra borulok, kiszedem a párna alól a telefont, és újra elolvasom Holló üzeneteit.

Mélyen befúrta a fejembe magát ez a pasi.

*

Vártam Illát, de nem jött, és végül a sok „Majd beszélünk, minden oké!” üzenete után megértettem, hogy csak a bor és az összebujás hatására érezte úgy, akar engem. Küldtem azért neki pár szívecskét, amit ha félreért, se baj. Bárhogya is legyen, ha meg is ijedt – mert előfordulhat ilyen –, akkor sem akarom, hogy ne legyen többé a barátom.

Fontos nekem, hagyok neki időt dönteni.

Arra a lehetőségre nem is akartam gondolni, hogy a szülei miatt gondolta meg magát. Szabadulni akart. Oka is van rá.

Azonban ha a nyakára mászok, nem biztos, hogy minden jobb lenne.

Hasznossá tettem magam addig is, kihasználtam az év utolsó munkanapjait, azaz befizettem a számláimat, feltöltöttem a hűtőt, és a napsütéses órákban nagyokat sétáltunk Pávellal.

Hollóra is gondoltam. Új fehéreneműt akartam beszerezni, és valami sokkal esztétikusabb ágyneműhuzatot, ami arról mesél, hogy van ízlésem, és ez nem azt jelenti, hogy a visszacsillanó virágszirmok kaleidoszkópos grafikája kisüti az ember szemét a napfényben.

De leginkább óvszerbe, síkosítóba és masszázsolajba akartam befektetni. Ha ezekből volt is itthon valaha, nem az elmúlt években lehetett. Ha a pasi nálam akarja tölteni az év utolsó napját, akkor biztos nem úgy, hogy ne szexelnénk. Végre...

Vagy félreértettem az egészet, és ő valamiféle munkára gondolt? Hiszen úgy várta a feleségét...

Megállok a pláza második emeletén leghátul egy pad mellett. Markolom a szatyraimat és írom az üzenetet.

Én: Mi a terved szilveszterkor itt?

Holló persze pont most nem ül a telefonján, hagyja, hogy felvásároljam a fél kínálatot az egyik boltban. Ágyneműhuzatot vettem, gyertyát, tálkát az éjjeliszekrényre.

A számban a blokkal megyek előre, pakolgatva a táskámban, amikor végre ír.

Holló: Bonyolódott. Nem tudom.

Én: Ez mit jelent?

Holló: Flóra maradt.

Holló: Bocs. Ő a lányom.

Tőlem elhozhatja őt is, Illa fia is aludt már a kanapémon. Csak megleszünk.

Én: Jöhettek ketten is ☺

Holló: Judit is itt van.

Én: Ő a feleséged? Nem biztos, hogy jó ötlet lenne, ha őt is hoznád.

Ott ragadok mozdulatba fagyva a mozgólépcső felé menet. Igazság szerint fel sem nézek, csak megyek előre, túl messzire, amerre a lábam visz, és nézem a három pontot, ami azt jelzi, hogy a pasas még ír. Vagy beragadt a gomb a zsebében, vagy kisregényt készül írni nekem.

Az éttermek előtt lyukadok ki, ott megyek le a mozgólépcsőn az alagsor felé, hogy végre lepakoljak mindent a kocsi csomagtartójába.

Nem kéne használnom, mert nyári gumi van rajta, de még nem az a fajta tükörre kopott, ami teljesen veszélyes lenne. Csak nem biztonságos a tapadása. Hiába van plusz pénz a kártyámon, a gumicsere most túl nagy kiadás lenne.

Szívom a fogam. Holló még mindig pötyög. Elmegyek nyolc bolt mellett is, megnézem a kisállatbolt kirakatában az akváriumban úszkáló halakat, majd a kaméleont. Telnek a percek. Még mindig semmi...

A terráriumokban visszatükröződő férfialak felbukkanása több mint meglepő. Dani áll mögöttem.

– Szia! – köszön. Szembe fordulok vele, az arcán kellemetlen, feszes mosoly, mint aki nem örül annak, hogy lát.

Nyilván nem véletlenül lépett le a lakásomról reggelre.

– Szia!

Állunk egymás mellett, odabent a boltban ugat egy kutya, de nem látom sehol. Remélem, nem zárták őt is egy ketrecbe...

Dani feszengve ácsorog. Egyik lábáról a másikra helyezi a testsúlyát. Már nem ijesztő, raszta óriás, bele merek nézni a szemébe.

– Én csak... Itt mászkálsz nem messze tőlem már húsz perce. Ha dumálni akarsz, akkor odajöhetsz.

Kábultan nézek szét körülöttünk. Holló még mindig gépel. Kezd kitörni a frász. Mi van már?

Dani úgy áll szemben velem, mintha abban a válaszban reménykedne, hogy csak őmiatta vagyok itt. Igazából fogalmam sincs, miért vagyok még mindig itt, és miért nem a kocsiba pakolok éppen be. Egyáltalán ő miért van itt?

– Nem láttalak – fújom ki a levegőt. Nem hazudok. Soha nem láttam Danit, annak ellenére, hogy ugyanabban a városban lakhatunk sok éve. Most sem vettem észre. – Te is vásárolsz?

Pontosan olyan, mintha az időjárásról beszélnék. Mintha nem is ismernénk egymást.

– Itt dolgozom a mobilosnál – kúszik őszintébb mosolyra a szája széle.

A mozgólépcsőn túlra mutat az egyik apró, mobiltelefon boltra. Fel sem tűnik. Egyszerű, semmilyen, sötét lyuk. Leginkább azért siklik át gyorsan a cégtábla felett a pillantásom, mert egy fickó támaszkodik a pultnak

ott, és úgy bámul minket, mintha ez lenne az évszázad találkozása.

– Nem ilyen állást képelnék el hozzád. – Nem hazudok. Nem tűnik túl izgalmasnak.

– Hát akkor? – kérdi felvont szemöldökkel.

– Tetkós, vagy pultos egy koszos késdobálóban. Az ilyen kispulik túl érdekesek a selyemfiúk közé. Még a pornózás is közelebb állna hozzád.

– Tehát haragszol? – A szemöldöke a homloka közepére szalad már a puli szónál.

– Én nem. Illáról nem tudom. Elhúztál kora reggel, egy böffenés nélkül.

– Bocs, közbejött valami.

– Aha – reagálom, mert valamit kell.

Kinyomom oldalt a telefonom, mert még nem érkezett meg az a válasz Hollótól. Tapasztalatból tudom, amit ennyi ideig írnak, az tele lehet magyarázkodással, és nem biztos, hogy Dani előtt lennék rá kíváncsi.

Nem mintha elszámolással tartozna nekem bárki. Szingli vagyok, nyilván okkal, és igen lényeges oka a szingliségemnek a szabadság iránti vágy. Vágyom más társaságára, és tudom, hogy jó érzés, de eddig sosem volt olyan jó, hogy utána azt érezzem, még kell. Egy kapcsolat mindig egy kis elnyomás, egy kis szigor, csúnya nézések a vacsora felett, amíg meg nem keseredik a számban a falat.

Nem érte meg soha kapcsolatba lennem, mert jött vele az érzés, hogy csak egy hülye, pornós kurva vagyok, aki csak ahhoz ért, hogy széttegy a lábát, semmi máshoz nem vagyok jó.

Megmondta ezt számtalanszor apám, aztán Tamás, aztán Noel is. Noel bazira jó volt ebben, mert képes volt elérni azt is, hogy a kedvéért kiöltözve menjek társaságba

vele a pofonért. Imádott megalázní, és közben azt mutatni, milyen kis csecse, mutogatni való oldalbordája van.

Csak ezért kellett neki. És a sokadik pofon után, na meg az első pornós kefélesem után Rickkel, el tudtam hagyni Noelt. A múltam része lett, egy a pince felé vezető lépcsőfok, piros korláttal, hogy tudjam, ne menjek újra arra.

– Segítsek?

Dani még mindig előttem áll, nem szaladtak el körülöttünk a percek, amíg a fejembe ragadva a múltat szemeztetve kínlódtam. Nem telt el egy másodperc sem. Dani ott áll előttem, előre nyújtott karral és a milliónyi szatyrot akarja megszerezni.

– Kösz! – hálálkodom. Lehúzza a karbőrömbe mélyedt szatyrok felét, majd a másik kezemből is kivesz annyit, amennyit tud. – Beszéltél azóta vele?

– Nem – feleli. – A buszhoz mész? – int a lépcső felé a fejével. Válaszképpen elindulok a parkolózint felé.

– Nem is akarsz? Elvitted anyádékhoz, meg minden...

– Majd beszélek vele.

– Az ilyen majdokkal Dunát lehet rekeszteni.

Kifizetem a parkolási díjat, Dani kukán áll mögöttem, összeszorítja a száját, hogy ne mondjon semmit. Talán jobb is. Ismerkedtünk, részegek voltunk, jól sikerült. Mindenki bűne megbocsáttatott, néha nem is kell több.

Azt várom, hogy levágja a szatyraimat a földre, de igazán meglep, hogy tényleg elkísér a kocsiig, és még a csomagtartóba is bepakol.

– Tulajdonképpen mit akarsz? Legyek a harmadik lába a széknek, hátha nem borultok fel? – A hangjában csak úgy bugyognak fel az érzelmek. – Elég jól megvagytok ti ketten. Odaköltözött már?

– Írt három üzit, hogy majd keres – felelem, és lecsapom a csomagtartó tetejét. – Nem akarok a nyakára mászni, hogy azt higgye, muszáj belemennie valamibe.

– Baszod! – Nem tetszik Daninak, bármilyen következtetést is vont le. – Elmegyek hozzá. Ma csak háromig leszek, aztán haza kell ugorjak, mert Éva... – elharapja a mondatot egy női név után. Több mint beszédes.

– Éva? – Nem tudom kihagyni, hogy ne kérdezzek vissza.

– Egy barátom – morogja. – Olyan barátom, igen, ne somolyogj, nem csak a két markommal haverkodom...

Úgy szól rám, mintha tényleg vigyorgnék. Ellenőrzöm a kocs ablaküvegében az arcom. Hát tényleg vigyorgok!

– Mi van vele?

– Azt majd én intézem – kerüli meg a témát, aztán visszafordul a pláza bejárata felé. – Ha végeztem vele, akkor megnézem Illát.

– De csak szépen, mert ha nunis kukival mész oda, és az arcába nyomod, kiszagolja! – kiáltok utána.

Hátra sem néz, csak beint, ahogy megy a parkoló kocsik közt a bejáráthoz.

*

Holló: Teszünk egy új próbát, mielőtt beadjuk a válási papírokat a bíróságra. Leginkább Flóra miatt próbáljuk meg.

Ennyi a hosszan, nagyon sokáig pötyögött, nyilván sokszor visszatörölt üzenet.

Én: Akkor megtervezem a szilveszteri nagy alvásomat. Éjfélkor átpakolom a párnát az ágyam egyik feléről a másikra.

Nincs jobb programom, mert Illa azóta sem jelzett semmit a házzal kapcsolatban, és mert nem esett arról szó, hogy kivel akarja tölteni az év utolsó napját. Én sem meséltem neki arról, hogy Holló talán eljön.

Holló: Ne haragudj, Nova!

Én: Katának hívnak.

Én: Ezt nem azért írtam, mert haragszom. Sosem akartam pornózni, nekem ez nem élvezet. Veled volt egy kifejezetten jó élményem. Ezért örültem neked, és még mindig nyitva áll a lehetőség, jöhetsz, ha akarsz. De teljesen megértem, ha a családotat választod.

Holló: Miért pornózol?

Kurva jó kérdés. Már nem lenne okom pornózni, kereshetnék valami éttermi, kisegítői állást a takarítás mellett. Vagy árulhatnám a használt alsóneműimet, mint sokan mások.

Elmondom ugyanezt hangosan Pávelnek, a vén kéjenc dögnek, aki előszeretettel lopkodja a szennyesből a használt bugyijaimat és a zoknijaimat. Rendszerint semmi sem marad belőlük, miszlikbe tépi, mintha nem is tudom, steakbe dörgölőznék nap közben. A kutyás fórumok szerint teljesen rendben van, evolúciós ösztön a lopkodás, a gyűjtögetés és a rágcsálás. Mondhatjuk, hogy a zsák megtalálta a foltját, mert én sem nagyon csináltam egy ideig nagyon mást.

Pável ugat, mint aki érti a neten árult bugyikról a poént, majd lefekszik a lábam elé, hátha keresztbe taknyolok majd rajta.

Én: Néha éhes vagyok, vannak számláim, és mert a legelső felvétel miatt rákényszerültem, hogy a könnyebb utat válasszam.

Holló: Molesztáltak a felvétel miatt?

Én: Bosszúpornó volt. Az volt az első alkalmam, nem tudtam arról, hogy felveszi, és szerelmes voltam.

Én: Utána leginkább csak pornós kurva voltam, aki menjen csak térdelni, ne tanuljon, ne dolgozzon, mert rontaná a cégről alkotott képet. Az egyetemet is emiatt hagytam ott. Leginkább.

Holló: Sajnálom.

Én is sajnáltam, igen, de már elmúlt. Nem akarok a múlton keseregni, el akarom engedni. Semmi értelme tovább dédelgetni a sérelmeket. Dani bocsánatot kért. Talán még mindig idióta, de már jobb idióta. Remélhetőleg. Még mindig nem tudom még mindig, miért tette. Valahogy kimaradt a magyarázkodásokból.

Holló: Velem annyira könnyen ment a műsor.

Én: Ez a varázslat része.

Holló: Szeretkezni akartam veled.

Én: Erős ez a szó...

Holló: Nem. A hollók kiszúrják a fényes tárgyakat, és tudják, hogy melyik csillogó dolgot kell megtartsák.

Én: A hollók mázsaszámra gyűjtik a söröskupakokat is, mert csillog. Semmi érdekes. Szerintem csak becsapta valami a szemed.

Holló: Lehet...

Holló: Hagyok időt magunknak Judittal.

Én: Menni fog! ☺

Holló: Ha úgy alakul, még találkozhatunk?

Én: Igen.

Azt hiszem, igen. Miért ne mondhatnék igent, ha tudom, hogy soha nem lesz belőle újra találkozás?

Nyitva hagyhatom a kaput, hogy majd egyszer besétáljon az életembe valami jó?

Már ha Hollóval egy találkát és egy szexet annak lehet nevezni.

- DAN -

– Éva... a jó édes, nénikédet! – lököm be a lakásom ajtaját. Éva a kanapémon lábadozgat.

Az éjszakai nővérkedés a kórházban ismét kifizetődött neki. Részeg balesetes csövest vetköztettek, de a bácsinak nem tetszett, hogy nem hagyják, így előkapta a pillangót, ami Vicuska hasában landolt. Szép lyukat faragott a bal csípőjébe karácsony éjjelén. Én meg azt hittem, ez a szerencsétlen a dokijából szívja le a pöcsén át a szerelmet, nem arra gondoltam ez alatt, hogy romcsin bevállalják az ügyeletet.

Ki mászt hívott volna, mint engem. Senki másért nem hagytam volna ott két meztelen, alvó nőt az ágyban.

Túl sokszor gondoltam arra, hogy írok Illának, de nem tudtam megfogalmazni, hogy mit. Aztán ma írtam végre neki pár sort, hogy otthagytam Katát a kocsija mellett.

Nem jött válasz, még csak meg sem nézte az üzit.

– Szia, édes, nő a homlokráncod! – állapítja meg Éva.

Persze, mi mászt csinálnék, és miért is ne jegyezné meg?

Éva azóta a lakásomban lóbálja a lábát, mert otthon fél egyedül. A dokija kereste üzikben, de komolyabban nem tepert.

Jó is volt a kettesben töltött karácsonyi horrormaraton, amit tartottunk.

Slim visszajött karácsony után, hogy bedobozolja az elmúlt éveket, de amíg otthon rohadt, nem tudta kinyalni Éva seggét, nekem kell megtennem. De hát barátokért mindent is.

– Ennyire szar valami? – fintorog fel rám a csaj.

Kilátszik a kanapéra kicibált takaró alól a pólóm. Mintha az asszonyhoz jönnék haza. Nem mondanám, hogy erre a képre vágnék. Másik nő jár a fejemben.

– Mint valami barbie-rózsaszín, giccses, okádék filmben, írsz nekem egy üzit, de most komolyan? Nem vagyok a pasid, baszki! Epres-oreós fagy csokiöntettel a mekiből? Menstruálsz is? Tampont nem hoztam.

– Sebaj, majd holnap! – Szinte felragyog, mint a karácsonyfaizzó este.

A fagy a pohártartóban a dohányzóasztal szélén, mert olyan rendes gyerek vagyok, és mert nem tartott semeddig hazafelé jövet beugrani érte.

– Nem szopsz le cserébe?

– Nem! – kiált ki a szobájából Slim. De ki is jön, lepacsizik, aztán megvakarja a tökét, és visszamegy pakolni.
– Utál téged, akárcsak én. Nem jár bónusz.

– Nem vallottál még neki szerelmet? – cukkolom Slimet.

Mindig nagyon bele volt esve a mi Vicuskánkba, de ahelyett, hogy rendes tököt növesztett volna, random nőcikkel kavart, mint a kisiskolások. Egyik héten még Pirosnak a kezét fogta, másik héten borkóstolásra ment Júliával, aztán lett Janka, akivel eljutottak párszor az ágyig.

Slim nem éppen bátor katona.

– Miért tenné? – Éva hangjában bujkál a kíváncsiság. Átles a kanapé háttámlája felett, Slim szobája felé.

– Nem tudod, hogyan működik az oviban?

– Hogy verne el a jég a határban anyád hátán, te tepertőfejű, széttaposott, dohos szekrényszagú gyászkalács, hogy rohadna ki a nyelved a helyéről, te keselyű...

Nos, igen, Slim az Slim. A szitokáradat után egy vaskos német-magyar kéziszótár repül egyenesen felém. Utolsó töredékmásodpercben húzódok el.

– Nyírod a papírt, amikor a mókusok éheznek télvíz idején? – röhögök.

Leveszem a kabátom, mert még el akarok intézni egy-két dolgot, mielőtt elugrok Illához, és mert Slim túl nyámnyila ahhoz, hogy kicserélje Éva kötéseit. Ami a legmeglepőbb az egészben, Éva is elég balfasz hozzá, mert fél a saját sebeitől.

– Toljad a bugyit, mert mennem kell – húzom le a takarót a csajról. Éva csúnyán néz rám, majd visszafordul Slim szobáját szuggerálni.

– Hova mész?

Lehúzom a ragasztót a csípőcsontjáról, majd a hasa felőli oldalon is. A kötés könnyen jön. Nem tetszik sem a szaga, sem a látvány. Megértem, miért undorodnak az ilyesmitől az emberek. Túl valóságsgazú, ha olyan valakinek látod a bőre alatt a szöveteket, akit már megfarkaltál.

– Illához – felelem.

Lefújom fertőtlenítővel Éva sebét, cserébe ő elküld a kurva anyámba. Biztos nem rossz a cucc.

– Az a leszbikus duó egyik tagja?

Így mesélj el valamit...

– Az a fele, akivel leélhető egy fél élet... – mondom, azaz mondanám tovább is, de Slim kicsörtet a szokásos csípőre tolt melegítőnadrágjában, póló nélkül. Úgy áll meg felettünk, mint egy primadonna.

– A másik fele egy kellemetlen válás, miután nem marad semmi, mehatsz a box elé flexelni Rozsdás mellé. Te tudod, mit mondanak a vörösekről? – kérdi, és fél centiről a képembe vigyorog. Mariska szaga van, nem kérdés, hogy

be van tépve. – Vadmacskák! – válaszolja meg a saját kérdését, aztán simán lehajol, és lekapja Évát.

A nő a combom mellett sziszeg, fűjtat. Fel akar ülni, de lenyomom, mert még nem fedtem be a sebet. Meg kell várja, amíg doktor Bognár Dániel végez.

– Lekapsz, baszdmeg?

Voilá, kész is vagyok! Ehhez nekem már nem kell asszisztálnom. Amit tett Slim, az végső pillanatig halasztott, mintha bekenném magam naptejgel, miután már szénné égtem a Balcsi partján.

– Én koccoltam!

Ha kérnék, sem maradnék tovább. Úgy kotrok át a hálómba, mint akinek petárdát dugtak a seggébe.

Slim holnap reggel elhúz aprajafalvára Slim Grannyhez, Éva is hazateleportál majd, ha úgy látja jónak, én pedig újév napján teleszemetelem a Facebook falamat „Szoba van kiadó csak ezeröccé’ pénz!” hirdetésekkel.

– Baszd meg, Slim! – morgok magamban. Merthát ez mégis csak egy könnyes gyászpillanat. Ha elmegyek Illához, akkor lehet, hogy nem jutok haza este, és reggelre ez a fasz már árkon bokron túl jár a szakadt Suzukijával. – Baszd meg! – ismétlem meg a szobámon kívül is.

Nem ciki, nem gáz, de úgy ölelem a havert, hogy felkenem a falra. A gizda kis teste elveszik a karjaim közt.

– Ha lekapsz, én kiheréllek – recsegi a fülemben, de azért visszaölel. – Hiányozni fog a falak közt visszhangzó fingásod minden szottyadt rotytanása.

Röhögünk mindhárman, mert bőgni férfiatlan. Slim és én együtt komolyodtunk meg, már amennyiben komolyodást jelent heti egyszer levinni a levet erjedő szemetet.

– Cuppog a puncid a faszom után – súgja a fülembe, aztán azonnal bele is nyál a fülkagylómba. Csak úgy lazán, mintha megszokott lenne.

Ellököm magam tőle, aztán megyek, mert ennyi bőven elég volt a búcsúból.

Tovább sem akarom húzni az időt, mert az aggodalom görcsöt köt a gyomromra. Bármit is gondolt Kata, nem azért léptem le, mert megszereztem a nőt, és utána már nem kell.

Néha vannak átkozott első pillanatok, amik odaégnek az emberfia fejébe. Illával minden pillanat ilyen lett, és ebbe Kata sem zavar be. Kiegészítettjük egymást. Szexben is, beszélgetésben is.

Még sosem éreztem ilyet.

Repülök végig a szélben a szürkülő városon át. Keresem Illa házát, készülök arra, hogy az apja közölje, de hát már kora este van, hogy lehet pofám odaállítani.

Csengetek, nyílik az ajtó, ugyanabban a favágó ingben áll az öreg előttem, mint legutóbb.

– Hogy a rohadás vinne el! – Képen vág a felebaráti szeretet.

– Szép napot, Illát keresem! – veszem elő a legkedvesebb oldalam, hátha bebocsájtást nyerek.

– Nincs itt!

– Akkor merre találom?

– Mit’om én! Elköltözött – feleli.

Majdnem meggyőző, azonban túl sokat bámulom a családi drámákat egész nap a plázában unatkozva, és hát apám is közel ugyanilyen karakter volt régen, mint ez a balfasz.

– Pont a családjának nem mondta meg, hogy hová költözik? – Illa faterja megfeszül, mint akinek éppen feldugják a karót a seggébe, a combizma megrándul a háj

és a macinaci alatt. Ideges, mint a franc. – Na, ne szórakozzon, öreg!

– Menj a picsába! – kiált, és faképnél hagy. Csattan mögötte az ajtó. Állok, mint katiban a gyerek, agyalok azon, mit kéne csinálni.

Nem tetszik ez sehogy sem.

Előkapom a mobilom, és megcsörgetem Katát. Még a fülemhez sem emelem, már ott hallózik.

– Illa hova a búbanatos szarba költözött? – kérdem, és készülök arra, hogy bepötyögjem a telóba a címet.

– Sehová – lihegi Kata a vonalba. Olyan a hangja, mint aki rohan valahová a nagy szélben. – Hazaértem, aztán eljöttem Pávellal sétálni, de a ház, amit kinézett, lakatlan.

– Azt mondja az apja, hogy itt sincs.

– Nem tudom – lihegi, de hogy mond-e mást is, azt meg én nem tudom. A szél beletolakodik a hívásba, mást sem hallok a süvítésen kívül, és elfogy a türelmem.

Lenyomom a kilincset a kapun. Simán nyílik, aztán kéretlenül betolom a képem a házba. A nappaliból apuci les rám. Kelne fel, de visszacsitul, ahogy beljebb lépek még kettőt. Mind ilyen ember az állat, ha nagyobbbat lát, kushad.

A kölyök ott játszik előttük a szőnyegen.

– Dani! – ordít Bence. Örül, rohan, a nyakamba dobja magát. Meglapogatom a hátát.

Illá anyja csendesesen szorítja a fotel karfáját, az ujjbegyei fehérek. Apuci úgy méreget, mint aki arra készül, hogy előkapja a kisbaltát a kanapé párnái közül.

Nem teszem le a gyereket, bármilyen genyó dolog is, pont jó védelmi pajzsnak. Persze úgysem hagyom, hogy baja essen.

– Hol van anya? – kérdem Bencétől, mert itt egyedül tőle várhatok őszinte feleletet.

– Fent a szobában – nyomja azonnal a szöveget. – De büntiben van.

Az nem jó. Apus a kanapén lassan beolvad a párnák közé. A tekintetem lyukat éget a homloka közepére.

Hogy a rohadás vinné el ezt a faszt!

– Rosszat csinált?

Bence megrántja a vállát, hogy nem tudja, de igazából teljesen mindegy, hogy mi miatt zárták be ezek az állatok a saját, felnőtt lányukat.

– Felmegyünk most hozzá, rendi?

– Itt vagyok, nem kell feljönni.

Illa a lépcsősor tetején áll. Kócos hajjal, ugyanabban a csillogós, ezüst kardigánban, mint karácsony este viselt, csak a szoknyát cserélte le egy piros, katica mintás macinacira.

– Nem vagy büntiben? – nézek rá, majd a gyerekre a karomban, végül a szülőkre. Valamiért a pasi most nem olyan harci maci, mint eddig volt. Schol az ordibálás, vagy a sunyi pusmogás, mint legutóbb, amikor itt jártam.

– Nem kellene ahhoz kulcsra zárt ajtók, hogy odabent bezárjunk. Néha a leghalkabb szavak fájnak műanyag lakatot a szívre, ami onnan soha nem rohad le.

Költői és túl képies. Illa a lépcsősor tetejéről egyenesen az apjára néz. Nem biztos, hogy akarom tudni a dráma részleteit.

– Kata keresett – mondom, mert kínos ott állni középen.

– Azt még tudom, azt is, hogy te nem – bólint.

– Majd elmondom, mi dolgom volt, de ma én is írtam.

Jön le a lépcsőn, remegnek a lábai, szorítja a korlátot. A sötétből előlépve látom a fehér és a fehér árnyalatok közti különbséget. Az arca jobb oldala halovány kékes a sápadtságában.

– Nincs nálam a mobilom.

Ökölbe szorul a kezem. Én sokkal jobban el tudnám kenni apuci szeme alját, mint ahogy ő tette Illáéval. De az erőszak sosem megoldás, és nem olyan mintát kell beleégetni a kiskölyök fejébe, hogy szabad bántani a néniket.

– Segítek pakolni!

Ez jár az én fejemben is, de nem én mondom ki, hanem Kata. Ott áll az ajtóban, harcias pózban, oroszlánsörényesre szélfúttá hajjal, Pávellal a lába mellett. Borzong, de talán nem a hőmérséklet miatt. Odakint alig fagyos az idő, de idebent a családi fészek melege olyan akár egy iglu elé fagyott fókapi si folt az északi sarkon.

– Menjetek! – Rekedt a hangom, és a szó végét elnyomja Kata mögött becsapódó ajtó zaja.

Bence csendben van, de lekérezkedik kis ficánkolással a karomból. Pávellhez rohan, átveszi a porázt Katától. Ő boldog, békés, mint aki semmit sem vett eddig észre abból, hogy az elnyomó szülők túl elnyomóak lettek.

Nem ismerem őket, nem is értem meg őket. Az én apám is fasz volt, de másmilyen fasz. Ő elzavart a háztól, nem pedig foggal-körömmel ragaszkodott ahhoz, hogy maradjak, mert majd ő megreformál.

– Mi a picsát kezdtek így? – Illa apja magához tér, kiolvasztja a tagjait a kanapé párnái közül. – Elmész, aztán visszajössz ugyanolyan mocskobó, mint három éve, egy gyerekkel a karodban? Hát őt nem viheted el tőlünk!

– Az ő fia, nem a magáé – szúr oda Kata. Tereli fel Illát a lépcsőn, nem engedi, hogy megálljon.

– És pont veled! Egy ócska kis riherongy vagy, tele van a picsáddal az internet. Azt hiszed, nem tudjuk?

– Nem lesz ennek jó vége – csatlakozik be Illa anyja. – Nincsen semmilyen jövőképetek, csak lézengtek!

Odafent állnak, aztán mennek tovább, Kata nem hagyja, hogy Illa álljon és nézze az érzelmileg lehúzó, kedves ölelést.

– Mi lenne, ha támogatnák őt ahelyett, hogy depresszióba hajtják?

Nekitámaszkodom a falnak, nem megyek én innen semerre, mert még képesek lennének utánuk menni, hogy folytassák a nagymonológót. Amíg itt vagyok, ők is maradnak.

– Hagyjuk összeállni ezzel a kurvával? – kap a szívéhez apus.

– És velem – toldom meg, mert kíváncsi vagyok arra, hogy milyen gyorsan ér ki egy szívrohamoshoz a mentő.

– Veled? – horkant. – Úgy élnétek, mint egy fészekaljja hippi?

– Nem az én bajom, papa, hogy még nem tolt egyszerre két biciklit. De nincs abban semmi rossz, ha két nő támogatja egymást. És talán ez a két nő képes lenne olyan meleg családi háttérrel adni annak a kiskölyöknek – mutatok a nappali közepén, a szőnyegen hempergő Bence-Pável páros felé –, amelyet ebben a rohadt házban sosem kapna meg két ilyen unott fejű, krumpliért szavazó érzelmi nullától.

– Hogy nyelt volna le anyád! – pattan fel a papus, de a lendület csak addig tart, amíg megáll előttem, és felméri, mennyivel magasabb vagyok nála.

– Kívántam már, öreg... – nézek le rá. – Kérném vissza Illa telóját.

Több balhéval számolok, néhány bátorság ütéssel is aputól, de Illa anyja elvágja a gerjedelmet. A tévészekrény alatti polcra egy műrattan kosárból előszed egy fehér mobilt. Ahogy fogja, felvillan a képernyője, onnantól

biztos vagyok benne, hogy Illácé, mert láttam már a képernyőn a képet bébi Bencéről.

– Szeretted? – kérdi a boszorkány. Hát erre semmiképp sem pozitív a válaszom.

– Nem.

Nem hazudok. Hova legyek szerelmes két találkozó után? Nem minden olyan, mint a mesében.

Kata és Illa visszajönnek, lesnek rám a lépcsőről. Mindkettőnél egy-egy sporttáska.

– Nem? – Tisztán látszik, hogy az új anyósna való nem erre a válaszra készült.

– Nem – ismétlem meg. – Kedvelem a lányát, igen, és sokszor meg fogom még baszni. A barátom? – kérdezem félhangosan, és Illa felé pillantok. Kerek, rémült szemmel pillog vissza rám. – Ez majd elválík. A szerelem sem sokkal több, mama. A szerelem az jó szex jó barátok közt, és ha ráncos koromra egy nyögvenyelős házasságban ennek a felét sikerül megtartani, akkor már megnyertem a lottón az életet.

– Ez kibaszott romantikus volt – lapogatja meg Kata mentében a vállam.

Illa a gyereket öltözteti téli hacukába, közben leszedi a fél ruhagyűjteményt a fogasról.

– Mit vársz? – horkantok, mert néha a legjobb helyeken képes az ember balhéba kezdeni.

Józan vagyok, Kata is az, először találkozunk így évek óta. Máris nem rózsaszín libafos a helyzet.

– Tőled semmit – húzza el a száját.

Kikerül, ugyanahhoz a műrattan dobozhoz megy, amiből előkerült Illa telefonja. A kosár tartalmának a felét a zsebébe pakolja.

– Még szerencse! – fújok. Nehéz elhinni, hogy régen Katával tényleg úgy voltunk, mint a nyálas mesékben.

Fogtuk egymás kezét, és néha smároltunk a szünetben, és ez boldogságot adott. Amit persze elbasztam. – Tudom, hogy nem érdemlek bocsánatot.

Mert nem. Hiába húzott be Roxi a csőbe, attól még tökig benne voltam az egészben. Átgondolhattam volna, de nem tettem. Hagytam, hogy ökör mód boruljon a fejemre a szarral teli bili.

Lealacsonyítottam magam bosszúszomjas pöccsé, hiába szerettem Katát.

– Majd máskor megbeszéljük – csap Kata a mellkasomra. Illa Opeljének a slusszkulcsa van a tenyere alatt. Nézek a kulcsra, majd Katára.

– Mit akarsz ezzel? – kérdem.

– Hogy vezess te, mert baromi ideges vagyok – feleli.

– Nincs jogsim – morgom, majd inkább felszedem a földről a sporttáskákat. Pakolászással is hasznossá tudom tenni magam.

Hallom Illa apjától a csendesen felém szálló balfasz jelzőt.

Hát van ilyen, legalábbis biztosan azért vagyok balfasz, hogy tehetetlen dühében hozzám tudja vágni, hátha fájdalmat okozhat.

– Emlékszem, hogy mennyire akartál...

Nem fordulok hátra, mert nem hiszem, hogy jó ötlet lenne.

– Akartam, ja, aztán tudod, milyen az élet.

*

Kata lakásában ülünk csendben, Kata zuhanyozik, Illa a vállamnak dőlve mered előre. Meg sem nyikkanunk, csak a Holló nevű pasi üzenetei törik meg az este tízes hulla csöndet.

Kata Facebookja egy laptopon virít előttem, a dohányzóasztalon. Nincs képernyőkímélője, nem sötétedik el a kijelző, nem rejti el előlem semmi, hogy CorbieBDSM neki nyomatja a dumát nagyban.

Nem olvasom el, mert nem vagyok olyan paraszt, és leginkább azért nem, mert akkor az üzeneteket olvasottnak jelöli, így Kata megtudná, hogy turkáltam a dolgai közt.

Nem az én ügyem, és mégis úgy tűnik, hogy az lett.

Illa megmozdul az újabb csippanásnál, mert úgy dönt, elég volt, lecsapja a laptop tetejét, mintha ő is kurvára unná, hogy a körünk harmadik tagjának bejátszik egy másik fasz is. Ha szigorúan vesszük, az én pöcsöm sok éve nem játszott be Katának, ráadásul az a mutatóvány feledhető kategóriás a munkásságát tekintve.

– Hogy néz ki a pasi? – ficereg mellettem Illa, a hangját egy csipetnyi féltékenység fűszerezi. Rekedté válik tőle.

– Mint Kétarc – felelem.

– Nem vágom – néz fel rám féloldalasan.

– Egy DC karakter. Jó fej volt, de megsavazták az arcát, az egyik fele teljesen eltorzult, és ettől tudathasadást szenvedett. Tömören.

– Szóval Kata kanja egy savas arcú rondaság.

– Nem hiszem, hogy erre célzott. – Kata a fürdőszobaajtónak dől. Az alvós pólója a combja közepéig sem ér. Jó lenne tudni, hogy mi van alatta. – Holló szereti a sminket. De van egy másik, eléggé naturalista stílusa is.

– Beleestél? – kérdezi Illa. Olvas Kata testtartásában és hangjában.

– Kicsit. Néha van olyan, hogy valaki azonnal beeszi magát a bőröd alá.

Bólogatok, mert nekem Illa ilyen, és egyszer régen Kata is ilyen volt, ahogy ült a sulis aulájában, az ölében a barna bőrmappával, és rajzolt.

- Mi a terv vele?
- Semmi. Újrakezdi a feleségével.
- Mi a terved velem? – Ez egy olyan kérdés, ami egyenesbe vágja a gerincem. Ülök, mint akinek a seggébe felszaladt a lófasz.
- Azt hiszem, Dani jól összefoglalta a tényállást anyádéknál.
- A szerelem képlete? – horkant, és bejön a nappaliba. Velünk szembe ül le. Kezd az egész feszengőssé változni, mint amikor tudod, hogy anyádék szófosással mossák meg a fejedet. – Ti ketten... mi lesz veletek?
- Mi legyen, anyuci? – Illa megválaszolja, megragadja a kezem, és összefűzi az ujjainkat, amivel megválaszolja a kérdést. Nem akarom elengedni, mert mintha az isten is arra teremtette volna a kis kezét, hogy az enyémet markolássa. – Láttad, dugtunk már.
- A dugás az egy eufemizmus arra, hogy járni fogtok? Mézédés mosoly ömlik szét Kata arcán.
- Bárhogy akarom hinni, nem féltékeny, nincs nyoma.
- Nem kell senkinek ez a teher – hajtja le Illa szégyellősen a fejét, húzódna is el, de nem hagyom, és azt felelem:
- Lehet. – Anyám biztosan büszke lenne rám, olyan könnyen gördült a számra a szó. – Én megpróbálnám.
- Halálosan komoly a hangom, mint talán évek óta sohasem. Valamit érzek Illával kapcsolatban, ami miatt nem akarom elpoénkodni a helyzetet.
- És mi lesz a jobb meg a bal kezeddal? – Kata a szemembe néz, miközben az Éva nevet tátogja.
- Ő egy barátom, és bár némileg eufemizmus ez a szó, mégsem jelent semmilyen szerelmet. Nálam lábadozik, amint jobban lesz, hazamegy. Mi ez a faggatózás? Átpasszolod a barinődet?

Kata hallgat, majd megrázza a fejét.
– Miért tetted? Miért aláztál meg?

- NOVA -

Nem válaszol a kérdésekre, nem mozdul. Csalódott vagyok, mert azt hittem, hogy Dani egy olyan férfi, aki az elmúlt években növesztett egy kis tököt. Miután kikerült az a videó, jó pár napig vártam, hogy odajön hozzám elmondani, miért tette.

– Mert egy fasz voltam – feleli végül.

Lerázza Illa kezét, felkel, és megáll előttem. Úgy magasodik fölém, hogy hiába minden ellenérzésem a múlt miatt, a méhem lüktetve ugrik össze. Gyűlölöm magam emiatt. Néha utálatosak a hormonok.

– Ahogy most is az vagy – nézek fel egyenesen a szemébe. A szemem sarkában látom Illa arcán a leplezetlen kíváncsiságot.

– Azóta megjavultam kicsit. Roxi azt mondta, hogy kúrtál Slimmel.

Emlékszem Roxira, természetesen nem tudnám elfelejteni. Incelkedett, dörzsölődött, adta a kedveset, nyalizott, eljátszotta, hogy BFF-ek vagyunk. Egymásnál aludtunk, és hagyta, hogy lerajzoljam meztelenül. Slim, bárki is legyen, nincs meg, vele nem csináltam soha ilyeneket.

– Kicsoda Slim?

– Látod, ez itt a baj. – Dani leguggol eléem, félretolja Pávét, majd betérdel a lábam közé, és a combomra simítja nagy tenyerét. Forró, éget, és egyre jobban zavarba hoz. Kilesek Dani válla fölött, hogy megnézzem magamnak Illa tanácstalan arcát. – Slim azóta a legjobb barátom lett, a testvérem. És a nagyija a szívem egyik csücske. Őt nyertem

magamnak azok után, hogy elhittem Roxinak, Slimmel smároltál, majd megdugott. Féltékeny voltam, és hagytam magam rábeszélni a videós dologra. Az volt a büntetésed.

– Hát kurvára kösz, baszd meg!

Csak ennyit tudok kinyögni, aztán végképp nem jut semmi az eszembe, amikor Dani keze felcsúszik az arcomra. A tenyerébe fog. Túl közel van hozzám, az egész helyzet túl intimmé válik.

– Szerettelek, Kata. Az utolsó görbe hajszáladig beléd bolondultam. És sosem tudtalak elfelejteni, bárhogyan is próbáltam. Ez az oka annak, hogy évekig azt a kurva filmet néztem. Pár héttel ezelőtt tudtam meg, hogy tulajdonképpen ugyanabban a városban lakunk. Írtam neked. Ne kérdezd miért, mert nem tudom.

– Csak mondom, hogy nekem még ilyen romantikusat sosem mondtak, pedig ebben két csúnya szó is volt – szól a hátunk mögül Illa. A hangja csupa vidámság.

– Szóval, Roxi...

Nem tudok többet mondani, belebújok Dani karjába, és hagyom, hogy összepréseljen. Fűszeres, borsos az illata. Túlontúl kellemes. Az ölelése is. Túláradtak bennem az érzelmek; az egész helyzetben felfedezek egy csöppnyi romantikát annak ellenére, hogy a szívem másokéhoz mérten olyan, mint egy halott, üres barlang.

Illa korbácsolta fel bennem a baráti érzéseket, hogy többé váljanak, többet akarjak, hogy merjek érezni, merjek többet akarni. Aztán jött Holló a varázsával, és a barlangban visszhangozni kezdett a dobolás. Mint a szívverések ritmikus zaja. Talán még van esély arra, hogy megtaláljam a szívemet a sötétben.

– Felejtsd el azt a csajt, koncentrálj a jelenre!

Dani teljesen hozzám simul, a karjai nem engednek, de nem is akarok menni. Hagyom, hogy átkarolja a derekam,

lehúzzon az ölébe a kanapéról, és a lábaink is összefonódnak.

Illa mögém bújik, a hátam a hasának simul. Gyengéden simogatja el a vállamról a hajamat.

– Már akkor is annyira vártam, hogy oda gyere hozzám. Azt hiszem, képes lettem volna megbocsájtani – suttogom. Dani megcsókolja a szabaddá vált vállhajlatom.

– És most? – kérdezi.

– Nem szeretem, ha mérgeznek az érzések, mert olyankor hagyom, hogy elragadjon az ár. Hagyom, hogy elmosson, betemessen, és akkor nem leszek képes újra a felszínre úszni.

– Ússzunk együtt a felszínre. – Illa rekedtesen reszelős hangja a bőröm alá kúszik. Befészkelem magam a karjaikba, és hallgatom a légzésünket. – Mit mondasz?

– Szeretek melletted ébredni – felelem.

Dani mellkasa megremeg, csendes nevetése megbizsergeti az egész bensőmet.

– Én is szeretnék köztetek ébredni.

– Még nem randiztunk – veti ellen Illa, ám a keze túlcsúszik a vállamon, és Dani hajába túr. – Ismerni sem ismerek senkit, aki poliamor kapcsolatban nyomná.

– Ha definiálsd is, én sírok – döntöm hátra a fejem, a hangom izgatottságtól remeg. A tarkóm pontosan Illa vállgödrébe simul. Jó itt, köztük jó.

– Ki akarom bérelni a Kovács házat. Gyere oda velem. Van elég szoba ahhoz, hogy akár külön is legyünk. Egyedül nem merek ebbe belevágni. Apámnak valamennyire csak igaza van.

– Hagyd az apádat! – fúj Dani, és jobban megropogtatja a bordáimat.

– Jó, költözzünk össze! – adom meg magam.

Egy pillanatra eszembe jut Holló, és a felesége, akivel mégsem válnak, a pásztorpите, a borízű, apró csókok, és a hajnal, ami a karjai közül ragadott el.

Nem fog eljönni. Soha nem lesz második alkalmunk, mert az a nő bolond lenne hagyni ezt a fájón tökéletes, sötét, de mély szívű férfit. Ha lehetőségem lenne rá, én sem hagynám.

– És randizunk – teszi hozzá még Illa.

Bár mögöttem van, az én hátamhoz simul, pontosan tudom, hogy nem nekem mondja. Érzem Dani bólintását. Nem szarozunk, olyanba vágunk bele, ami a társadalmunkban olyan ritka, mint a fehér holló. – Hárman?

– Benne vagyok – feleli Dani. A hangja izgatott, pont olyan, mint egy gyereknek, aki megtalálja a fa alatt a menő karácsonyi ajándékát.

– Benne vagyok – mondom én is, mert a kettő ölelésében lenni maga a csoda. A legmelegebb meleg, a legfolyósabb édes csokoládé.

– Benne vagyok – puszil arcom Illa, majd előre hajol, hogy Daninak is adjon egy puszit.

*

Holló néha ír, mesél a lányáról, én is mesélek a kezdődő kapcsolatomról. Sokszor elkalandozunk, és azután vesszük észre magunkat, hogy mélyebben belemegyünk a szexuális témákba.

Holló nem boldog, átüti az étert a boldogtalansága, mélyen ott zümmög a reménytelenség a betűi mögött. Persze nem írja, nem fogalmazza meg, de érzem.

Magamban is érzem.

Illát és Danit nem zavarja, hogy egy számukra idegen férfival beszélgetek, Illa túl érdeklődő is, de biztos vagyok benne, hogy Hollóné kitépkedné a csőrével a hajam. Szálanként.

Kipakolom az utolsó dobozom, elrendezem a szilveszteri ágymaratonra vett, új ágyneműbe húzott paplant, aztán csekkolom a legújabb üzenetet.

Holló: Holnap visszamegyek dolgozni.

Én: Új film?

Holló: Nincs pornó Judit mellett.

Én: Akkor főzöl?

Holló szakácsként sosem volt otthon, nem volt a végtelenül imádott lányának az apja, nem tudott elmenni a családi születnapokra, és késett a karácsonyi ebédekről is. Mert dolgozott. A felesége kitöltötte az úrt másképpen, egy másik férfival.

Abba újra belerokkanna a kapcsolata. Talán egy ideig működni fog, talán ezúttal mindketten másak lesznek. Ki tudja?

Nem jön több üzenet, és tudom, hogy még napokig nem is fog. Talán már soha többé.

Elmúlt a szilveszter, és ő nem jött el.

Kibéreltük a Kovács házat. Illával mélyült a kapcsolatom. Dani segített pakolni, aztán berendezte Bence szobáját. Illa nem mondta Daninak, hogy maradjon, jöjjön, hiszen van hely. Talán még korai. De a pasi sokszor töltötte nálunk az éjszakát – meglepő mód csak pettingelgetve –, és csak hajszálnyi különbségeket tett köztünk, lányok közt.

De én azért tisztán érzem, hogy a szerelem nevű virág a szívében, leginkább Illának bontogatja a szirmait.

EPILÓGUS

- DAN -

Szavak nélkül is tudom, hogy jó helyen járok. Illa szeme elsötétül, borzongás fut végig a gerincem mentén.

A tekintetem Kata csipkemelltartójára szegezem, és a nyálam visszanyelve figyelem, ahogy Illa hátulról benyúl alá. Élvezettel simítja végig a halmokat a fekete csipke alatt. Kata hasizma összerándul az érzésektől.

Kihasználom az alkalmat, és kigombolom a farmerjét, megszabadítom a testét rabságban tartó anyagtól. Illa sem tétlenkedik, szétpattintja Kata melltartóját elől a kapocsnál, feltárva előttem a nyalni való bimbókat. De előtte Illa ajkait akarom megkóstolni.

Kata válla fölé hajolok, félresöpröm a haját, és megragadom Illa tarkóját. A hajába markolok, miközben Kata csípőjéről a másik kezem finom melleihez ér. Illa szája éhesen forr az ajkamra, a nyelve elragadja a torkomban formálódó sóhajt. Megszűnik bennem minden gát. Akarom ezt a két nőt.

Kata mellbimbóját morzsolgatom a hüvelyk és a mutatóujjam közt, nyöszörög és remeg az érzéstől. A szám Illa szájáról Kata ajkaira siklik, a nyelve érzéken hívogató. Más a csókja, mint Illának. Kata szenvedélytől fűtött, pontosan olyan, mint a pornóiban. Nem léteznek számára határok, vagy éppen kényes témák. Élvezettel kóstolja meg Illát.

Valamelyikük a hajamba markol, a kezek, lábak és testek összetekeredett kupacában lehetetlen megmondani,

melyikük. Odahúzza a fejem egy közös csókra. Hárman feszülünk egymásnak, mégis könnyen ízleljük a másik ajkát és nyelvét. Közben valaki benyúl a nadrágom derekánál az anyag alá, végighúzza a körmeit az alsónadrágom gumiderekán, majd a kíváncsi ujjak az anyag alatt rámarkolnak a meredező farkam forró bőrére.

Remegve fújom a levegőm a csókba.

Illa nevet, majd elhúzódik, hogy a következő pillanatban a szája Kata mellén legyen. A kiálló, éles mellbimbót szívja, harapja. Kata keze van a nadrágomban. A farkam mereven és keményen bukkan elő, ahogy húzza le az anyagot. Illa szerint a legpompásabb fasz, amit eddig látott. Kata mélyen hallgat ilyenkor, mert én aztán pontosan tudom, mik jártak benne.

A fejem hátravetem, élvezem az érintéseket, és közben én sem hagyom a kezem tétlen. Felfedezek minden rejtett részt a két nő testén. Mindkét kezem egy-egy bugyi mélyén simítja a nedvességet.

Egy szempillantásnyi időre lekapcsol az agyam, mert Kata simogatásától túl közel kerülök a véghez. Hogy megakadályozzam, koncentrálni kezdek, húzódom el. A lányok egyedül is feltalálják magukat, Kata lába közt Illa nyalakodik, de csupán egy sóhajtásnyi időre maradok nélkülkük.

Kata hátradönti a fejét a matracon, megmutatva a nyaka vonzó ívét. Tudom, hogy mit akar. A feje fölé térdelek, és a szájához vezetem magam.

– Kérlek – nyöszörög Kata. Illa jó pontot talál el, megfelelő helyen köröz a nyelvével, Kata pontosan másolja a mozdulatokat, egyezik a fejmozdulatuk is. A makkomon gördül el a nyelvpiercingje. – Még egyet! – hörgi Kata Illának, ahogy levegő után kap. Mert nem elég az a három vékony, kicsi ujj, amivel Kata punciját ujjazza.

Először érzem azt, hogy nem kell aggódnak, menni fog a szex rendesen. Előttek fekszik a saját pornócsillagom, és már amúgy sem számít. Sok-sok dolgot érzek a szívemben, ami segít. Illa miatt képes vagyok rá.

A szemem majdnem fennakad. Kata mélyen leszív a torkára, és nem enged, nyel és nyel, mintha végtelen hosszan leérhetnék a gyomráig. Már nem szabadulok. Illa az egész öklével ki tudja, milyen mélyen jár. Nem tudok koncentrálni, mert pattanásig feszül a belsőm.

Nem akarom visszatartani, és nem is szólok, hogy jövök.

– Baszki! – ennyi csúszik az ajkamra, éppen, amikor Kata nyelőcsőve erősebben összeszorul. Élvez, de nem tud ordítani. Élvezek én is.

Milliónyi színes folt táncol a lehunyt szemem előtt. Lüktetve borulok előre, befedem Katát, és ahogy fordulok, kicsúszom a torkából.

– Úristen! – nyöszörög.

Hiába váltunk külön, még mindig összeolvadt lélekkel fekszünk. Szinte vakon tapogatózva megkeresem Illa ajkát, ízlelem rajta a másik nő ízét. Kata is jön, csókokkal borítja be Illa hátát, a keze masszíroz, simogat, és segít visszagerjedni.

Még egy harc vár rám. Érezni akarom Illát, mert minden alkalommal, ha a testünk egyesül, úgy érzem, a lehető legjobb helyen vagyok.

Mert ott vagyok. Más vele, velük, mint Évával a lelketlen baszás, ami mindig félbe marad, mert ha elélezett, otthagyt.

Évát amúgy is tovaűjta a január eleji szél, és ahogy hallottam Helga nénitől, éppenséggel Slim ágyába.

Illát csókolva szorítom rá a tenyerem az óvszere, amit Kata ad. Nehezen szakadok el a nőmtől, hogy köszönömöt

súgjak a másiknak. Felhúzom a gumit, mielőtt Illa kábultan a farkamra ül. Izzó teste körbevesz, a vállamba harapva igyekszik kontrollálni a kéjt, hogy ne rohanja le túl hamar, de teszünk ellene, ne így legyen. Kata keze kettőnk közt a csúcsra simogatja Illát.

Összenézek egy pillanatra Katával, mielőtt gyorsabb tempóra kapcsolva dolgoznám boldogabbra az egyre szorosabban lüktető nőmet.

Kata messze jár. Hollószárnyon talán. Mindketten tudjuk Illával, hogy az élet nem egy szappanbuborék-színű mese, nem tiszta, nem szerelmes, nem boldog mindig. És bár jók vagyunk így hárman, nem mi vagyunk Katának a megfelelő partner. Ezért sóvárog a gyászos képű, festett ribanc pasija után.

Meg fogjuk oldani ezt a helyzetet, mert Kata megérdemli.

Körmök vésik le a hátamról a bőrt, Illa hörögve veszi a levegőt, de még nem vagyok elégedett. Hármas csókba fonódunk össze, abba sikítja bele az orgazmusát.

Túlontúl jó... és mégis, hiányzik valami.

Kata lelke, ami az eget kémleli, azt várva, merről susognak a hollószárnyak.

Eldöntöm, hogy írni fogok annak a pasinak, és tudom, hogy Illa támogatni fog benne.

Már beszélünk róla. Mert a szerelem talán mégis létezik, ugye... Van az a barátság, amihez jár a jó kúrás, de néha a szív mégis ürességet érez.

És mert ennyivel simán tartozok Katának.

- NOVA -

Néha félelmetes érzés vágni olyan után, amitől legbelül, az a sóvárgó szelete a szívünknek fáj. Az agyunk

tudja, hogy soha nem lehet a mienk a tiszta boldogság, és mindent megtesz annak érdekében, hogy megakadályozza a szívet, hogy tisztán higgyen.

Az agy és a szív ellenségek.

A boldogság kiszűrhatja a szemünket, de nem vesszük észre. Mert mi van akkor, becsap az agyunk, megvezet minden tomboló érzés odabent a mellkasunkban.

Ha Illára nézek, hiszem, hogy jó helyen vagyok, de ha felnézek Dani arcába, ahogy Illára tekint, tudom, hogy hiányzik valami.

Mert bár a szívem nyitott egy rést január hideg legvégén, amikor a nap végre kisütött, és érzek végre valami szerelem féjét, ami lehet akár a barátság melege is, mégsem olyan érzés az enyém, mint, ami Illa és Dani szívében lakik.

– Kata! – ordít bele az önsajnálatomba Dani.

Az ajtó túloldalán áll, látom az üvegen keresztül az alakja körvonalát. Határozottan nincs nála kávésbögre.

– Vasárnap van! Vasárnap hagyjatok meghalni!

Nem hagy, csak röhög az ajtó másik felén.

Pável morgolódva kászálódik le a lábam mellől, és kezdi el kaparni az ajtót, hogy engedje ki valaki.

Nem szeret a házban lakni. Nem szereti a lakás Manyi néni emlékeit, hiába élte le az életét a ház oldalánál kikötve, félnyomorban. Jobban járt, hogy nem idebent pusztult el a sok zsák közt.

– Gyere már, Pierre Woodman keres!

Odakintről halk röhögcsélés hallatszik, majd egy másik férfi alakját látom élesen megjelenni az üvegen keresztül.

Mégis mi a jóisten folyik itt? Mégis mit keresne itt a Pornós Atyaúristen?

– Ha nem hozott kávé, nem lesz X Casting! – morgolódom.

Igazából mindegy, ki van odakint, semmiképpen sem állíthatom azt magamról, hogy emberek fogadására alkalmas állapotban lennék. Még a cseppnyi, életembe beszivárgó boldogságok ellenére mindig jött, és még fog is jönni egy csipetnyi gyász is a jó mellett. Ha sokat szopsz – természetesen átvitt értelemben –, akkor sosem fogod megszokni a jót.

Feltápaszkodom, kiengedem Pávelt. Hagyom, hogy csaholva kikotorjon a nappaliba, aztán szélesre tárom az ajtót, hadd menjen el egy életre a kedve a látogatónak.

A küszöbre fagyok.

Holló áll velem szemben. Smink nélkül, lófarokba kötött hajjal, csípőig érő, fekete szövetkabátban, egyszerű farmerban. Az arcán érdes borosta, a szeme, mint két éjsötét, titkokkal és a múlt szarjaival teli kút, de mégis csábít magához.

De hiába látom, nincsenek a mindent elmosó érzelmek, amiket Hollywood nyom ránk. Egy pillanatra az is megfordul a fejemben, hogy még mindig álmodom. Illa néz rám pasas mögül, a karján Bence, aki álmosan bújik az anyjához.

Holló a reggeli napsütéssel teli színes nappaliban áll, akár egy sötét árny. Ez tetszik benne, hogy olyan más. Olyan, mint amilyennek az ember a mindent kibíró sziklákat látja az óceán partján. Lassan kopó kövek, végtelennek tűnő, hosszú élettel.

– Késtél! – sóhajtom.

– Anyám! – forgatja a szemét Dani.

Illa szerencsére kapcsol helyettem is, nyakon csapja élete új párját. Nem minden romantikus pillanatot kell elbaszni.

Hideg a talpam alatt a padló, még hidegebb Holló keze a derekamon, az ajka mégis forrón tapad az enyémre.

Túl sok ideje vártam erre a csókra, és ennek ellenére hazugság is lakhat benne. Előre nem lehet tudni.

Hangos ajtócsapódás hallatszik messziről. Táncot jár a fejemben a sok érzélem, az illatok élmélyítően kúsznak az orromba. Lemeztelenítem a lelkem Holló tekintetébe veszte, de ezúttal ő is ad. Hideg kézzel ad érzéseket, csíhol boldogságot, és a teste az enyémmel építi fel az új reményt.

Nem tévóvázik, nincs kontroll. A szája falja az enyémet. Nincs szégyen, hogy aludtam, és nem friss az ízem, nem érdekli Hollót. Nem érdekli az sem, hogy a pizsamám útban van. Vetkőzteti rólam a gyászízű depressziót, minden egyes érintéssel lehántja a lelkemre telepedett koszt.

– Elváltam – súgja a számra.

Csak egy egyszerű szó, egy apró mondat annyi jelentéssel, hogy belesajdulhatna a fejem. Elvált. Szabad. Bólintani sem tudok.

Nézem a szemét, két tintapaca. Bárki máshoz is mehetett volna. Ki tudja, mennyi nőben hagyott szívemély lenyomatot.

Görcs nő a gyomrom alatt, érzem a méhem, érzek odabent mindent. Az űrt is, ami csak akkor tűnik el, amikor Hollóval végre lemeztelenedve egymáshoz tapadunk.

– Most jön a boldog, új fejezete az életnek?

– Olyanja nincs az életnek, mindig kicsit keserű – mondja, és kisimogatja a haját az arcomból. A zöld tincs ott marad az ujjai közt. Forgatja, majd végigrajzolja vele az orrom vonalát. – A fiúd hívott három hete. Hogy boldog vagy látszólag, de ő jobban ismer, mint hiszed, és szerinte nem itt van velük a helyed.

– És jöttél...

– Nem akarok fejfel rohanni a falnak. Találkozzunk, randizzunk...

– És filmezzünk! – teszem hozzá.

– Komolyan? – vonja fel Holló a szemöldökét.

– Ráérek még azzal, hogy megkeseredett vénlány legyek. Kell valami izgalom – súgom az ajkaira. Megborzongok a karjában, ahogy összesimulunk. – Melletted biztonságban éreztem magam. És ne feledd, az élet sokszor mocskos, semmiképpen sem tündérmese, néha nincs erkölcsi tanulság, sem happy end! Nem szar dolog a pornó.

Holló arca komoly. Pontosan olyan érzéseket ad át, mint a mélyen szántó, magvas gondolatokkal teli üzeneteiből megszokhattam.

Másképpen lát. Tisztán, mégis tele van hittel.

– Lépkedhetünk egy ideig egymás mellett a sors nevű úton – mondja.

– Nem rossz terv.

A hátára lököm, és a meztelen húsára ülök. A piercingje pont ott nyomódik a csiklómnak, ahol kell. Holló keze felcsúszik a combomon, a bőrömbe markol, úgy igazítja az ágyékom az övéhez.

– Még mindig vágyódsz? – kérdi.

Megfogom a kezét, ám amikor megérintem összerезzen, azonban mégsem húzódik el, mint sok hete tette volna. Az ujjait az enyéim közé fűzi.

– Egyre jobban!

Nem vár, nem kérdez, nem gondolkodik, csak feldőf.

Egyszerre feszül meg minden izom a testemben, a fejem hátrahanyatlík, ajkai a nyakam szívják, a keze bejárja minden porcikám. Lágyan ringok a forró húson, a piercingje a hüvelyem hátsó falát karcolja. Nem fáj, inkább összpontosít minden érzést.

Nem gyorsít egyikünk sem, pontosan jó a lassú ringás.

Annyi mindent hazudik, és talán nem is lennénk képesek ennél igazabbra.

Erre van szükségünk.
Lassú, lélekig beszivárgó, boldogságot hazudó másra.

A múltat engesztelve merted-e hinni,
Hogy ösztönből irányítva kapcsolódhatsz máshoz,
Hogy a sohavárt boldogság a hamuból nő ki,
S együtt kiteljesedve léphettek a zárhoz.

- VÉGE! –

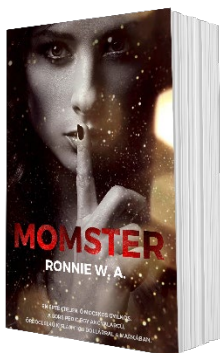
Rita Miller a fiatal FBI-ügynök lövöldözésbe keveredett és súlyosan megsebesült.

Miközben nyolchónapos lábadozása során az FBI-nál átmenetileg felfüggesztették, felépülését követően a New York-i Metropolitan rendőrkapitányságon segít be szakértőként a „Valentine”-nak nevezett, emberi szíveket kivágó sorozatgyilkos levadászásában.

Sikertelenül.

Eközben a felettese arra biztatja, hogy próbáljon beépülni a helyi maffiába, amelyre leginkább a Lázálom szexklubban lenne lehetősége. Csakhogy hiába ismerkedik össze a klub sármos vezetőjével, hű társa, a balszerencse nem hagyja el. Valentine újra gyilkol és az új kiszemeltjéről is csúnya dolgok kezdenek kiderülni... Ráadásul, Rita a legutóbbi gyilkosság helyszínén egy furcsa, vésett követ talál az áldozat közelében, és ez a korong teljesen megváltoztatja az életét. Valami nehéz és sötét kezd éledezni benne, és a suttogása őrült tettekre készíti...

...de vajon tud-e tenni ellene?

Gail Keller már feladta. Az élete cseppet sem tündérmese. Az apjával él, koszos lebujokban dolgozik aprópénzért, és miután úgy dönt, száz dollárért odadobja a testét egy idegennek, az élete teljesen felborul. A terhességi teszt pozitívat mutat.

Fox Barnes nem a legkedvesebb ember. Kocsmatulajdonos, egyedülálló, morog akár egy medve, nem kedveli az embereket, és a munkája az élete. Közeleg a nyár, és ezzel kezdetét veszi a buliszezón is Miami tengerpartján. Foxnak kisegítő kell, Gailnek pedig munka. A nyarat kénytelenek összezárva tölteni.

De mi történik, ha kiderül, mit rejt Fox fagyasztóládájának a mélye?
Fox múltja vérmocskos. Gail jövője pedig kétséges, mert már nem csak magára kell gondolnia.
És egyáltalán, mihez kezdjen az egész életével?